Arsen Lüpen

Herlock Sholmes'e karşı

Maurice Leblanc

Çeviri: Saffet Günersel

POLİSİYE

TEMAS

Telegram : @cinciva

iyiki **kitaplar** var...

Telegram : @cinciva

ARSEN LÜPEN
HERLOCK SHOLMES'E KARŞI

Maurice Leblanc

Çeviri: Saffet Günersel

TİMAŞ YAYINLARI | 3855

Edebiyat Kitaplığı-Polisiye | 8

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

EDİTÖR

Perihan Sevde Nacak

Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

KAPAK İLLÜSTRASYONU

Ethem Onur Bilgiç

E-ISBN

978-605-08-2025-6

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr

Telegram : @cinciva

timas@timas.com.tr
facebook.com/timasyayingrubu
twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı
yapılabilir.

Telegram : @cinciva

I
514 NUMARALI BİLET

Versailles Lisesi'nde matematik öğretmenliği yapan Bay Gerbois, 8 Aralık günü bir eskici dükkânında maun ağacından yapılmış bir yazı masası gördü. Çekmeceleriyle ve pratik kullanımıyla ilgisini çeken bu masa çok hoşuna gitti.

"Tam Suzanne'ın yaş gününe göre bir hediye," diye geçirdi aklından.

Zar zor geçinecek kadar bir aylık aldığı için kızını nasıl sevindirebileceğini düşünüp durmaktaydı. Bay Gerbois üç aşağı beş yukarı pazarlık ettikten sonra, altmış beş frank vererek masayı satın aldı.

Evinin adresini vereceği sırada genç ve şık giyimli bir adamın onca eşyayı karıştırdıktan sonra, yazı masasını eskiciye göstererek, "Kaça?" diye sorduğuna tanık oldu.

"Satıldı," diye cevap verdi eskici.

"Yaa! Galiba şu beye sattınız?"

Telegram : @cinciva

Bay Gerbois dükkândan ayrıldı. Bu seviyede bir adamın beğendiği bir şey satın aldığı için mutluydu.

Daha on adım atmamıştı ki genç adam yanına yaklaşarak nazik bir şekilde, “Affedersiniz, beyefendi,” dedi. “Saygısızlığımı bağışlayın, ama bir şey soracağım. Bu masayı özellikle mi seçip aldınız?”

“Hayır, gördüm ve hoşuma gitti.”

“Öyleyse bu masaya o kadar da değer vermiyorsunuz?”

“Yoo, veriyorum.”

“Antika olduğu için mi?”

“Pratik olduğu için.”

“Ben size aynı şekilde pratik, daha yeni ve sağlam bir masa versem değişir miydiniz?”

“Bu da sağlam. Niye değiştireyim ki?”

“Ama...”

Bay Gerbois pimpirikli ve çabuk sinirlenen bir adamdı. Kısaca kestirip attı:

“Lütfen bayım, ısrar etmeyin.”

Yabancı adam yolunu kesti.

“Beyefendi ne kadar ödediğinizi bilmiyorum, ama ben size iki mislini vermeye hazırım.”

“Olmaz.”

Telegram : @cinciva

“Üç mislini?”

“Yeter be!” diye bağırdı öğretmen, sabrı taşmıştı. “Satmıyorum işte!”

Genç adam ona öyle bir baktı ki Bay Gerbois bunu kolay kolay unutamayacaktı. Sonra hiçbir şey söylemeden dönüp gitti.

Bir saat sonra masa öğretmenin Viroflay Sokağı’ndaki evine getirildi. Bay Gerbois kızına seslendi:

“Bu sana, Suzanne. Bakalım hoşuna gidecek mi?” Suzanne güzel, cana yakın ve neşeli bir genç kızdı. Babasının boynuna atılarak onu öyle bir kucakladı ki sanki kendisine krallara layık bir hediye verilmişti.

Aynı akşam masayı evin hizmetçisi Hortense’in yardımıyla kendi odasına taşıdı. Bütün çekmecelerini temizledikten sonra içine mektup kâğıdı, zarf ve o zamana kadar topladığı kartpostallar ve yeğeni Philippe’in anısına sakladığı tek tük ziynet eşyasıyla doldurdu.

Ertesi sabah saat sekizde Bay Gerbois okula gitti. Saat onda Suzanne, her zaman olduğu gibi, babasını okul çıkışında bekledi. Bay Gerbois için, karşı kaldırımda kendisini çocuksu gülüsemesiyle bekleyen küçük kızını görmek büyük bir zevkti.

“Ee, masanı beğendin mi?”

Telegram : @cinciva

“Harika bir şey! Hortense’le pirinç kısımları parlattık. Altın gibi parladı.”

“Yani hoşuna gitti?”

“Hem de nasıl! Şimdiye kadar nasıl onsuz yapabilmişim, bilmiyorum.”

Evin bahçesinden geçtiler. Bay Gerbois, “Şu masaya yemekten önce bir göz atalım mı?” diye sordu.

“Evet, harika fikir.”

Genç kız merdivenleri babasından önce çıktı. Odanın kapısının eşiğine varınca şaşkınlıktan bir çığlık attı.

“Ne oldu?”

“Masa yok!”

Hırsızlık o kadar kolay gerçekleşmişti ki polis bu hayranlık uyandıran basitliğe şaşırıp kaldı. Suzanne evden çıktıktan, hizmetçi kadın da alışverişe gittikten sonra bir nakliyat arabası -hatta yandaki komşu firmanın ismini bile görmüştü- bahçe kapısının önüne yanaşmış, firma elemanları kapı zilini iki kez çalmışlardı. Komşular hizmetçi kadının evde olmadığını bilmedikleri için durumdan şüphelenmemiş, adamlar da hiç rahatsız edilmeden işlerini görmüşlerdi. İşin tuhafı, masa dışında evdeki hiçbir şeye dokunulmamıştı. Hatta Suzanne’ın yazı masasına bıraktığı para cüzdanıyla üç beş ziynet eşyasını yandaki sehpanın üstünde bulmuşlardı.

Telegram : @cinciva

Hırsızlığın neden yapıldığı belliydi, ancak böyle değersiz bir eşya için onca tehlikeye atılmaya ne gerek vardı?

Öğretmen tek ipucu olarak bir gün önce olanları anlattı:

“Satmak istemediğimi söyleyince genç adam bana öyle bir baktı ki bu bakışta apaçık bir tehdit sezdim.”

Bu fazla bir şey ifade etmiyordu. Eskiciye sordular. Her iki adamı da tanımadığını söyledi. O yazı masasını Chevreuse’de bir cenaze evinde, açık arttırmayla satılan eşyalar arasından seçmiş ve kırk franka satın almıştı. Onu satarak kâr etmeyi düşünmüştü. Bunun dışındaki araştırmalar bir sonuç vermedi.

Bay Gerbois çok kıymetli bir şeyi kaybettiğinden emindi artık. Belki de çekmecelerden biri çift tabanlıydı ve arasında bir servet saklıydı. Genç adamın da bundan haberi olmalıydı ki satın almak için o kadar ısrar etmişti.

“Aman babacığım, o servetle ne yapacaktık ki biz?” dedi Suzanne.

“Bu zenginlikle çok iyi bir evlilik yapabilirdin.”

Suzanne’ın gözü kuzeni Philippe’teydi; onun da fakir olduğunu bildiği için acı acı içini çekti. Ve böylece Versailles’daki küçük evlerinde baba ve kız, artık hayatlarından eskisi kadar memnun olmayarak yaşamlarını sürdürdüler.

Telegram : @cinciva

Aradan iki ay geçti. Derken birbiri ardına hem yüzlerini güldüren rastlantılarla hem de üzücü olaylarla karşılaştılar. 1 Şubat'ta eve henüz gelmiş olan Bay Gerbois, saat tam beş buçukta akşam gazetesini eline alıp gözlüklerini taktıktan sonra okumaya başladı. Siyasetle ilgilenmediği için sayfaları çevirdi. Derken dikkatini çeken bir haber okudu:

Basın ve Yayın Kurumunun Üçüncü Piyango Çekilişi.

Seri 23-514 numaralı bilet bir milyon kazandı...

Gazete elinden kaydı. Duvarlar dönmeye başladı; kalp atışları durur gibi oldu. Seri 23-514 ona ait biletin numarasıydı! O bileti tesadüfen, bir arkadaşının hatırı kırılmasın diye satın almıştı. Çünkü şansa pek inanmazdı. Ama şimdi kazanmıştı işte!

Hemen cebinden not defterini çıkardı. Evet, aynı numaraydı. Ne olur ne olmaz diye numarayı bu deftere kaydetmişti. Fakat bilet neredeydi?

Çalışma odasına koştu, piyango biletini içinde zarfların bulunduğu ufak bir kutuya koymuştu. Ama kutu yerinde yoktu! O anda aklına kutunun haftalardan beri orada olmadığı geldi. Bahçede ayak sesleri duyunca seslendi:

"Suzanne! Suzanne!"

Genç kız koşarak merdivenleri çıktı. Adam boğulurcasına kekeledi:

Telegram : @cinciva

“Suzanne, mektup kutusunu gördün mü?”

“Hangisini?”

“Louvre’dan aldığımız... Perşembe günü getirmiştim. Burada, masanın kenarında duruyordu.”

“Ama hatırlasana baba, onu beraber toplayıp kaldırmıştık.”

“Ne zaman?”

“Aynı akşam... Düşünsene... O günün akşamı...”

“Tamam da, nereye koyduk?.. Söylesene. Deli etme beni...”

“Nereye mi? Yazı masasının çekmecesine.”

“Çalınan masanın mı?”

“Evet.”

“Çalınan masa!”

Dehşet içinde bu kelimeleri yineleyip durdu. Sonra kızının elini tutarak kısık sesle, “O masada şimdi bir milyon yatıyor kızım,” dedi.

“Ama baba, niye bunu bana daha önce söylemedin?”

“Bir milyon!” diye yineledi. “Piyangodan kazandığımız en büyük ikramiye!”

Bu şanssızlık kızı çok etkilemişti. İkisi de konuşmadı. Sessizliği bozmaya cesaret edemediler.

Telegram : @cinciva

Neden sonra Suzanne, “Ama baba, öyle de olsa sana parayı öderler,” dedi.

“Niye? Elimde kanıtlayacak bir şey yok ki?”

“Kanıt mı lazım?”

“Tabii ki!”

“Ve sende kanıt yok?”

“Bir tane var.”

“E, gördün mü?”

“O kanıt ufak kutudaydı.”

“Ortadan kaybolan kutuda mı?”

“Evet. Parayı öbür herif alacak.”

“Ama bu berbat bir şey! Şikâyet edemez misin, baba?”

Babası bir an sessizce durdu. Sonra yeniden enerjisini toplayarak yerinden fırladıyıp bağırmaya başladı:

“Hayır, hayır... Yüz kere hayır! Onu alamayacak... O milyonu alamayacak! Niye alsın ki? İstediği kadar kurnaz olsun onun da elinden fazla bir şey gelmeyecek. Çünkü parayı almaya gidince kimliği ortaya çıkacak! Oo... Dur bakalım arkadaş!”

“Ne yapacaksın baba?”

“Ne olursa olsun hakkımızı sonuna kadar arayacağız! Ve de almayı başaracağız! Milyon benimdir! Alacağım onu!”

Telegram : @cinciva

Birkaç dakika sonra postaneden şu telgrafı çekti:

Toprak Kredi Bankası Müdürlüğü'ne

Capucines Sokak, Paris

Seri 23-514 numaralı bilet benimdir. Sahibi olduğunu iddia edeni mahkemeye vereceğim.

Gerbois

Aynı anda bankaya aşağıdaki telgraf geldi:

Seri 23-514 numaralı bilet bende.

Arsen Lüpen

Ne zaman Arsen Lüpen'in sayısız maceralarından birini anlatmaya kalksam utanıyorum. Bana öyle geliyor ki okuyucularım onun her macerasını biliyor. Gerçekten, hani nasıl derler "ulusal hırsızımız"ın önceden açıkça söyleyip de yerine getirmediği şey yoktur. Olayları en ufak ayrıntısına kadar irdeleyip onlar hakkındaki görüşlerini ortaya koyarken gösterdiği soğukkanlılığı başka kimsede bulamazsınız. Onun her öyküsünde bir kahramanın eylemlerini görürsünüz.

Örneğin, Sarışın Kadın'ın acayip öyküsünü kim bilmez ki? Gazetelerde koskoca harflerle yer almıştı "Seri 23-514" diye... Ya da "Henri-Martin Caddesi'ndeki Cinayet!" diye. Keza "Mavi Elmas!" Ünlü İngiliz dedektifi Herlock Sholmes'ün işe karışması ne kadar merak uyandırmıştı. İki büyük yeteneğin mücadelesinde beklenmedik olaylar ne kadar heyecan yaratmıştı. Hele

Telegram : @cinciva

hele günlük gazete satıcılarının sokaklarda, “Arsen Lüpen’in tutuklanışını yazıyor!” diye bağrışı...

Bu konuda geç kalışımın nedeni farklı gizemlere ışık tutacak olmamdır. Lüpen’in her macerasında aydınlanmamış bir nokta kalmıştır. Bunu kâğıda dökmekten hep çekinmişimdir. Okunanları, yeniden okunanları tekrarlarken eski röportajları inceleyip onları birbirine bağlamış ve hepsine sistemli bir şekilde, “gerçeklerin ışığında” bakmayı yeğlemişimdir. Bu konularda benim en büyük yardımcım hep Arsen Lüpen oldu. Ne var ki bu kez Sholmes’ün en güvendiği dostu ve benim asla unutamayacağım Dr. Wilson’ın da yardımlarını gördüm.

Gazetelerde her iki telgrafın aynı anda yayınlanmasının hep gülüşmelere yol açtığı hatırlanacaktır. Zaten Arsen Lüpen adı, halkın merakını arttırmış, insanlar bir eğlence bulmuşlardı. Hatta halk yerine bütün dünya diyebiliriz.

Toprak Kredi Bankası’ndan alınan bilgiye göre Seri 23514 numaralı bilet Versailles’daki Lyonne Kredi Bankası’nın bir şubesinden Bessy adında bir topçu binbaşısına satılmış, ama binbaşı attan düşerek ölmüştü. Arkadaşlarına bakılırsa binbaşı ölmeden önce bu bileti bir arkadaşına satmıştı.

“İşte o arkadaşı benim!” dedi Bay Gerbois.

“Kanıtlayın,” diye cevap verdi banka müdürü.

Telegram : @cinciva

“Kanıtlayayım mı? Çok kolay. Binbaşıyla dost olduğumuzu en az yirmi kişi biliyor. Hep Armes Meydanı’ndaki bir kahvede toplanırdık. Bir gün paraya ihtiyacı olmuştu. İşte o kahvede ben kendisinden o bileti yirmi franka satın aldım.”

“Görgü tanığınız var mı?”

“Yok.”

“Bu durumda itiraz gerekçeniz nedir?”

“Bu vesileyle bana yazmış olduğu bir mektup.”

“Nasıl bir mektup bu?”

“O mektubun içinde bilet vardı.”

“Görebilir miyim?”

“Ama işte o mektup çalınan yazı masasında.”

“Bulun onu öyleyse.”

Arsen Lüpen onu buldu. *Echo de France* gazetesine -ki onun resmî yayın organı sayılırdı, hatta hisssedarlarından biri olduğu bile söylenir- verdiği ilanda Binbaşı Bessy’nin bizzat yazdığı mektubun kendinde olduğunu ve bunu danışmanı olan Avukat Detinan’a teslim ettiğini bildirdi.

Gel de gülme bakalım! Arsen Lüpen gibi modern toplumun yasalarını ve kurallarını hiçe sayan bir adam yasalara uyarak kendine bir avukat tutsun!

Telegram : @cinciva

Avukat, şimdiye kadar Arsen Lüpen'le ne yazık ki hiç yüz yüze görüşmediğini açıkladı. Sadece ondan talimat alıyordu. Bu görevi üstlenmekten şeref duyduğunu söyleyerek müşterisinin haklarını sonuna kadar savunacağını bildirdi. Milletvekili adına yeni bir dosya açarak hiç çekinmeden mahkemeye binbaşının mektubunu gösterdi. Bu mektup biletin satıldığını kanıtlıyordu, fakat alıcının ismi belirtilmemişti. Mektup, "Aziz dostum..." diye başlıyordu. O mektuba iliştirdiği bir pusulaya, "Aziz dostum dediği benim!" diye yazmıştı Lüpen. "Bunun kesin kanıtı da mektubun bende olması."

Bu kez gazeteciler Bay Gerbois'nın evine koşuştu. Öğretmen hep aynı şeyi söylüyordu:

"Aziz dostum dediği ancak ben olabilirim! Arsen Lüpen binbaşının mektubuyla birlikte piyango biletini de çaldı."

"İspat etsin!" diye karşılık verdi Lüpen gazetecilere.

"Ama yazı masasını çalan o!" dedi Gerbois.

Ve Lüpen karşılık verdi:

"İspat etsin!"

Piyango biletinin sahibi olduğunu savunan bu iki kişi arasındaki açık düello, gazetecilerin her iki ev arasında mekik dokumaları ve Arsen Lüpen'in soğukkanlılığı karşısında Bay Gerbois'nın akılsızca davranışları kamuoyunu bir hayli güldürdü.

Telegram : @cinciva

Zavallı adam... Gazeteler hep onun serzenişleriyle doluydu. Uğradığı talihsizliği saf saf anlatırken insanın ona acıyası geliyordu.

“Düşünsenize beyler, bu serseri Suzanne’ın çeyizini çaldı. Benim için hava hoş ama Suzanne! Düşünsenize, bir milyon! On defa yüz bin frank! Ah, ben bu masada bir servet yattığını biliyordum!”

Kendisine rakibinin bu masayı alıp götürürken içinde piyango bileti olduğunu ve bu bilete de en büyük ikramiyenin vuracağını nereden bilebileceği hatırlatıldığında da kızıyor ve “Haydi oradan, tabii ki biliyordu. Bilmeseydi neden o masayı çalmak için onca eziyete girdi?” diye karşılık veriyordu.

“Orasını bilemeyiz, ama herhalde yirmi frank değerindeki bir kâğıt parçasını ele geçirmek için değil.”

“Hangi yirmi frank? Bir milyon frank! O bunu biliyordu... O her şeyi bilir! Ah, siz o haydudu tanımıyorsunuz!.. O sizi dolandırmadı, ne yaptıysa bana yaptı!”

Bu sürtüşme süredursun, on ikinci gün Gerbois, Lüpen’den üzerinde ‘çok gizli’ yazan bir mektup aldı. Okurken huzuru kaçtı:

Bayım, herkesin diline dolanmış durumdayız. Ne dersiniz, artık işi ciddiye alsak? Ben kesin kararımı verdim. Durum açık: Bilet bende, ama parayı çekme hakkım yok;

Telegram : @cinciva

sizde bu hak var, ama bilet yok. İkimiz de bir şey yapamıyoruz. Siz bana haklarınızı vermeyeceksiniz, ben de size bileti vermeyeceğim. Bu durumda yapılacak iş nedir?

Tek bir seçeneğimiz var: Parayı bölüşmek. Yarım milyon size, yarım milyon bana. Kimsenin hakkı yenmemiş olur.

Adil ve çabuk bir çözüm. Bu bir teklif değil. Bunu tartışacak zamanınız da yok artık. Kabul etmek zorundasınız. Size düşünmeniz için üç gün süre veriyorum. Perşembe sabahı çıkacak Echo de France'ın küçük ilanlarında Ars. Lüp. adına teklifimi kabul ettiğinizi belirten ufak bir not göreceğimi umuyorum. İlan çıkar çıkmaz bilet elinize geçecek ve bir milyon frankı alacaksınız. Bunun yarısını bana nasıl ve ne zaman vereceğinizi size daha sonra bildireceğim.

Kabul etmezseniz, aynı sonuca farklı yollarla ulaşacağım. Ancak teklifimi reddettiğiniz için başınız belaya girecek ve ceza olarak hakkınıza düşen paranın yirmi beş bin frankına el koymak zorunda kalacağım.

Saygılarımla.

Arsen Lüpen

Öfkeden küplere binen Bay Gerbois, bu mektubun kopyalarını çıkarıp herkese göstererek büyük bir hata işlemiş oldu. Kendini tutamayarak zırvalamaya da başladı. "Kapik vermem!" diye haykırdı gazetecilerin

Telegram : @cinciva

önünde. “Bana ait olan bir şeyi niye bölüşeyim ki? Asla. İsterse bileti yırtsın.”

“İşte yarım milyon frank hiç yoktan iyidir.”

“Mesele o değil. Bütün para benim hakkım. Bunun için mahkemeye başvuracağım.”

“Arsen Lüpen’e karşı mı? Komik duruma düşersiniz.”

“Hayır. Toprak Kredi Bankası’na karşı dava açacağım. Bankanın bana bir milyonu ödemesi gerekiyor.”

“Banka size ancak bileti gösterirseniz ya da onu satın aldığınızı kanıtlarsanız ödeme yapar.”

“Ama ortada kanıt var ya. Arsen Lüpen masayı çaldığını itiraf ediyor.”

“Arsen Lüpen’in sözü mahkemede yeterli olacak mı bakalım?”

“Bana ne! Ben bir kere deneyeceğim.”

Halk Gerbois’yı alkışladı. İddiaya girildi. Kimi Lüpen’in kazanacağını savundu, kimi de tehditlerinden vazgeçeceğini. Yine de herkes merak içindeydi, çünkü her iki adamın gücü farklıydı. Biri inatla saldırırken öteki huzuru kaçmış hayvan gibiydi.

Perşembesabahı *Echo de France* gazetesi yok sattı. Herkes küçük ilanlara bakıyordu. Ama Ars. Lüp. adına gönderilmiş bir mesaj yoktu. Arsen Lüpen’in emirlerine

Telegram : @cinciva

Bay Gerbois suskunlukla karşılık vermişti. Bu, savaş ilanı anlamına geliyordu.

Akşam gazetelerinde Gerbois'nın kızının kaçırıldığı haberi çıktı.

Arsen Lüpen'in oynadığı oyunlarda bizleri en çok güldüren şey, polisin üstlendiği komik rol olmuştur. Lüpen konuşur, yazar, uyarır, emreder, polis yokmuş gibi davranırdı. Ama polis yine de onun planlarını çözemezdi. Kendilerini görmezden gelen bir düşmana karşı ne yapabilirlerdi ki?

Suzanne hizmetçinin ifadesine göre ona yirmi kala evden çıkmıştı. Onu beş geçe okuldan çıkacağı saatte ise babası onu her zaman beklediği yerde bulamamıştı. Sonuç olarak ne olduysa Suzanne'ın evden okula yürüdüğü zaman zarfında olmuştu. Kızı evin yakınında gören iki komşu olmuştu. Bir başka kadınsa Suzanne'ın tarifine benzeyen bir kız görmüştü. Ama başka kimse kızı görmemişti.

Yine de polis elinden geleni yaptı. Tren istasyonundaki müdürlere ve memurlara soruldu. O gün genç bir kızın kaçırılışıyla ilgili olabilecek hiçbir şey çarpmamıştı gözlerine.

Ville d'Avray'daki bir benzinci, Paris'ten gelen üstü kapalı bir otomobile yağ verdiğini söyledi. Direksiyonda bir şoför, arka koltukta da sarışın bir kadın oturuyormuş.

Telegram : @cinciva

Ama sapsarı saçlı bir kadın. Bir saat sonra aynı araba Versailles'dan geri dönmüş. O sırada yoğun trafik nedeniyle kuyruk oluştuğu için benzinci daha önce gördüğü sarışın kadının yanında yüzü kapalı bir kadın daha fark etmiş. Bunun Suzanne olduğuna hiç şüphe yoktu.

Demek ki kaçırma işi güpegündüz ve şehrin tam merkezinde gerçekleşmişti.

Ama nasıl? Nerede? Ne bir çığlık duyulmuş ne de şüpheli bir hareket görülmüştü.

Benzinci arabayı tarif etti: 24 beygir gücünde, lacivert renkte bir Peugeot'ydu bu. Her türlü olasılık düşünülerek bu marka arabaları kiralayan Büyük Garaj'ın sahibi, arabayla kaçırma olayları neredeyse uzmanlık alanı olmuş Bayan Bob Walthour'un bilgisine başvuruldu. Gerçekten de cuma sabahı aynı marka bir araba, bir günlüğüne sarışın bir kadına kiralanmıştı. Ve kadını bir daha gören olmamıştı.

"Ya şoför?"

"Adı Ernest'ti. Çok iyi referansları olduğu için onu bir gün önce işe aldım."

"Kendisi şimdi burada mı?"

"Yok. Arabayı getirdi, sonra da bir daha gözükmedi."

"Onu nasıl bulabiliriz?"

Telegram : @cinciva

“Referansları veren kişilere sorarak. İşte isimleri.”

O kişilere başvuruldu. Hiçbiri Ernest diye birini tanımıyordu.

Karanlığa ışık tutabilecek en ufak bir ipucunun peşinden gidildiğinde hep yeni gelişmeler ve bilmecelerle karşılaşılıyordu. Bay Gerbois’nın talihsiz bir şekilde başlattığı bu mücadeleyi sürdürecek gücü kalmamıştı. Kızının kayboluşundan ötürü derin bir üzüntüye ve vicdan azabına kapıldığı için yenilgiyi kabul etti.

Ve bu kararını *Echo de France*’da çıkan küçük bir ilanla bildirdi.

Savaş dört gün içinde sona ermiş, zafer kazanılmıştı.

İki gün sonra Bay Gerbois, Toprak Kredi Bankası’na gitti. Müdürün yanına çıkarak seri 23-514 numaralı bileti gösterdi. Müdür yerinden sıçradı:

“Demek bilet sizde? Geri aldınız, öyle mi?”

“Koyduğum yeri unutmuşum. Buyurun,” diye karşılık verdi Bay Gerbois.

“Ama çalındı demiştiniz.”

“Öyle zannetmiştim.”

“Ama yine de bize kanıt lazım.”

“Binbaşının mektubu yetmez mi?”

“Yeter.”

Telegram : @cinciva

“İşte buyurun.”

“Güzel. Evrakı burada bırakın. On dört gün süreyle onları inceleyeceğiz. Ödeme yapacağımız günü ben size bildireceğim. O zamana kadar bayım bu konuyu halka açmasanız daha iyi olur.”

“Benim de niyetim bu zaten.”

Ne Bay Gerbois ne de müdür kimseye bir şey anlattı. Ne var ki fısıltı gazetesi devreye girdi ve seri 23-514 numaralı bileti Bay Gerbois’ya Arsen Lüpen’in gönderdiği söylentileri aldı yürüdü. Bu haber karşısında şaşıran herkes Lüpen’e hayran oldu. Sahip olduğu önemli bir kozu, yani bileti masaya atarak oyunu kurallarına göre oynamıştı. Elindeki kartı atarken de oyunda denge sağlayacağını ummuştu. Ama genç kız kaçacak olursa rehine elden giderdi.

Polis rakibinin bu zayıf noktasını saptadıktan sonra araştırmalarını derinleştirdi. Arsen Lüpen silahsız kalmıştı işte. Bir milyon frank yerine cebine kapik bile girmeden yenilmiş ve kendi kendini ele vermişti. Bir anda gülücükler yön değiştiriverdi.

Şimdi Suzanne’ı bulmak gerekiyordu, ama bulamadılar. O da rehin alındığı yerden kaçmadı. “Tamam...” dendi. İlk devreyi Lüpen bir sıfır galip bitirmişti, ama oyun daha bitmemişti. Gerbois’nın kızı emin ellerdeydi. Ne var ki serbest bırakılması için beş yüz bin frank isteniyordu. Bu

Telegram : @cinciva

değiş tokuş nasıl ve nerede olacaktı? Olacaksa bir randevu verilmeliydi. Ancak Bay Gerbois'nın aynı anda polise haber verip hem kızına hem de bütün paraya kavuşmayacağı ne malumdu?

Gazeteciler öğretmenle konuştu. Adam bitkin haldeydi. Kimseye bir şey söylememesi gerektiğini bildiği için sustu; kimse ağzından bir şey alamadı.

"Söyleyecek bir şeyim yok, bekliyorum."

"Ya kızınız?"

"Polis araştırıyor."

"Ama Arsen Lüpen size mektup gönderdi, değil mi?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Hayır."

"Demek yazdı. Koşulları neymiş?"

"Söyleyecek bir şeyim yok."

Avukat Detinan'ın da bilgisine başvuruldu. Ondan da bir şey öğrenilemedi.

"Bay Lüpen müşterimdir," diye hafifçe öksürerek cevap verdi, avukat. "Onun hakkında böyle bir bilgiyi paylaşamam."

Bu gizlilik halkı rahatsız ediyordu. Anlaşılan iki adam aralarında anlaşmıştı. Polis gece gündüz Bay Gerbois'yı

Telegram : @cinciva

izlerken Lüpen ağlarını biraz daha geriyordu. Üç olasılık konuşuluyordu: Lüpen ya tutuklanacak ya kazanacak ya da polis gülünç duruma düşüp yenilgiyi kabullenecekti.

Kısmen de olsa halkın merakı giderilmeliydi. Gerçekleri gazetelerde görmek istiyorlardı.

12 Mart salı günü Bay Gerbois, Toprak Kredi Bankası'ndan beklediği mektubu aldı.

Parşembe günü saat birde Paris'e giden trene bindi. Saat ikide kendisine bin tane bin franklık banknot verildi.

Paraları titreyerek sayarken -ki bu Suzanne'ın çeyiziydi- kapı önündeki bir arabada iki adam aralarında konuşuyordu. Bu adamlardan biri kır saçlıydı. Basit bir memur gibi davranmasına ve buruşuk giysilerine karşın enerjik bir yüze sahipti. Bu, Başmüfettiş Ganimard'dı; emektar Ganimard yani Lüpen'in can düşmanı.

Ganimard, Müfettiş Folenfant'a dönüp, "Uzun sürmez," dedi. "En fazla beş dakika sonra dostumuz buraya damlar. Hazır mısın?"

"Hem de nasıl!"

"Kaç kişiyiz?"

"Sekiz; iki kişinin bisikleti var."

"Bu kadar yeter, fazlası zarar. Gerbois'yı elimizden kaçırmamalıyız, yoksa çuvallarız. Lüpen'le buluşacak,

Telegram : @cinciva

yarım milyon vererek kızını geri alacak ve böylece bu oyun bitmiş olacak.”

“Ama herif niye bizimle işbirliği yapmıyor? İş çok daha kolaylaşırdı. Bu oyuna bizi de dahil etseydi paranın tamamına sahip olurdu.”

“Evet, ama korkuyor. Öbürüne bir numara yapmaya kalkarsa kızını bir daha göremez.”

“Öbürüne mi?”

“Lüpen’e.”

Ganimard bunu biraz korkarak söylemişti, pençelerini hissettiği doğaüstü bir yaratıktan bahsedercesine.

“Şu herifi kendine zarar vermemesi için korumaya kalkışmamız komik doğrusu.”

“Lüpen her zaman her şeyi tersine çeviriyor,” dedi Ganimard.

Bir dakika geçti.

Bay Gerbois kapıdan çıktı. Capucines Sokağı’nın sonuna geldiğinde ana caddeye çıkarak sol kolda yürümeye başladı. Yavaş yavaş uzaklaşırken dükkânların vitrinine bakıyordu.

“Adam çok sakin,” dedi Ganimard. “Cebinde bir milyon frank taşıyan biri bu kadar sakin olamaz.”

“Ne yapsın ki?”

Telegram : @cinciva

“Hiçbir şey, tabii. Ama ben yine de ona güvenmiyorum. İşin içinde Lüpen var çünkü.”

Aynı anda Bay Gerbois küçük bir kırtasiyeci dükkânına girdi. Gazete satın alarak para bozdurdu, sonra yavaş yavaş yürürken gazeteyi açıp okumaya başladı. Birden kaldırıma yanaşmış olan bir otomobile atlayıverdi. Araba hızla fırladı ve Madeleine Bulvarı’na geçerek gözden kayboldu.

“Lanet olsun!” diye homurdandı Ganimard. “Bu her zamanki numaralarından.”

Hemen ileri atıldı; adamları onu takip etti.

Derken bir kahkaha attı. Malesherbes Bulvarı’nın başında lastiği patlamış bir arabadan Bay Gerbois’nın indiğini gördü.

“Çabuk Folenfant. Şoför kaçmasın. Belki de Ernest dedikleri herif odur.”

Folenfant şoförü yakaladı. Adı Gaston’du ve bir taksi durağına bağlı olarak çalışıyordu. On dakika önce bir bey onu durdurmuş ve kırtasiyeci dükkânının önünde, motoru çalışır halde bırakarak başka bir beyi beklemesini söylemişti.

“Peki o ikinci müşteri sana hangi adresi verdi?”

“Adres vermedi. Sadece Malesherbes Bulvarı, Messine Caddesi, iki misli bahşiş dedi, hepsi o kadar.”

Telegram : @cinciva

Bu arada Bay Gerbois hiç vakit kaybetmeden önüne gelen ilk arabaya atladı:

“Şoför, Concorde Metro İstasyonu’na çek!”

Öğretmen Palais-Royal Meydanı’nda metrodan indi. Başka bir arabaya binerek Bourse Meydanı’na gitti. Oradan yine metroya binip Villiers Caddesi’nde üçüncü arabaya atladı:

“Şoför, Clapeyron Sokak 25 numaraya gideceğiz!”

O adresteki bina Batignolle Bulvarı’ndan tam köşede bulunan bir evle ayrılıyordu. Birinci kata çıktıktan sonra kapının zilini çaldı. Bir beyefendi kapıyı açtı.

“Burası Avukat Detinan’ın yeri mi?”

“Avukat Detinan benim. Siz de Bay Gerbois olmalısınız.”

“Çok doğru.”

“Sizi bekliyordum bayım. Buyurun.”

Bay Gerbois avukatın yazıhanesine girdiğinde duvar saati üçü çaldı. Hemen sordu:

“Tam bu saatte çağırmıştı beni. Kendisi yok mu?”

“Daha gelmedi.”

Bay Gerbois oturdu ve alnındaki teri sildi. Saatine baktı, zamanı bilmiyormuş gibi korka korka sordu:

“Gelecek mi?”

Telegram : @cinciva

“Bana öyle bir şey sordunuz ki... Aslında ben de merak ediyorum. Şimdiye kadar hiç bu kadar tedirgin olmamıştım. Buraya gelirse çok fazla risk almış olacak; çünkü bu ev iki haftadan beri sıkı gözetim altında. Bana güvenmiyorlar.”

“Bana da öyle. Onun için beni takip eden polislerin izimi kaybettiklerine dair bir garanti veremem.”

“İyi ama o zaman...”

“Bu benim suçum değil. Kimse kabahati bana atamaz. Ne için söz vermiştim? Onun emirlerini dinleyecektim. Ee, onun emirlerini tereddüt etmeden yerine getirdim; onun söylediği saatte bankadan parayı aldım ve onun söylediği gibi kalkıp buraya geldim. Kızımın başına gelen talihsizliğe ben neden olduğum için istenen her şeyi aynen yaptım. Bu kez sözünü tutma sırası onda.”

Ve tedirgin bir şekilde sordu:

“Kızımı getirecek, değil mi?”

“Öyle umuyorum.”

“Siz kendisini gördünüz mü?”

“Ben mi? Henüz değil! Bana sadece bir mektup göndererek sizi karşılamamı, saat üçten önce uşağıma izin vermemi ve sizin gelişinizden onun gidişine kadar da hiç kimseyi evime almamamı bildirdi. Teklifini kabul etmediğim takdirde de durumu *Echo de France*

Telegram : @cinciva

gazetesinde iki satırla ilan etmemi istedi. Ama doğrusu Arsen Lüpen'in hoşlanacağı bir şey yapmaktan memnunum, bu yüzden her söylediğini yapmaya razı oldum."

"Ah, bu iş nasıl bitecek?" diye inledi Bay Gerbois.

Cebinden banknotları çıkararak iki deste halinde masanın üstüne yaydı. Sonra ikisi de sustu. Bay Gerbois zaman zaman kulak kabartmaktaydı. Kapı mı çalmıştı?

Her geçen dakika korkusu artıyordu. Avukat Detinan da tedirgindi. Bir anda ayağa kalktı ve yüksek sesle söylendi:

"Gelmeyecek herhalde... Düşünsenize bir kere! Buraya gelirse kendini çok büyük bir tehlikeye atar. Aptallık olur bu."

Zavallı Gerbois elleriyle banknotları kapatırken kekeledi:

"Ah, umarım gelir! Suzanne'ı bulmak için hepsini vermeye razıyım."

Kapı açıldı:

"Yarısı yeter, Bay Gerbois."

Kapı eşiğinde genç ve şık giyimli bir bey duruyordu. Bay Gerbois eskici dükkânındaki adamı hemen tanıdı. Üzerine atıldı:

"Ya Suzanne? Kızım nerede?"

Telegram : @cinciva

Arsen Lüpen dikkatlice kapıyı kapadı. Bir eliyle sakin sakin eldivenini çıkarırken avukata döndü:

“Davamı üzerinize almak nezaketinde bulunduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bunu asla unutmayacağım.”

Avukat Detinan mırıldandı:

“Ama siz zili çalmadınız. Kapının vurulduğunu işitmedim ben.”

“Kapı tokmağıyla ziller işitilmesin diye yapılmıştır. Neyse, ben geldim ya, önemli olan bu.”

“Kızım nerede? Suzanne?” diye yineledi öğretmen.

“Aman bayım. Ne kadar da acelecisiniz! Sabredin biraz, az sonra kızınız burada olacak.”

Odada volta atarken büyük bir adam edasıyla:

“Bay Gerbois,” dedi. “Buraya gelirken izlediğiniz zekice yoldan ötürü sizi tebrik ederim.” İki deste banknotu görünce, “Aa, bak işte bu harika!” dedi. “Para buradaymış. Vakit kaybetmeyelim. İzin verir misiniz?”

“Ama Bayan Gerbois hâlâ burada değil,” diyen Detinan, Lüpen’le masa arasına girip dikildi.

“Ne olmuş peki?”

“Burada olması gerekmez miydi?”

Telegram : @cinciva

“Anlıyorum, anlıyorum. Arsen Lüpen insana güven vermiyor. Yarım milyonu cebe atacak, ama rehineyi salmayacak. İnsanlar beni anlamıyor. Birkaç kere biraz sıradışı işlere kalkışmak zorunda kaldığım için insanlar dürüstlüğümden şüphe ediyorlar. Oysa iş ilişkilerime her zaman son derece hassas ve dürüstümdür. Eğer korkuyorsanız açın pencereyi ve seslenin. Sokakta bir düzine polis bekliyor.”

“Öyle mi dersiniz?”

Arsen Lüpen perdeyi yana çekti.

“Bay Gerbois, Ganimard’ı atlatamamış. Baksanıza orada duruyor eski dostum.”

“Bu nasıl olur?” diye bağırdı öğretmen. “Ama size yemin ederim ki...”

“Beni ele vermediniz? Bundan şüphe etmiyorum, ama bu adamlar bazen zekice hareket edebiliyorlar. İşte Folenfant ve Geraume ve Dieuzy... Hepsi benim emektar arkadaşlarım.”

Avukat şaşırarak ona baktı. Adam ne kadar da sakindi! İçten bir gülüşü vardı. Sanki tehlike yokmuşçasına davranıyor, her şey ona çocuk oyunuymuş gibi geliyordu.

Avukatı polisin orada bulunmasından çok Lüpen’in kayıtsızlığı tedirgin etti. Banknotların olduğu masadan uzaklaştı.

Telegram : @cinciva

Arsen Lüpen her iki desteyi birden eline aldı. Her birinden birer ellilik banknot ayırarak Detinan'a uzattı:

"Buyurun üstadım, Bay Gerbois'yla Arsen Lüpen'in borcu. Bunu fazlasıyla hak ettiniz."

"Sizin bana borcunuz yok."

"Olur mu? Başınızı o kadar ağrıttık ki..."

"Ben bu işi zevkle yaptım."

"Demek ki üstadım, Arsen Lüpen'den bir şey almak istemiyorsunuz. İnsanın adı kötüye çıkarsa böyle olur işte," diye içini çekti Lüpen ve sonra elli bin frankı öğretmene uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, bayım. İzin verirseniz şunu size takdim edeyim; kızınıza tarafımdan düğün hediyesi olsun."

Bay Gerbois parayı kaptı, ama söylenmeden de duramadı:

"Kızım evlenmiyor."

"Siz razı olmazsanız evlenmez elbet. Oysa evlenmek için yanıp tutuşuyor."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum, çünkü pek çok genç kız ailelerinden habersiz evlenme hayali kurar. Neyseki yazı masalarına saklanan bu masum sırları keşfeden Arsen Lüpen gibi iyi kalpli melekler var."

Telegram : @cinciva

“O masada çok şey buldunuz mu?” diye sordu avukat. “Doğrusu bu masanın üstüne neden bu kadar düştüğünüzü merak ediyorum.”

“Tarihsel bir nedeni var, üstadım. Bay Gerbois’nın sandığı gibi içinde piyango bileti olduğu için değil. Kaldı ki benim bundan da haberim yoktu. Ben bu masayı uzun zamandan beri arıyordum. Porsuk ağacı ve maundan yapılmış ve üst kısmı yaprak şeklinde oymalarla süslü olan bu masa ilk kez Maria Walewska’nm Boulogne Ormanı’ndaki gizli küçük evinde bulundu. Çekmecelerinden birinin üstünde şu ibare vardı: ‘Fransa İmparatoru Birinci Napolyona’a sadık uşağı Mancion’un hediyesi’. Bu sözcüklerin altında bir bıçak ucuyla şunlar yazılıydı: ‘Bu sana, Marie.’ Daha sonra Napolyon aynı masanın bir eşini İmparatoriçe Josephine için yaptırdı. Masa o kadar beğenildi ki müzelik oldu. İşte bunun tamamlanmamış bir kopyası da bende.”

Öğretmen sızlandı:

“Ben bunu eskici dükkânındayken bilseydim masayı hemen size bırakırdım!”

Arsen Lüpen güldü:

“Böylece piyango bileti de elinizden çıkmamış olurdu.”

“Siz de kızımı kaçırmazdınız. Kimsenin de başı ağrımazdı.”

“Başka?”

Telegram : @cinciva

“Şu kaçırma olayı...”

“Hayır bayım, yanılıyorsunuz. Bayan Gerbois kaçırılmadı.”

“Kaçırılmadı mı?”

“Kaçırılmadı. Kaçırma işi zorbalık gerektirir. Oysa kızınız kendi isteğiyle rehine rolünü üstlendi.”

“Kendi isteğiyle mi?” Bay Gerbois şaşırmıştı.

“Hatta kendi rica etti! Niye olmasın? Bayan Gerbois gibi zeki ve genç bir kız, açıklayamadığı âşığı uğruna çeyiz kazanmak için bu oyuna neden katılmasın ki? Sizin inadınızı kırmak için başka seçeneği olmadığına onu inandırmak çok güç olmadı.”

Avukat Detinan’ın ağzı kulaklarındayken söze karıştı: “Galiba bu işin en zor tarafı, Bayan Gerbois’yla anlaşmanızdı. Ancak onun kendiliğinden böyle bir anlaşmaya yanaşması bence imkânsız.”

“Onunla anlaşan ben değildim. Ben kendisiyle hiç görüşmedim. Bu pazarlığı kız arkadaşlarımdan biri yaptı.”

“Arabadaki Sarışın Kadın herhalde.”

“Aynen öyle. Okuldaki ilk görüşmelerinden sonra her şey ayarlandı. Bayan Gerbois, yeni arkadaşıyla birlikte Belçika ve Hollanda’ya gitti. Orada eğlenceli bir tatil yaptı. Zaten bunları size kendisi anlatacaktır.”

Telegram : @cinciva

Sokak kapısı üç kısa, bir uzun ve bir daha uzun olmak üzere beş kez çalındı.

“Geldiler,” dedi Lüpen. “Üstadım, zahmet olmazsa...”

Avukat kapıya koşmuştu bile.

İki kadın içeri girdi. Birisi Bay Gerbois’nın kollarına atıldı. Öbürü Lüpen’e yaklaştı. Uzun boylu, güzel vücutlu, solgun yüzlü bir kadındı bu. Sapsarı ve bukleli saçları yüzünü çevreliyordu. Siyahlar giymişti, üzerinde hiçbir ziynet eşyası yoktu. Buna rağmen çok şık ve zarifti.

Arsen Lüpen onunla birkaç kelime konuştu, sonra Bayan Gerbois’yı selamladı.

“Sizi bu kadar sıkıntıya soktuğum için özür dilerim,” dedi. “Her şeye rağmen pek de mutsuz olmadınız sanırım.”

“Mutsuz da ne demek? Aklım babamda olmasaydı çok daha mutlu olacaktım.”

“Öyleyse mesele yok. Onu bir kez daha kucaklayın ve şu fırsattan -ki bence fevkalade bir fırsat- hemen yararlanın; yani onunla kuzeniniz hakkında konuşun.”

“Kuzenim mi? Ne demek istiyorsunuz? Anlamıyorum.”

“Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsunuz. Kuzeniniz Philippe... Mektuplarını özenle sakladığınız delikanlı.”

Telegram : @cinciva

Suzanne kıpkırmızı kesildi, ama dayanamadı. Lüpen'in önerisine uyarak kendini babasının kollarına attı. Lüpen onlara hüzünle baktı.

"İyilik yaptın mı karşılığını da görürsün. Duygusal bir oyun bu. Mutlu baba, mutlu kız! Bu senin eserin, Lüpen! Bu insanlar senin kıymetini daha sonra anlayacak. Senin adın bunların torunlarının bile ağzından düşmeyecek. Bu kibarlığım için ne güzel bir ödül!.." Pencereye yürüdü. "Emektar Ganimard hâlâ orada mı? Bu sahneyi kaçırmak istemezdi. Aa, ama orada yok. Kimse kalmamış. Ne o ne de ötekiler... Lanet olsun! İş ciddileşti. Az sonra kapıya dayanırlarsa hiç şaşmam. Merdivenlerden çıkıyor olmalılar!" Bay Gerbois elinde olmadan hareketlendi. Kızı artık yanında olduğu için olaylara daha farklı bakıyordu. Rakibinin tutuklanması kendisi için bir milyon demekti. Bir adım ileri attı, ama Lüpen yolunu hemen kesti.

"Nereye gidiyorsunuz, Bay Gerbois? Beni onlara karşı koruyacak mısınız yoksa? Ne kadar da naziksiniz. Ama zahmet etmeyin. Ayrıca polis benden daha berbat durumda, çünkü fazla bir şey bildikleri yok. Sizin burada olduğunuzu biliyorlar. Kızınızın da burada olduğunu düşünüyorlar, çünkü onu yabancı bir kadınla beraber görmüş olmalılar. Ama benim de burada olabileceğime inanmıyorlar. Sabahtan beri bodrumdan tavan arasına kadar gözetim altında tutulan bir eve ben nasıl girebilirim

Telegram : @cinciva

ki? Hayır, büyük bir olasılıkla beni suçüstü yakalamak istiyorlar. Aptallar! Yabancı kadının benim tarafımdan gönderildiğini anlamaz ve değiş tokuş için onu benim görevlendirdiğimi düşünürlerse o zaman onu yolda tutuklarlar.”

Kapı çalındı. Lüpen sıçrayarak Bay Gerbois’yı hafifçe yana iterek rica ile karışık sert bir sesle, “Durun bayım!” diyerek uyardı. “Kızınızı düşünün ve aklınızı başınıza alın. Size gelince Detinan, bana söz vermiştiniz.”

Bay Gerbois adeta çivilenmiş gibi yerinde kaldı. Avukat kımıldamadı.

Lüpen gayet sakin bir şekilde şapkasını aldı. Kolunun yeniyle şapkanın tozunu aldı.

“Aziz üstadım, bana ihtiyacınız olursa hizmetinizdeyim. Size de en iyi dileklerimle, Bayan Suzanne. Bay Philippe’e selam söyleyin.” Cebinden çift kapaklı ağır bir saat çıkardı. “Bay Gerbois, saat üçü kırk iki geçiyor. Tam dört dakika sonra bu odayı terk edin, bir dakika bile önce değil.”

“Ama zorla içeri girecekler,” demekten kendini alamadı Avukat Detinan.

“Yasaları unutuyorsunuz, sayın üstadım. Ganimard hiçbir zaman bir Fransız vatandaşının evine zorla girmez. Bu arada şahane bir briç partisi çevirecek kadar zamanınız

Telegram : @cinciva

var. Afedersiniz, üçünüzün de kımıldamaya niyeti yok galiba. Ben de istemiyorum ama...”

Saatini cebine koyduktan sonra salona açılan kapıyı açtı ve Sarışın Kadın’a sordu:

“Hazır mısınız sevgili arkadaşım?”

Kadının dışarı çıkmasını sağladı. Bayan Gerbois’yi hürmetle selamladı ve sonra arkasından kapıyı kapadı. Dışarıdaki koridordan bir ses duyuldu:

“Merhaba Ganimard, ne haber? Bayan Ganimard’a benden selam söyleyin. Önümüzdeki günlerde kendilerine yemeğe geleceğim. Hoşça kal, Ganimard.”

Bir kez daha kapı çaldı, bu kez hızlı hızlı. Derken merdivende sesler ve gürültüler duyuldu.

“Saat üç kırk beş,” diye kekeledi Bay Gerbois.

Birkaç saniye sonra koridora çıktı. Lüpen’le Sarışın Kadın ortalıktan kaybolmuştu.

“Baba! Sakın karışma sen. Bekle!” diye bağırdı Suzanne.

“Beklemek mi? Deli misin sen? Şu serseriyi mi koruyayım yani? Yarım milyon ne olacak?”

Kapıyı açtı. Ganimard içeri daldı.

“Kadın, nerede o kadın? Lüpen nerede?”

“Buradaydı, kendisi burada.”

Ganimard bir zafer çığlığı attı.

Telegram : @cinciva

“Yakaladık onu! Ev sarıldı.”

“Ama arka merdiven?” diye söze karıştı Detinan.

“Arka merdiven avluya açılır. Bir tek çıkış var, o da büyük kapı. Orada da on adamım bekliyor.”

“Ama o kapıdan geçmedi. Oradan geçemez.”

“Nereden peki?” diye karşılık verdi Ganimard. “Havadan mı kaçacak?”

Perdeyi yana çekti. Önünde mutfağa açılan uzun bir koridor belirdi. Ganimard koridor boyunca yürüdü, ne var ki arka merdivene açılan kapı kilitliydi.

Polislerden birine pencereden seslendi:

“Kimseyi gördünüz mü?”

“Görmedik.”

“O zaman evdedirler. Odalardan birine saklanmış olmalılar. Kaçıp gitmelerine imkân yok! Bekle bakalım Lüpen; benimle alay ettin, ama şimdi intikamımı alacağım.”

Akşam saat yedide emniyet müdürü Bay Dudonis, Clapeyron Sokağı’ndaki evi ziyaret etti. Evi gözetleyen polislere sordu, daha sonra Avukat Detinan’ın odasına çıktı. Orada bir adam, daha doğrusu debelenmekte olan bir çift bacak ve şöminenin içine yarıya kadar tıkılmış bir vücut gördü.

Telegram : @cinciva

Boğuk bir ses duyuldu:

“Öhö! Öhö!”

Ta yukarıdan cevap geldi:

“Öhö! Öhö!”

Bay Dudois gülerek seslendi:

“Ne o Ganimard, baca temizlemeye mi soyundun?”

Müfettiş şöminenin içinden aydınlığa çıktı. Yüzü kapkara, giysileri kurum tutmuş, gözleri çakmak çakmaktı; tanınmaz haldeydi.

“Onu arıyorum,” diye homurdandı.

“Kimi?”

“Arsen Lüpen’i. Arsen Lüpen’le kız arkadaşını.”

“Yaa! Şömineye mi saklanmışlar?”

Ganimard doğruldu. Simsiyah kesilmiş beş parmağıyla amirinin kolunu kavradı. Kızgın ve boğuk bir sesle:

“Başka nerede olacaklar ki, şef? Buralarda bir yerde olmalılar. Onlar da sizin ve benim gibi etten ve kandan oluşmuş iki yaratık. Bu yaratıklar duman olup uçmadı ya!”

“Hayır ama yine de ortada yoklar.”

“Ama hangi yoldan kaçtılar? Hangi yoldan yahu? Ev sarılmış durumda. Damda polisler var.”

Telegram : @cinciva

“Komşu ev?”

“Oraya geçiş yok.”

“Öbür katlardaki daireler?”

“Tüm kiracıları tanıyorum. Ne bir şey görmüş ne de işitmişler.”

“Hepsini tanıdığınızdan emin misiniz?”

“Hepsini tanıyorum. Kapıcı da onlara kefil oluyor. Ayrıca ne olur ne olmaz diye her daireye bir polis yerleştirdim.”

“O zaman onu herhalde yakalarlar.”

“Ben de onu diyorum ya, şef. Yakalarlar ve yakalayacaklar da. Çünkü ikisi de burada. Çekip gitmiş olamazlar. Siz merak etmeyin şef, onları bu akşam enselemezsem yarın kesin. Geceyi burada geçireceğim! Evet efendim, burada yatacağım!”

Gerçekten de Ganimard geceyi o evde geçirdi. Ertesi günü ve daha ertesi günü de. Üç gün üç gece geçtikten sonra Lüpen’le kız arkadaşını bulmak bir yana, nerede olduklarına ya da nasıl kaçtıklarına dair en ufak bir varsayımda bulunamadı.

Yine de aklına takılan şeyi yinelemekten geri durmadı:

“Kaçtıklarına dair bir ipucu bulunmadığına göre burada olmalılar.”

Telegram : @cinciva

Buna yüzde yüz inanmasa bile itiraf etmek istemedi. Hayır, bin defa hayır! Bir erkekle bir kadın durup dururken, masallardaki gibi toz olup uçamaz ya. Cesaretini kaybetmeden araştırmalarını sürdürdü ve günün birinde onları bu evin duvarları arasında, gizli bir yerde bulacağı umudunu asla yitirmedi.

II

MAVİ ELMAS

Telegram : @cinciva

27 Mart akşamı, altı ay önce ağabeyinden miras kalan Henri-Martin Caddesi 134 numaradaki küçük bir evde, imparatorluk döneminde elçilik yapmış olan yaşlı General Baron d'Hautrec rahat bir koltuğa gömülmüş, uyumaktaydı. Sekreteri ona bir şeyler okuyordu.

Hemşire Auguste sıcak su şişesiyle baronun yatağını ısıttıktan sonra gece lambasını yaktı.

O gece saat on birde manastıra dönmek zorunda olan Rahibe Auguste gitmeden önce sekretere seslendi:

"Bayan Antoinette, benim işim bitti. Gidiyorum."

"Pekâlâ rahibe."

"Aşçının gittiğini unutma. Uşakla evde yalnızsın."

"Baron için endişelenmeyin. Konuştuğumuz gibi ben yandaki odada yatacağım ve kapımı açık tutacağım."

Rahibe evi terk etti. Az sonra Uşak Charles efendisinin emirlerini almak için odaya girdi. Baron uyanmıştı. Emirleri kendisi verdi:

"Her zamanki gibi Charles, odandaki elektrikli zil iyi çalışıyor mu, ona bak. İlk çalışımda hemen aşağı inip doktora koşarsın... Neyse, Bayan Antoinette, kitabın neresinde kalmıştık?"

"Baron hazretleri yatmayacaklar mı?"

Telegram : @cinciva

“Hayır, geç yatacağım. Ayrıca yatağa girmek için kimseye ihtiyacım yok.”

Yirmi dakika sonra yaşlı adam yeniden uykuya daldı. Antoinette ayaklarının ucuna basa basa dışarı çıktı.

Aynı anda Charles her zaman olduğu gibi zemin kattaki bütün pencereleri dikkatlice kapadı.

Bahçeye açılan mutfak kapısını sürgüledi. Ayrıca giriş kapısının her iki kanadını içeriden zincirledi. Daha sonra üçüncü kattaki çatı katına çıkarak yatağına uzandı ve hemen uyudu.

Aradan belki bir saat geçmişti ki birden yatağından sıçradı. Zil çalıyordu. Uzun uzun çaldı; yedi sekiz saniye kadar, kesintisiz...

Charles yorgunluğunu üstünden atmaya çalışırken, “Yine baronun saçmalıklarından biri,” diye düşündü.

Alelacele elbisesini giydi. Çarçabuk merdivenden aşağı indi. Kapı önünde durdu ve her zamanki gibi kapıyı çaldı. Cevap gelmeyince içeri girdi.

“Tuhaf...” diye mırıldandı. “Işık yok. Lambayı ne diye söndürdüler sanki?”

Ve hafifçe seslendi:

“Bayan Antoinette?”

Cevap yoktu.

Telegram : @cinciva

“Orada mısınız, hanımefendi? Ne oldu? Baron hazretleri mi hastalandı?”

Aynı sessizlik sürdü, bunaltıcı ve sıkıntılı bir sessizlikti bu. Kaygılandı. İki adım ileri attı, ayağı bir sandalyeye çarptı. Eliyle yokladığında devrilmiş olduğunu fark etti. Aynı anda eli yere düşmüş bir sehpayla paravanaya değdi. Heyecanla duvardaki elektrik düğmesini aradı. Buldu ve çevirdi.

Odanın ortasında, yerde, masayla aynalı komodin arasında efendisi Baron d’Hautrec yatmaktaydı.

“Aman Tanrım! Nasıl olur bu?” diye kekeledi.

Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Adeta taş kesilmişti. Gözlerini dört açarak odadaki dağınıklığa baktı; yuvarlanmış sandalyeler, tuz buz olmuş kristal lamba, şöminenin önündeki mermer levha ve üzerindeki duvar saati... Hepsi yerdeydi ve burada korkunç bir boğuşmanın olduğunu gösteriyordu. Cesedin yanında, üzerinden kan damlayan çelik bir hançer vardı. Yatağın üzerinde kana bulanmış bir mendil gördü.

Charles dehşet dolu bir çığlık attı.

Ceset sandığı vücut son bir gayretle yerinde doğruldu, ama sonra olduğu yere düştü. İki üç kere kımıldadı. Hepsi o kadar.

Charles yakından baktığında baronun boynundaki küçük bir yaradan sızan kanın halıda siyaha çalan bir leke

Telegram : @cinciva

oluşturduğunu gördü. Yüzünde müthiş bir korkunun izleri okunuyordu.

“Öldürmüşler,” diye kekeledi uşak. “Öldürmüşler.”

İkinci bir cinayet olasılığını düşününce titredi. Yandaki odada sekreter uyumuyor muydu? Ya baronun katili onu da öldürmüşse?

Kapıyı tekmeyle açtı. Oda boştu. “Antoinette ya kaçırıldı ya da cinayetten evvel çekip gitti,” diye aklından geçirdi.

Baronun odasına geri döndü. Bakışları masaya takıldı; çekmecelerinin açılmamış olduğunu fark etti.

Masanın üstündeki anahtarlığa, baronun her akşam oraya koyduğu para cüzdanına ve bir avuç dolusu altın paraya baktı. Cüzdanı açtı. İçinde bir deste banknot vardı. Saydı, hepsi on üç tane yüz franklık kâğıt paraydı.

Şeytana uymaktan geri kalmadı. İçgüdüsel, mekanik bir hareketle on üç papeli alıp yeleğinin cebine attı. Apar topar merdivenden inerek sürgüyü yana çekti, zinciri çözdü ve kapıyı ardından kapayarak kendini bahçeye attı.

Charles namuslu bir adamdı. Ardındaki kapı henüz kapanmıştı ki temiz hava ve yüzüne çarpan yağmur taneleri onu kendine getirdi. Yaptığı işin bilincine varınca korkuyla doldu. Bir fayton geçiyordu. Arabacıya seslendi.

“Polis karakoluna git ve komiseri alıp beraberinde getir. Çabuk ol! Bir cinayet işlendi.”

Telegram : @cinciva

Arabacı atını kamçıladı. Ama Charles yeniden eve girmek istediğinde giremedi, çünkü kapı dışarıdan açılmıyordu. Zili çalmak da anlamsızdı, çünkü evde kimse yoktu.

Bahçe boyunca yürüdü. Kesilmiş çit çiçeklerinin önünde bir saat kadar bekledi. Gelen komisere cinayetin ayrıntılarını anlatacak ve aldığı parayı geri verecekti. Bu arada bir çilingir aranıp bulundu. Bahçe kapısıyla evin kapısı zar zor açıldı. Komiser merdivenlerden yukarı çıktı. Odanın içine bir göz attıktan sonra uşağa döndü:

“Sen bana odayı darmadağın gördüğünü söylemiştin?” Charles eşikte belirdi, şoke olmuştu, çünkü odadaki bütün eşyalar yerli yerinde durmaktaydı! Sehpa iki pencere arasındaydı, sandalyeler masaya bitişikti ve saat şöminenin üzerindeydi. Kristal lambanın kırılan parçacıkları ortada yoktu.

Korkudan dilini yutmuşçasına:

“Ceset...” diye kekeledi. “Baron hazretleri...”

“Ben de sana onu soracağım. Öldürülen kişi nerede?”

Yatağa yaklaştı. Büyük çarşafı çekip kaldırdı. Altında bir zamanlar Berlin’de elçilik yapan General Baron d’Hautrec yatıyordu. Tüm aldığı nişanlarıyla süslü askerî üniformasını giymişti.

Yüzü sakindi ve gözleri kapalıydı.

Telegram : @cinciva

Uşak kekeledi:

“Buraya biri girmiş.”

“Hangi yoldan?”

“Bilmiyorum ama ben burada yokken buraya biri girmiş. Yerde çelik bir hançer vardı, masada da kanlı bir mendil... Hiçbiri ortada yok. Hepsini almışlar. Her şeyi yerli yerine koymuşlar.”

“Kim yaptı bunu?”

“Katilin kendisi.”

“Ama bütün kapılar kilitliydi.”

“O zaman binanın içinde demektir.”

“Öyle olmalı, çünkü sen çıkış yolundan hiç ayrılmadın.”

Uşak düşündü, sonra yavaş yavaş:

“Doğru... Doğru, ben kapıdan hiç uzaklaşmadım. Yine de...”

“Baronun yanında en son kimi görmüştün?”

“Bayan Antoinette’i, yani sekreterini.”

“Kendisi nerede şimdi?”

“Yatağı hâlâ bozulmadığına göre Hemşire Auguste’un yokluğundan yararlanarak dışarı çıkmış olmalı.”

“İyi ama hangi yolu kullanarak çıktı?”

“Kapıdan.”

Telegram : @cinciva

“Hani kapıyı sürgüleyip zincirlemiştin?”

“Onu ben çok daha sonra yaptım. O sırada kendisi dışarıdaydı herhalde.”

“Yani cinayet o gittikten sonra mı işlendi?”

“Olabilir.”

Ev baştan aşağı arandı; bodrumdan tavan arasına kadar her yere bakıldı. Katil yoktu. Ama nasıl? Ne zaman? Cinayet yerine tekrar dönüp eşyaları yerli yerine yerleştiren katilin kendisi miydi, yoksa suç ortağı mıydı? Bu gizemlerin hepsi çözülmeliydi.

Saat yedide adli tabip çıkageldi, sekizde de emniyet müdürü. Derken savcıyla sorgu hâkimi de geldi. Ardından da polis memurları, müfettişler, gazeteciler, Baron d’Hautrec’in tanıdıkları ve akrabalar evi doldurdular.

Charles’ın hatırladığı kadarıyla cesedin yeri incelendi. Rahibe Auguste’un ifadesi alındı. Hiçbir şey bulunamadı. Öte yandan Rahibe Auguste, Antoinette Brehat’ın yok oluşuna bir anlam veremiyordu. Genç kızı on iki gün önce, pek çok kişi tarafından tavsiye edildiği için işe almıştı. Ancak kendisine emanet edilen bir hastayı bırakarak gece yansı sıvışmış olabileceğine de ihtimal veremiyordu.

“Fakat hâlâ geri dönmedi. O zaman hep aynı soru karşımıza çıkıyor: Nerede?”

Telegram : @cinciva

“Bana kalırsa katil kaçırmıştır onu,” dedi Charles.

Bu düşünce akla yakındı, eldeki bazı kanıtlar bunu destekler nitelikteydi.

“Kaçırıldı mı yani?” diye sordu emniyet müdürü. “Olmayacak iş değil.”

“Buna ‘olmayacak iş değil’ diyemeyiz. Böyle bir teoriyi destekleyecek hiçbir kanıt yok,” dedi bir ses.

Boğuk bir sesti bu, sert aksanlıydı. Bu nedenle Ganimard’ı görenler hiç şaşırmadı. Kaba saba konuşan bu adam, sadece Ganimard olduğu için mazur görülebilirdi.

“Aa, siz misiniz Ganimard?” diye seslendi Dudouis. “Sizi görmedim.”

“Saat ikiden beri buradayım.”

“Bense hâlâ şu Clapeyron Sokağı’ndaki olayla, hani şu piyango biletiyle, Arsen Lüpen ve Sarışın Kadın’la uğraştığınızı sanıyordum.”

“Ha ha,” diye yalandan güldü emektar müfettiş. “Ancak bu meseleyle de Lüpen’in bir ilgisi olmadığını söyleyemem. Şimdi şu piyango bileti işini bir yana bırakalım. Buradaki gizemi çözelim.”

Ganimard, adı literatüre geçecek ya da yaptıkları olay yaratacak cinsten bir polis değildi. Onda Dupin’de, Lecoq’da ve Sherlock Holmes’de gördüğümüz zekâ pırıltısı yoktu. Yine de vasat düzeyde yetenekli, gözlem

Telegram : @cinciva

yeteneği gayet kuvvetli, ileri görüşlü, sabırlı, hatta bazen içgüdüleriyle hareket eden bir memurdu. Ün salmış olması kesinlikle özgür çalışmasından kaynaklanıyordu. Arsen Lüpen'in dışında hiç kimse onu şaşırtamamıştı ve etkileyememişti.

O sabah da oradaki diğer müfettişlere üstünlüğünü gösteriyordu. Sorgu hâkimi bile onun yardımını bekliyordu.

"Önce Uşak Charles'a bir soru sormak istiyorum," dedi Ganimard. "Odaya ilk geldiğinde etrafa savrulduğunu söylediğin eşyalar, ikinci girişinde her zamanki yerinde miydi?"

"Aynen öyleydi."

"O halde bu eşyaları eski yerine yerleştiren kişi, onların daha önce bulunduğu yeri bilen biriydi?" Bu düşünce odadakileri şaşırttı. Ganimard devam etti. "Bir soru daha, Charles... Sen zil sesine uyandın. Seni kim çağırdı dersin?"

"Tabii ki baron hazretleri."

"Güzel, ama ne zaman çaldı zili?"

"Boğuştuktan sonra... Ölürken."

"Olamaz. Baronu zilden uzakta, hareket edemez halde buldun değil mi?"

"Öyleyse boğuşma esnasında?"

Telegram : @cinciva

“Olamaz. Sen zilin kesintisiz yedi-sekiz kez çaldığım söyledin. Katil onun bu kadar uzun bir zaman zili çalmasına izin verir miydi acaba?”

“Öyleyse boğuşmadan önce çaldı.”

“İmkânsız. Çünkü sen zilin çalmasıyla odaya girişin arasında sadece üç dakika geçtiğini söyledin. Baron zili daha önce çalmış olsa o zaman boğuşma, cinayetin işlenişi ve katilin kaçışı üç dakika içinde gerçekleşmeliydi. Buna da imkân yok.”

“Ama zil çaldı,” diye sorgu hâkimi söze karıştı: “Baron çalmadıysa kim çaldı?”

“Katil.”

“Ne maksatla?”

“Bilmiyorum. Gerçek şu ki zili o çaldı. Bu da şunu gösterir; demek ki bu zilin uşağın odasına bağlı olduğunu biliyordu. Bu ayrıntıyı bildiğine göre onun bu evde oturanlardan biri olması gerekmez mi?”

Bu olasılıklar gittikçe güçleniyordu. Apaçık ve mantıklı birkaç cümleyle Ganimard işin püf noktasına parmak basmıştı. Öyle ki sorgu hâkimi şu hükme vardı:

“Kısacası, size göre şüpheli kişi Antoinette Brehat, öyle mi?”

“Şüpheli falan değil, açıkçası ben onu suçluyorum.”

“Siz onu katilin suç ortağı olarak mı suçluyorsunuz?”

Telegram : @cinciva

“Ben onu General Baron d’Hautrec’i öldürmekle suçluyorum.”

“Bu çok ağır bir suçlama! Neye dayanarak suçluyorsunuz?”

“Ölünün sağ elinde bulduğum bir tutam saç ve derisine saplanan tırnak izleri.”

Saçları gösterdi, altın sarısı renkteydi. Charles mırıldandı:

“Bunlar Bayan Antoinette’in saçları. Kesinlikle... Şey... Bir şey daha var. Hançer de... Ki onu bir daha görmedim, hanımefendiye aitti. Kitap sayfalarını kesmek için kullanırdı.”

Bir dakika boyunca ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Cinayetin bir kadın tarafından işlenmiş olabileceği herkesi daha büyük dehşete düşürmüştü. Sorgu hâkimi fikrini açıkladı:

“Diyelim ki Baron, Antoinette Brehat tarafından öldürüldü. O zaman onun cinayeti işledikten sonra, Charles’ın geri dönüşünden ve komiserin gelişinden önce nasıl ve hangi yoldan kaçtığını açıklamak zorundayız. Bu konuda sizin bir fikriniz var mı, Bay Ganimard?”

“Yok.”

“Öyleyse?”

Ganimard utanmıştı. Sonunda zar zor ağzını açtı:

Telegram : @cinciva

“Öyleyse söyleyeceğim tek şey şu: Bu olayda da tıpkı 514-23 numaralı piyango bileti macerasında olduğu gibi, kaçan adamın yeteneğine hayran kalmamak imkânsız. Arsen Lüpen Avukat Detinan’ın evindeyken Sarışın Kadın’la nasıl akıl almaz bir şekilde kaçmışsa bu evde de Antoinette Brehat aynı gizemlilikle yok oldu gitti.”

“Yani ne demek istiyorsunuz?”

“Demek istediğim şu ki bu iki olayda tuhaf bir rastlantı söz konusu. Antoinette Brehat bundan on iki gün önce, yani tam Sarışın Kadın’ın elimizden kaçtığı gün Rahibe Auguste tarafından işe alındı. Sarışın Kadın’ın saçları da tıpkı buradaki gibi altın sarısıydı.”

“Yani sizce Antoinette Brehat...”

“Sarışın Kadın’dan başkası değil.”

“Bu durumda Lüpen’in her iki olayda da parmağı var.”

“Bence de öyle.”

Bu lafın üzerine herkes bir kahkaha attı. İlk konuşan emniyet müdürüydü:

“Lüpen. Yine Lüpen... Bu işe de parmağını sokan Lüpen! Her yerde Lüpen!”

“Evet, bütün bunları arkasında o var!” dedi Ganimard. Aşağılandığı için üzülmüştü.

“Ama anladığım kadarıyla cinayetin amacını bulamadın,” diye atıldı Dudouis. “Çekmeceler boşaltılmış, adamın

Telegram : @cinciva

cüzdanına dokunulmamış. Hatta altınlar bile masanın üzerinde bırakılmış.”

“Orası öyle,” diye bağırdı Ganimard: “Ama o ünlü elmastan ne haber?”

“Hangi elmas?”

“Mavi Elmas! Fransa kralına ait o ünlü elmas, Dük d’Aumale tarafından Leonide Lebrun’a verilmişti. Onun ölümünden sonra Baron d’Hautrec’e geçti. Baron o elması çok sevdiği bir oyuncu için satın almıştı. Benim gibi eski bir Parisli böyle güzel anıları hiç unutmaz.”

“Yani size göre bu elmas bulunursa mesele çözülecek,” dedi sorgu hâkimi. “İyi ama onu nerede arayacağız?”

“Baronun parmağında,” diye karşılık verdi Charles. “Onu hep sol elinin yüzük parmağında taşırdı.”

“Ben o eli gördüm,” dedi Ganimard. “Sıradan altın bir yüzük vardı parmağında.”

“Avcunun içine bakın.”

Ganimard ölünün kasılmış elini açtı. Elmas taşın yuvası içe dönmüştü; ortasında Mavi Elmas ışıldamaktaydı.

“Vay anasını!” diye mırıldandı Ganimard, şapşallaşmıştı. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Umarım artık zavallı Lüpen’i suçlamaktan vazgeçersiniz,” diye dalga geçti Bay Dudouis.

Telegram : @cinciva

Ganimard önce bir şey demedi. Bir an düşündü, sonra alay edercesine cevap verdi:

“Hiçbir şey anlamadığım durumlarda hep Lüpen’den şüphelenirim.”

Bu tuhaf cinayetin çözümü emniyetin ilk bulgularıyla sınırlı kalmıştı. Daha sonra yapılan, birbirini tutmayan boş iddialara dayalı araştırmalar da olumlu bir sonuç vermedi. Antoinette’in de tıpkı Sarışın Kadın gibi eve nasıl girip çıktığı açıklığa kavuşmadı. Baron d’Hautrec’i öldürdüğü halde parmağındaki Fransa kralına ait elmas yüzüğü almadan giden Sarışın Kadın’ın kimliği hakkında bir bilgiye ulaşılamadı.

Halkın merakı ve bir sürü söylenti sonucu bu ağır suçu işleyen katil herkesin gözünde büyüdü.

Böyle bir reklam da Baron d’Hautrec’in vârislerinin işine yaradı. Tüm eşyalar Henri-Martin Caddesi’ndeki evde, Drouot şirketinde satılmak üzere sergilendi. Orta sınıfın zevkine hitap edebilecek modern mobilyalar ve sanat değeri olmayan bibloların yanı sıra odanın tam ortasında, koyu kırmızı kadife bir zeminde, üzerine cam fanus geçirilmiş ve iki polisin başında nöbet tuttuğu mavi elmaslı yüzük göz kamaştırıyordu.

Tek parça bir elmastan yapılmış, rengini sanki gökyüzünden almış, çivit mavisi bir yüzüktü bu. Görenler şaşkınlıkla seyrediyor ve hayranlıklarını gizlemiyordu.

Telegram : @cinciva

Bu arada herkes odanın duvarlarını inceliyordu. Katilin içinden girip çıktığı sağlam duvarları... Şöminenin üzerindeki mermer, kımıldatılamayacak kadar sağlam bir şekilde yerine oturtulmuştu. Koskocaman aynanın süslemelerinde en ufak bir hareketle oluşabilecek herhangi bir çiziğe de rastlanmamıştı. Herkes gizli bir delik ya da tünel, o tünelin açıldığı bir kanalizasyon ya da bir mezar düşlemekteydi.

Mavi Elmas'ın açık arttırmayla satışı Drout şirketinde gerçekleşti. Öyle bir kalabalık vardı ki alıcılar deliler gibi fiyatı artırıyordu. Sosyetenin en kodamanları bir araya gelmişti. Bir sürü alıcı ya da alıcı gibi görünen kişi, borsa oyuncuları, sanatçılar, her tabakadan hanımefendiler, iki devlet bakanı ve bir İtalyan şarkıcısı gelmişti. Lüks içinde yaşayabilmek için kredilerini zorlayan, sürgünde bulunan bir kral küstahça, ama titreyen bir sesle elmas yüzük için yüz bin frank verdi. Yüz bin frank! Bu fiyatı teklif ederken hiç zorlanmamış gibiydi. İtalyan şarkıcı yüz elli bine yükseltti. Bir tiyatro oyuncusu iki yüz bin teklif etti.

Fiyat iki yüz bine yükselince pek çok alıcının cesareti kırıldı. İki yüz elli bine razı olan sadece iki kişi kaldı geriye: Altın madenleri kralı, ünlü banker Herschmann ile elmas ve mücevher koleksiyonu dünyaca tanınan zengin Amerikalı Kontes Crozon.

"İki yüz altmış bin... İki yüz yetmiş bin... Yetmiş beş bin. Seksen bin..." diye bağırıyordu mezatçı alıcıların

Telegram : @cinciva

yüzlerine bakarken. “Hanımefendi iki yüz seksen bin dediler. Başka arttıran yok mu?”

“Üç yüz bin,” diye mırıldandı Herschmann.

Herkes sustu ve Kontes Crozon’a baktı. Kadın dimdik oturuyordu, hafifçe gülümsedi. Yüzünün solgunluğu heyecanlandığını gösteriyordu. Ellerini önündeki koltuğun arkalığına dayadı. Aslında herkes gibi o da bu düelloyu kimin kazanacağını biliyordu. Hiç kuşkusuz yarım milyardan fazla bir serveti bulunan banker! Yine de:

“Üç yüz beş bin,” dedi kadın.

Ortalığı yine ölüm sessizliği kapladı. Herkes maden kralına döndü. Şimdi onun fiyatı arttırması bekleniyordu. Ve bunu acımasızca, her ne pahasına olursa olsun yapacaktı.

Ama yapmadı. Herschmann taş gibi donakaldı ve gözleri sağ elinde tuttuğu bir pusulaya dikildi. Öbür eliyle de yırttığı zarfı buruşturuyordu.

“Üç yüz beş bin,” diye yineledi mezatçı. “Satıyorum... Satıyorum... Yok mu arttıran? Tekrar ediyorum: Satıyorum, sattım!”

Herschmann kımıldamadı. Derin sessizliğin içinden masaya inen çekicin sesi duyuldu.

Telegram : @cinciva

“Dört yüz bin!” diye bağırdı Herschmann yerinden fırlayarak. Sanki çekicin sesi onu derin bir uykudan uyandırmıştı.

Artık çok geçti. Çekiç inmişti bir kere. Herkes ona baktı. Ne olmuştu ki? Neden son teklifini geç yapmıştı?

Maden kralı gülmeye başladı.

“Ne mi oldu? İnanın ben de bilmiyorum. Bir an için allak bullak oldum.”

“Nasıl yani?”

“Şu elime tutuşturulan mektup yüzünden.”

“Neden?”

“Biraz şaşırdım.”

Ganimard da oradaydı. Yüzüğün açık arttırmayla satışını o da izlemişti. Hemen bir görevliye yaklaştı:

“Bay Herschmann’a mektubu siz mi verdiniz?”

“Evet.”

“O mektubu size kim verdi?”

“Bir hanımefendi?”

“Nerede kendisi?”

“Nerede mi? Orada bayım, arka tarafta. Siyah peçeli hanım.”

“Gitmekte olan?”

Telegram : @cinciva

“Evet.”

Ganimard kapıya koştu. Kadının merdivenden inmekte olduğunu gördü. Arkasından koştu, ama kalabalık yolunu kesiyordu. Dışarı çıktığında onu gözden yitirmişti.

Salona döndü. Herschmann’a kimliğini göstererek onunla mektup hakkında konuştu. Herschmann ona mektubu gösterdi. Elle ve kurşunkalemle alelacele yazılmıştı. Banker yazıyı tanımıyordu. İçeriği şöyleydi:

“Mavi Elmas uğursuzluk getirir. Baron d’Hautrec’i hatırlayın.”

Mavi Elmas’ın neden olduğu huzursuzluk bununla da kalmadı; Baron d’Hautrec’in ölümünden ve müzayede salonundaki olayın üzerinden birkaç ay geçtikten sonra herkes onu konuşur oldu. Ve o yaz Kontes Crozon’un onca zorlukla elde ettiği Mavi Elmas çalındı.

Dramatik boyutlara ulaşarak halkı heyecanlandıran bu ilginç meseleye ışık tutmama izin verin.

10 Ağustos akşamı Kont ve Kontes Crozon’un misafirleri, görkemli şatolarının büyük salonunda toplanmıştı. Müzik dinliyorlardı. Kontes piyanonun başına geçmişti ve aralarında Mavi Elmas’ın da bulunduğu takılarını ufak bir kutuya yerleştirmişti. Kutu da piyanonun yanındaydı.

Bir saat sonra kont, iki yeğeni, D’Andelle ve Kontes Crozon’un en yakın arkadaşı Bayan De Réal’le birlikte

Telegram : @cinciva

salondan ayrıldı. Kontes, Avusturya Konsolosu Bay Bleichen ve karısıyla kaldı.

Bir süre sohbet ettiler. Daha sonra kontes salondaki masanın üzerinde duran büyük lambayı kıstı. Aynı anda Bay Bleichen de piyanonun üzerinde yanan şamdanı söndürdü. Bir an için oda zifiri karanlıkta kaldı. Sonra konsolos bir mum yaktı, sonra her üçü de odalarına çekildi. Kontes odasına çıkar çıkmaz aklına mücevherleri geldi. Oda hizmetçisini çağırarak onları getirmesini emretti. Hizmetçi kadın ufak kutuyla geri dönerek onu şöminenin üzerine bıraktı. Kontes kutuya bakmadı bile. Ama ertesi sabah Mavi Elmas'ın kutunun içinde olmadığını gördü.

Kocasına haber verdi. Oda hizmetçisinden asla şüphelenmedikleri için yüzüğü sadece Bay Bleichen'in çalabileceğini düşündüler.

Kont, Amiens'deki başkomisere haber gönderdi. O da hemen araştırmalarına başlayarak yüzüğün herhangi bir yere gönderilmemesi ya da satılmaması için her türlü önlemi aldı.

Şatoda polis gece gündüz nöbet tuttu.

Hiçbir gelişme olmadan iki hafta geçti. Bay Bleichen artık ayrılacağını bildirdiği gün hakkında suç duyurusunda bulunuldu. Komiser resmen işe el koyarak adamın eşyalarını arattı. Ufak bir çantada ki anahtarını

Telegram : @cinciva

hiç yanından ayırmazdı, bir şişe toz sabun bulundu. Şişenin içinden de çalınan yüzük çıkıverdi.

Bayan Bleichen üzüntüden düşüp bayıldı, kocası ise tutuklandı.

Suçlunun savunması hâlâ hatırlardadır. Yüzüğün bu kesenin içine tek bir olasılıkla girebileceğini açıkladı: Kont Crozon ondan intikam almak istemişti!

“Kont çok kaba ve vahşidir. Karısını mutlu edemiyordu. Kontes benden tavsiye istedi ve boşanmasını önerdim. Kont bunu haber alınca intikam alabilmek için ben şatodan ayrılmadan yüzüğü çalıp çantama yerleştirdi.”

Kontla kontes davadan vazgeçmedi. Gerek onların gerekse konsolosun savunmaları aynı şekilde inandırıcıydı. Kamuoyu ikisini de tarttı. Terazinin iki kefesi de aynı kaldı. Bir ay boyunca dedikodu aldı yürüdü. Bir sürü iddiada bulunuldu, onca araştırma yapıldı, ancak sonuca ulaşılamadı.

Sansasyon yaratmış olmanın ve suçladıkları kişi hakkında kesin kanıt sunamamanın verdiği kızgınlıkla Kont ve Kontes Crozon, Paris Emniyet Müdürlüğü’nden bu sırrı çözecek yetenekli bir polis istediler. Bunun üzerine emniyet müdürlüğü Ganimard’ı gönderdi.

Emektar başmüfettiş dört gün boyunca araştırmalarını sürdürdü. Parkta dolaşanlarla gevezelik etti. Hizmetçinin, şoförün, bahçıvanın ve civardaki postanede çalışanların

Telegram : @cinciva

ifadesini aldı. Bleichen'in, D'Andelle kardeşlerin ve Bayan De Réal'in odalarını aradı. Ve bir sabah ev sahibiyle bile vedalaşmadan çekip gitti.

Ama bir hafta sonra şatoya bir telgraf geldi:

Yarın akşam saat beşte Boissy-d'Anglais Sokağı'ndaki Japon Çayhanesi'ne gelin.

Ganimard

O akşam tam saat beşte kontla kontesin arabaları çayhanenin önünde durdu. Kaldırımda beklemekte olan tecrübeli müfettiş tek kelime söylemeden onları çayhanenin birinci katma çıkardı.

Odalardan birinde Ganimard, iki kişiyi tanıştırdı:

"Bay Gerbois, Versailles Lisesi'nde öğretmen. Hatırlarsınız, Arsen Lüpen onun yarım milyonunu çalmıştı. Bay Léonce d'Hautrec, Baron d'Hautrec'in yeğeni ve biricik varisi." Masaya oturdular. Az sonra biri daha geldi. Güvenlik şefiydi bu.

Bay Dudouis'nin canı oldukça sıkkındı. Oradakileri selamladıktan sonra sordu:

"Ne oluyor Ganimard? Telefonla bana haber bırakmışsın. Çok mu ciddi?"

"Çok ciddi şef. En geç bir saat içinde üzerinde çalıştığım meseleyi açıklayacağım. Siz de burada bulunursanız iyi olur diye düşündüm."

Telegram : @cinciva

“Kapının önünde Dieuzy’le Folenfant’ı gördüm. Onlar da mı gelecek?”

“Evet şef.”

“Niye? Bir tutuklama mı olacak? Haydi Ganimard, seni dinliyoruz.”

Ganimard bir an tereddüt etti, sonra dinleyenleri şaşırtmak istercesine, “Önce şunu söyleyeyim ki Mavi Elmas’ın çalınmasıyla Bay Bleichen’in hiçbir ilişkisi yok,” dedi.

“Öyle mi?” dedi Dudouis. “Bu ciddi bir iddia!”

Kont sordu:

“Onca araştırmadan sonra bu sonuca mı vardınız?”

“Hayır bayım. Hırsızlıktan iki gün sonra misafirlerinizden üçü arabayla Crécy Şatosu’na gittiler. İkisi o tarihî muharebe meydanını gezerken üçüncüsü hemen postaneye gidip değerini yüz frank olarak gösterdiği ufak bir kutuyu postaladı.”

“Ne olmuş yani?”

“Siz ne olmuş yani diyebilirsiniz. Ama şunu söyleyeyim, bu kişi Rousseaux adıyla bu paketi Paris’te bulunan Bay Beloux’ya gönderdi. O da bu kutuyu, daha doğrusu içindeki yüzüğü aldıktan sonra şehri terk etti.”

“Yani yeğenlerimden D’Andelle’i mi kastediyorsunuz?” diye sordu kont.

Telegram : @cinciva

“Sadece yeğenlerinizi değil.”

“Bayan De Réal’i de mi?”

“Evet.”

“Arkadaşım Bayan De Réal’i mi suçluyorsunuz?” diye heyecanla atıldı kontes.

“Bir sorum var hanımefendi,” diye karşılık verdi Ganimard. “Mavi Elmas’ın açık arttırmayla satılışı sırasında Bayan De Réal da orada mıydı?”

“Evet ama tek başınaydı. Beraber değildik.”

“Size yüzüğü satın almanızı önerdi mi?”

Kontes hatırlamaya çalıştı:

“Evet. Gerçekten de öyle olmuştu. Hatta bana ilk söylediği şey bu oldu.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi. Yani Bayan De Réal’in hemen size bu yüzükten bahsederek onu satın almanızı önerdiği doğru, değil mi?”

“Evet, çünkü arkadaşım biraz beceriksizdir de...”

“Pardon, pardon. Gazetelerin yazdığı gibi Bayan de Réal’le tanışalı çok olmamıştı. Öyle sıkı fıkı bir arkadaş da değildiniz. Şu kadarını söyleyeyim ki onun size kendi geçmişi hakkında anlattıklarının tümü yalandı. Siz tanışmadan önce Bayan De Réal diye biri yoktu, şimdi de yok artık.”

Telegram : @cinciva

“Anlamadım?”

“Neyi anlamadınız?”

“Anlattıklarınız çok tuhaf, ama bizim meselemizle ne ilgisi var? Diyelim ki yüzüğü Bayan De Réal aldı ki henüz kanıtlanmış değil, o zaman neden onu Bay Bleichen’ın toz sabun şişesine koydu? Elması çalan kimse onu kendine saklardı. Buna ne diyorsunuz siz?”

“Ben bir şey demiyorum, ama bunun cevabını Bayan De Réal verecek.”

“Demek var?”

“Hem var hem yok... Kısacası, üç gün önce her zamanki gibi gazetemi okurken Trouville’deki Beaurivage Oteli’nin yabancılar listesinde Bayan De Réal’in ismini gördüm. Hemen o akşam Trouville’e gittim ve otel müdürüyle görüştüm. Onun tarifine ve anlattığı bazı şeylere bakarak bu Bayan De Réal’in tam aradığım kişi olduğunu saptadım. Ancak kadın oteli terk etmişti ve eşyalarının gönderilmesi için Paris’teki evinin adresini bırakmıştı: Colisé Sokak 3 numara. Dün oraya gittim ve ikinci katta Bayan De Réal diye soylu bir kişinin değil de sadece Réal Hanım diye bir kadının oturduğunu öğrendim. Kendisi elmas komisyoncusuymuş ve eve pek seyrek uğrarmış. Dün kapısını çaldım ve ona yanlış isim vererek kıymetli taş satın alan müşterilerime

Telegram : @cinciva

arabuluculuk yaptığımı söyledim. Bugün kendisiyle randevum var, pazarlığa oturacağız.”

“Ne? Yani siz onu mu bekliyorsunuz?”

“Saat beş buçukta.”

“İkisinin aynı kişi olduğundan emin misiniz?”

“Crozon Şatosu’ndan gelen Bayan De Réal olduğuna eminim. Elimde kesin kanıt var. Ama... Durun bakalım, Folenfant işaret veriyor.” Bir ıslık sesi duyuldu ve Ganimard ayağa fırladı.

“Kaybedecek vaktimiz yok. Kont ve Kontes Crozon, siz yan odaya geçer misiniz? Siz de Bay d’Hautrec. Ve siz, Bay Gerbois. Kapı açık kalsın, işaret verdiğimde içeri girebilirsiniz. Şef, siz lütfen burada kalın.”

“Ya başka insanlar gelirse?” diye sordu Bay Dudouis.

“Bu mekân yeni yapıldı. Sahibi de arkadaşım olur. Kimsenin bizi rahatsız etmesine izin vermez, tabii Sarışın Kadın’dan başka.”

“Sarışın Kadın mı? Ne diyorsun sen?”

“Bizzat Sarışın Kadın şef, başkası değil. Arsen Lüpen’in arkadaşı ve suç ortağı. Elimde öyle kesin kanıtlar var ki... Ayrıca soyduğu kişiler de görgü tanıklığı yapmaya hazırlar.”

Pencereye yaslandı.

Telegram : @cinciva

“Geliyor. İçeri giriyor. Artık kaçmasına imkân yok. Folenfant’la Dieuzy kapıyı tutmuş durumda. Sarışın Kadın elimizde artık, şef.”

Aynı anda kapı eşiğinde uzun boylu, zayıf bir kadın belirdi. Yüzü oldukça solgun, saçları altın sarısıydı.

Ganimard öyle heyecanlanmıştı ki sus pus oldu. Ağzından tek kelime bile çıkmadı. Kadın önünde duruyordu işte! Onu ele geçirmişti. Arsen Lüpen’e karşı ne zafer kazanmıştı ama. İntikamını almıştı! Bir an için tedirgin oldu. Bu zafere bu kadar kolay ulaştığına için ya Sarışın Kadın birdenbire toz olup giderse? Ya Arsen Lüpen yine burnunu bu işe sokarsa?

Kadın bekledi. Herkesin sustuğunu görünce şaşırdı, etrafına bakındı, ama tedirginliğini saklamaya kalkışmadı.

“Gidecek! Kaçıp gidecek!” diye düşündü Ganimard ve bir an için korkuya kapıldı.

Hemen kapıyla kadının arasına dikildi. Kadın döndü ve çıkıp gitmek istedi.

“Durun,” dedi müfettiş. “Neden gitmek istiyorsunuz?”

“Bu davranışınızı anlamış değilim bayım. Bırakın gideyim.”

“Sizi gitmeye zorlayacak bir neden yok hanımefendi, ama kalmaya zorlayacak neden çok.”

Telegram : @cinciva

“Ama...”

“Boşuna uğraşmayın, gidemezsiniz!”

Kadın sapsarı kesilerek kendini sandalyeye bıraktı ve kekeledi:

“Ne istiyorsunuz benden?”

Ganimard galip çıkmıştı. Sarışın Kadın elindeydi. Zafer sarhoşluğu içinde, “Size bahsettiğim arkadaşımı tanıştırmak isterim,” dedi. “Kendisi kıymetli taş, özellikle elmas satın almak ister. Bana söz verdiğiniz şeyi getirdiniz mi?”

“Hayır, hayır. Bilmiyorum. Hatırlamıyorum.”

“Elbette hatırlıyorsunuz. Düşünsenize, çevrenizden biri size muhteşem bir elmas verecekti. ‘Mavi Elmas gibi desenize.’ diye dalga geçmiştim sizinle. Siz de bana, ‘Evet, aynen öyle. Belki size yardımcı olabilirim,’ demiştiniz. Hatırlamadınız mı?”

Kadın sustu. Elinde tuttuğu ufak çanta yere düştü. Onu hemen yerden alarak göğsüne bastırdı. Parmakları titriyordu.

“Bakıyorum, bize güvenmiyorsunuz Bayan De Réal,” dedi Ganimard. “Elimdeki kartları göstereyim bari.”

Cüzdanından katlanmış bir kâğıt çıkararak içinden bir tutam saç çekip aldı.

Telegram : @cinciva

“Şunlar Antoinette Brehat’nın saçı, baron onu yolmuştu. Ölünün avcunda buldum. Bunun üzerine Bayan Gerbois’nın evine gittim. O, Sarışın Kadın’ın saçını hemen tanıdı. Saçları tıpkı sizin saçlarınız gibi, aynı renkte.”

Bayan De Réal şaşkınlıkla ona baktı. Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Müfettiş devam etti:

“Elimde iki parfüm şişesi var. İçleri boş ama kokuları kaybolmamış. Bayan Gerbois iki hafta birlikte seyahat ettiği Sarışın Kadın’ın kokusunu da tanıdı. İşte bu şişelerden biri Crozon Şatosu’nda, Bayan De Réal’in oturduğu odada bulundu. Diğeri ise Beaurivage Oteli’ndeki odanızda.”

“Ne diyorsunuz siz? Sarışın Kadın... Crozon şatosu...”

Müfettiş ona cevap vermeden masanın üzerine dört mektup kâğıdı koydu.

“Bakın bakalım, işte size dört yazı örneği. Biri Antoinette Brehat’ınki, İkincisi Mavi Elmas’ın satışı sırasında Baron Herschmann’a elden verilen mektubu yazan kadınınki, üçüncüsü Crozon Şatosu’ndayken Bayan De Réal’in yazdığı mektup, dördüncüsü de sizin el yazınız hanımefendi. Trouville’deki Beaurivage Oteli’ne el yazınızla Paris’teki adresinizi bırakmıştınız. Şimdi şu dört yazıyı kendiniz karşılaştırın. Hepsi aynı.”

Telegram : @cinciva

“Siz delirmişsiniz bayım! Gerçekten delirmişsiniz. Ne demek oluyor bütün bunlar?”

“Demek oluyor ki Sarışın Kadın yani Arsen Lüpen’in arkadaşı ve suç ortağı sizden başkası olamaz!”

Ve Ganimard yandaki odaya dalarak Bay Gerbois’yı omuzlarından tutup Réal Hanım’ın önüne iteledi.

“Bay Gerbois, kızınızı kaçıran ve Avukat Detinan’ın yazıhanesinde gördüğünüz kadın bu muydu?”

“Hayır.”

Ganimard çok şaşırmıştı, olduğu yerde kaldı.

“Hayır mı? Nasıl olur? Yanlış hatırlıyor olmalısınız.”

Ganimard diğer tanıkları çağırdı. “Bay D’Hautrec, siz Antoinette Brehat’ı tanıyorsunuz, değil mi?”

“Ben Antoinette Brehat’ı amcamın yanında görmüştüm, ama bu kadın o değil.”

“Bu hanım Bayan De Réal de değil,” diye söze karıştı Kont Crozon.

Can çekişen birine vurulan son darbeydi bu. Ganimard pes etti ve bir daha yerinden kımıldamadı. Başını öne eğdi. Gururu kırılmıştı. O güzel varsayımından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bina çökmüştü.

Bay Dudouis yerinden kalktı.

Telegram : @cinciva

“Kusurumuza bakmayın hanımefendi. Üzücü bir yanlışlık oldu. Bunu unutmanızı rica edeceğim. Ancak anlamadığım bir şey var: buraya geldiğinizden beri endişelisiniz. Neden?”

“Niye mi bayım? Çünkü korktum. Çantamda değeri yüz bin franktan fazla olan bir mücevher var. Arkadaşınızın davranışı da beni tedirgin etti.”

“İki de bir seyahate çıkmanız?”

“Mesleğim icabı.”

Bay Dudouis daha fazla bir şey söylemedi. Müfettişe döndü:

“Yanlış bilgi toplamışsın Ganimard, hanımefendiye karşı da kaba davrandın. Bunun hesabını bana yarın büromda vereceksin.”

Konuşma bitmişti. Dudouis tam gitmek üzereydi ki şaşırtıcı bir şey oldu. Réal Hanım müfettişe yanaşarak sordu:

“Demin ağzınızdan Ganimard lafı çıktı yanılmıyorsam?”

“Evet.”

“O zaman bu mektup sizin için olmalı. Bana bu sabah getirdiler. Zarfın üzerine, ‘Bay Justin Ganimard, Réal Hanım eliyle’ yazmışlar. Ben önce şaka zannettim, çünkü sizi bu adla tanımıyordum, ama bunu yazan adam sizinle olan randevumu biliyordu herhalde.”

Telegram : @cinciva

Justin Ganimard'ın içinden mektubu okumadan cebine atmak geçti. Ancak amirinin yanında buna cesaret edemedi. Onun için zarfı açtı. Neredeyse duyulmayan bir sesle okumaya başladı:

Evvel zaman içinde bir Sarışın Kadın, bir Lüpen ve bir Ganimard vardı. Kötü kalpli Ganimard, güzel sarışına kötülük yapmak istedi, ama iyi kalpli Lüpen bu kadının koruyucusuydu. Bu nedenle iyi kalpli Lüpen, Sarışın Kadın'ı Bayan De Réal adıyla Kontes Crozon'un yanına soktu. Aslında Réal adı altında bir Sarışın Kadın daha vardı. Belki de namuslu bir şekilde elmas komisyonculuğu yapıyordu. İyi kalpli Lüpen kendi kendine dedi ki, 'Şayet kötü kalpli Ganimard Sarışın Kadın'ın izini bulursa benim çok işime yarar. O zaman onu namuslu komisyoncunun peşine düşürürüm! Kötü kalpli Ganimard'ın hep okuduğu gazeteye vereceğim küçük ilanda gerçek Sarışın Kadın'ın unuttuğu parfüm şişesinden bahseder de Réal Hanım'ın adresine dikkat çekersem bu iş oldu demektir. Yani oyunu kazandım!' Ne diyorsun Ganimard? Sana bu maceranın tüm ayrıntılarını anlatmak isterdim, çünkü o zaman kahkahayı basacak, espriden anlayan birisin. Sayende ben kendi hesabıma çok eğlendim. Sağ ol dostum. Çok takdir ettiğim Bay Dudouis'ye de en derin saygılarımı sunarım.

Arsen Lüpen

Telegram : @cinciva

“Hepsini biliyor yahu,” diye sızlandı Ganimard. Gülmeyi aklından bile geçirmedi. “Kimseye söylemediğim şeyleri biliyor. Sizi buraya çağırdığımı nasıl bilebilir şef? İlk şişeyi buluşumu nereden biliyordu? Bütün bunları nasıl öğrendi?”

Ganimard saçlarım yoldu. Derin bir umutsuzluğa düşmüştü. Bay Dudouis ona acıdı.

“Haydi Ganimard, boş ver bunu. Bir dahaki sefere çok daha iyi çalışırsın.”

Ve emniyet müdürü Réal Hanımla birlikte çıkıp gitti.

Birkaç dakika geçti. Ganimard hâlâ Lüpen’in mektubunu okuyordu. Bir köşede Kont ve Kontes Courzon’la Bay d’Hautrec ve Bay Gerbois tartışmaktaydı. Derken kont, müfettişe yaklaştı:

“Uzun lafın kısası bayım, bir adım bile ilerleyemedik.”

“Pardon. Ama araştırmam şu sonucu verdi. Bu maceranın düğümü, Lüpen’in kullandığı Sarışın Kadın! Bu koskoca bir adım sayılır.”

“O adımla da bir yere varamıyoruz. Hatta mesele daha da çetrefilleşti. Sarışın Kadın Mavi Elmas’ı çalmak için öldürüyor, ama onu çalmıyor. -Çalıyor, ama başkasının çıkarını önlemek için.”

“Onu ben de açıklayamıyorum.”

“Belki başka biri açıklayabilir.”

Telegram : @cinciva

“Ne demek istiyorsunuz?”

Kont tereddüt edince kontes söze karıştı:

“Lüpen’e kafa tutacak başka biri yani. Böyle birisi var. Bay Ganimard, Herlock Sholmes’ten yardım istesek gücenir miydiniz?”

Ganimard allak bullak oldu:

“Yok canım, gücenmem. Yalnız tam olarak anlamadım.”

“Bu esrar perdesi canımı sıkıyor. Her şey açıklansın istiyorum. Bay Gerbois’yla Bay d’Hautrec de aynı fikirde. Biz karar verdik, şu ünlü İngiliz dedektife başvuracağız.”

“Haklısınız hanımefendi,” dedi müfettiş içtenlikle. Bu davranışı doğrusu takdire değerdi. “Haklısınız... Emektar Ganimard’ın Arsen Lüpen’le uğraşacak kadar gücü kalmadı artık. Herlock Sholmes bunu başarabilir mi? Umarım o yapabilir, çünkü ona her bakımdan hayranım. Yine de pek ümidim yok derim.”

“Yapamaz mı diyorsunuz?”

“Bu benim fikrim. Herlock Sholmes ve Arsen Lüpen arasındaki düelloyu kimin kazanacağını söyleyeyim: İngiliz yenilecek.”

“Lazım olursa sizden yardım isteyebilir mi?”

“Elbette hanımefendi. Her konuda ona yardıma hazırım.”

Telegram : @cinciva

“Adresini biliyor musunuz?”

“Evet, Parker Sokağı 219.”

Aynı akşam kont ve kontes, Konsolos Bleichen’e karşı açtıkları davadan vazgeçtiler ve birlikte kaleme aldıkları bir mektubu Herlock Sholmes’e gönderdiler.

III

HERLOCK SHOLMES SAVAŞI BAŞLATIYOR

“Beyler arzunuz?”

“Ne istersen getir,” dedi Lüpen, yemekle ilgilenmiyor gibiydi. “Ne istersen, yalnız et ve alkollü içki olmasın.”

Garson mağrur bir bakışla uzaklaştı.

“Sen hâlâ vejetaryen misin?” diye sordum.

“Hem de nasıl. Eskisinden daha katıyım,” dedi Lüpen.

“Tadından mı yoksa alışkanlık mı?”

“Daha sağlıklı olduğu için.”

“Bu alışkanlığını hiç bozmaz mısın?”

Telegram : @cinciva

“Bozarım. Dışarıda yemek yemeye gittiğimde sıradışı görünmek istemiyorum.”

Kuzey Garı yakınındaki ufak bir lokantada yemek yiyorduk. Arsen Lüpen’in davetlisiydim. Zaman zaman bir telgraf çekerek sabahın ilk saatlerinde Paris’in mütevazı semtlerinden birinde benimle buluşmaktan hoşlanırdı. Her defasında bilmediğim bir macerasını anlatarak bu yemekleri ilginç kılardı.

O akşam bana her zamankinden daha heyecanlı gözüktü, yerinde duramıyordu sanki. Gülüyor, tatlı tatlı sohbet ederken ince espriler yapmaktan geri kalmıyordu. İğneleyici esprilerinde bile kötü bir niyet yoktu. Onu böyle görmek beni çok keyiflendirmişti. Bunu ona itiraf etmekten çekinmedim.

“Olsun,” dedi. “Hayatı bir bahar sabahı kadar güzel gördüğüm günler oluyor. Bazen hayat asla bitiremeyeceğim bir hazine gibi geliyor. Hem de kendine pek dikkat etmeden yaşayan biri olmama rağmen.”

“Hem de hiç dikkat etmeden.”

“Ah, ama zenginliğim sınırsız. Bu yolda kendimi harcadığım ve yıprattığım doğru. Tüm enerjimi ve gençliğimi heba ettim. Artık yerimi benden daha genç ve güçlü olanlara bırakabilirim. Öte yandan hayatım çok güzel! İstesem bir gün içinde değişirim. İstersem hatip, fabrikatör ya da politikacı olabilirim. Ama sana yemin

Telegram : @cinciva

ederim ki bunlardan herhangi biri olmayı aklımdan bile geçirmedim! Ben Arsen Lüpen'im ve Arsen Lüpen olarak kalacağım. Tarihe bakıyorum da kaderi benimkine benzeyen tek kişi yok. Yani hayatını doyuma ulaşıncaya kadar yoğun yaşamış biriyim. Napolyon? Eh, belki. Ama Napolyon imparator olarak kariyerinin doruğundayken Avrupa onu ezmeye çalıştı. Yüz gün süren savaşlardan sonra her defasında acaba bu sonuncu mu diye sormaktan geri kalmadı."

Şimdi ciddi mi konuşuyordu? Sesinin tonu sertleşti ve devam etti:

"Hepsi tehlikeye bağlı! Durmadan insanın karşısına çıkan tehlikeye. Bu tehlikeyi soluyacaksın, içinde hissedeceksin. Onun nasıl şiştiğini, köpürdüğünü ya da pusuda beklediğini ve sana yaklaştığını göreceksin! Ve bu fırtına ortasında sen sakin kalacaksın, yerinden kıpırdamayacaksın. Yoksa hapı yutarsın. Bir koşu anında atlet mutlaka farklı bir şeyler hisseder. Ama o koşu sadece bir gün veya bir saat sürer. Benim koşum ise ömür boyu sürecek!"

"Amma coştun. Bu heyecanın bir nedeni yok deme bana."

"Sen çok ince düşünen bir psikologsun. Çöz bakalım bunu."

Telegram : @cinciva

Bardağını suyla doldurduktan sonra hepsini bir dikişte içti:

“Bugün *Le Temps*’i okudun mu?”

“Hayır, okumadım.”

“Herlock Sholmes bugün akşamüstü saat altıda İngiltere’den buraya geldi.”

“Öyle mi? Niye ama?”

“D’Hautrec’in yeğeniyle Bay Gerbois çağırdı onu. Kuzey Garı’nda buluşup Ganimard’a gittiler. Şu anda altı kişi kafa kafaya vermiş konuşmaktalar.”

Meraktan çatlasam da Arsen Lüpen’e kendiliğinden anlatmadığı konularda ve özel yaşamı hakkında asla soru sormamışımdır. O sıralarda ismi en azından resmen, Mavi Elmas meselesine karışmamıştı. Bu yüzden sabrettim. O devam etti:

“*Le Temps* gazetesinde ayrıca dostumuz Ganimard’la yapılmış bir röportaj var. Sözüm ona benim arkadaşım olan Sarışın Kadın Kontes Crozon’un o ünlü yüzüğünü çalayım derken Baron d’Hautrec’i öldürmüş. Ve kadını bu işe zorlayan da benmişim.”

Ürperdim. Bu doğru muydu? Çalmaya alışmış olan bu adam olayların beklenmedik şekilde gelişmesi sonucu bir cinayet işleyebilir miydi? Ona dikkatlice baktım. Öyle sakin, bakışları o kadar samimiydi ki...

Telegram : @cinciva

Ellerini inceledim; uzun, ince ve güzel elleri tıpkı bir sanatçının elleriydi.

“Ganimard hayal görüyor,” diye mırıldandım.

“Yoo, görmüyor. Ganimard zeki bir adam.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, evet. Örneğin gazeteciyle yaptığı şu röportaj çok ustaca. Önce İngiliz rakibinin gelişini haber verirken beni de dikkatli olmam için uyarıyor, böylelikle İngiliz’in işini zorlaştırıyor. Öte yandan durumu öyle bir açıklıyor ki bu meselede ulaştığı sonuçları anlatırken gerisini Sholmes’e havale ediyor. Yani artık kimse onun bulduğu parçaları Sholmes’ün bulduğunu düşünmeyecek.”

“Her neyse. Ama şimdi karşında iki rakip var. Hem de nasıl iki rakip!”

“Birini sayma.”

“Ama öbürü?”

“Sholmes mü? İtiraf edeyim ki iyi bir rakip. İşte bunun için keyifliyim bugün. Onun için beni böyle neşeli görüyorsun. Bu bir gurur meselesi: benim hakkımdan gelebilmek için ünlü bir dedektif çağırıyorlar. Benim gibi birinin Herlock Sholmes’le kapışması ne zevkli olacak biliyor musun? Bunun için tüm gücümü toparlamam gerekecek, çünkü adam oldukça zeki.”

“Güçlü biri olduğunu kabul ediyorsun yani?”

Telegram : @cinciva

“Çok güçlü. Sanırım onun gibi biri daha yok. Ancak benim bir avantajım var: O saldırıyor, ben savunuyorum. Benim rolüm daha kolay. Ayrıca ben onun savaş stilini biliyorum, o benimkini bilmiyor. Ona öyle bir oyun oynayacağım ki aklı duracak...”

Parmaklarıyla masayı tıklattı. Kendinden emin, zevkten dört köşe, kesik cümlelerle söylendi:

“Arsen Lüpen Herlock Sholmes’e karşı. Fransa İngiltere’ye karşı. Sonunda Trafalgar’ın intikamı alınacak. Zavallı adam! Benim hazırlandığımdan haberi yok. Hele hele Lüpen daha önceden uyarılmışsa.”

Birden sustu. Bir öksürük nöbetine tutuldu. Boğazına kılçık kaçmışçasına yüzünü peçetenin arkasına gizledi.

“Boğazına bir şey mi kaçtı? Biraz su iç.”

“Hayır, bir şey kaçmadı,” dedi boğuk bir sesle.

“Ne oldu öyleyse?”

“Temiz hava alma ihtiyacı.”

“Pencereyi açayım mı?”

“Hayır, ben dışarı çıkıyorum. Çabuk bana paltomla şapkamı ver. Toz oluyorum.”

“Ne oldu?”

“Demin içeri giren şu iki adama bak. Uzun boylusunu gördün mü? Dışarı çıkarken soluma geç de beni

Telegram : @cinciva

görmesin.”

“Tam arkanda oturan mı?”

“Ta kendisi. Dışarıda anlatırım.”

“Peki kim bu adam?”

“Herlock Sholmes.”

Heyecanlandığı için utandığını belli etmemeye çalıştı. Bir bardak su içtikten sonra peçetesini düzeltip gülümseyerek, “Komik değil mi? Ben öyle kolay kolay heyecanlanmam, ama bunu beklemiyordum.”

“Bu kıyafette seni kimse tanıyamayacağına göre neden heyecanlandın ki? Ben bile ne zaman karşılaşsak karşımda hep bambaşka bir adam buluyorum.”

“O beni tanıyacaktır. Beni bir kez gördü. O anda aklına kazınmış olmalıyım. Her zaman değişen dış görünümümü değil, adam sanki içimi okudu, ruhumu gördü. Bir de şu var ki kendisini hiç beklemiyordum. Amma acayip karşılaşma. Şu ufacık lokantada.”

“Neyse gidelim mi?”

“Hayır, hayır.”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“En iyisi dürüst oynamak.”

“Konuşacak mısın adamla?”

Telegram : @cinciva

“Neden olmasın. Onu dinleyerek ne bilip bilmediğini de anlamış olurum. Zaten gözlerinin enseme ve omuzlarıma dikildiğini hissediyorum. Bir şeyler arıyor. Bir şeyler hatırlamaya çalışıyor.”

Düşündü. Ağzının köşesinde hınzır bir tebessüm belirdi. Sanırım içme düştüğü durumun gerektirdiğini yapmak yerine içgüdüsel olarak hayal gücünü zorladı. Birden ayağa kalktı ve yarım dönüş yaptıktan sonra eğilerek selam verdi:

“Ne güzel tesadüf! Gerçekten büyük bir şans. Size arkadaşımı tanıştırabilir miyim?”

İngiliz’in şaşkınlığı sadece bir iki saniye sürdü. Arsen Lüpen’e saldıracakmış gibi bir harekette bulunduysa da kendini tuttu. Lüpen başını iki yana salladı:

“Buna hakkınız yok. Garip duracağı gibi bir yararı da olmazdı.”

İngiliz yardım istercesine sağına soluna bakındı.

“Ona da gerek yok,” dedi Lüpen. “Bana saldırmaya hakkınız olduğunu mu sanıyorsunuz? Bana kibar bir İngiliz olduğunuzu gösterin bari.”

İngiliz bu öneriyi kabul ederek az buçuk yeniden doğruldu ve soğuk bir edayla:

“Bay Wilson, arkadaşım ve yardımcım, Bay Arsen Lüpen.”

Telegram : @cinciva

Wilson'un şaşkınlığı hepsini güldürdü. Gözleri yerinden fırlamış, ağzı açıktı. Gördüğüne inanamadığı belliydi.

"Wilson dünyanın en doğal şeyi karşısında bile şaşkınlığını saklamıyorsun," diye dalga geçti Sholmes durumu hafife alarak.

"Onu niye tutuklamıyorsun?" diye kekeledi Wilson.

"Görmüyor musun Wilson? Beyefendi kapıyla aramda durmakta, daha doğrusu kapıya iki adım mesafede. Küçük parmağımı oynatsam oradan sıvışıp gidecektir."

"Bunun sizi durdurmasına izin vermeyin." diyen Lüpen gidip masaya oturdu. Öyle ki bu kez İngiliz onunla kapı arasında kalmıştı. Kendini tamamen dedektifin merhametine bırakmıştı. Wilson Sholmes'e baktı. Onun gözlerinden karşısındakinin soğukkanlılığına hayran kalıp kalmadığını okumaya çalıştı. İngiliz'in yüzü ifadesizdi.

Sholmes seslendi:

"Garson!"

Garson masaya geldi. Sholmes sipariş verdi:

"Birer soda, bira ve viski."

İkinci bir karşılaşmaya kadar barış anlaşması imzalanmıştı.

Az sonra hep birlikte masaya oturarak dostça görünen bir sohbete başladık.

Telegram : @cinciva

Herlock Sholmes her gün rastlayabileceğiniz biriydi. Elli yaşlarındaydı. Yaşamını muhasebe defterine adamış namuslu bir memurdan farkı yok gibiydi. Eğer canlı ve keskin bakışlarıyla insanın ruhunu okuyan gözleri olmasa sıradan bir Londralı sanırdınız.

Herlock Sholmes karşımızdaydı işte; zeki, ileri görüşlü, gözlemci, içgüdülerini kullanmasını bilen bir fenomen! Doğa sanki eğlenmek istercesine hayal gücümüzü zorlayan, dünyanın en ünlü kriminalistleri sayılan Edgar Allan Poe'nun Dupin'iyle Gaboriau'nun Lecoq'undan da daha olağanüstü, daha yetenekli birini yaratmıştı. Onu bütün dünyada ünlü kılan maceralarını okuduktan sonra insanın kendine "Acaba şu Herlock Sholmes bir efsane mi, bir kahraman mı, yoksa örneğin Conan Doyle gibi bir romancının uydurduğu bir tip mi?" diye sorası geliyordu.

Arsen Lüpen ona ne kadar kalacağını sorduğunda sohbet kesiliverdi:

"Bu size bağlı, Bay Lüpen."

"Ya! Bana bağlıysa bu akşamki gemide kendinize bir yer ayırtabilirsiniz."

"Bu akşam biraz erken olur. Ama sanırım sekiz on gün sonra giderim."

"O kadar aceleniz var demek?"

"Üzerinde çalıştığım birkaç vaka var; İngiliz-Çin Bankası soygunu, Leydi Eccleston'un kaçırılışı falan... Ne

Telegram : @cinciva

dersiniz Bay Lüpen, bir hafta bana yetmez mi?”

“Mavi Elmas meselesindeki çifte esrar perdesi için yeter. Bu çifte bilmeceyi çözerseniz güvenliğimi sarsacak bir avantaja sahip olacağınız için buna karşı gerekli önlemleri almak zorundayım ki bunun için de tam bir hafta bana yeter.”

“Ben bu avantajı sekiz on gün içinde sağlarım diye düşünüyorum.”

“On birinci günde de beni tutuklamayı?”

“Onuncu gün. Daha fazlası gerekmez.”

Lüpen düşündü, sonra başını iki yana salladı.

“Zor, zor.”

“Zor, ama mümkün. Hatta kesin.”

“Kesinlikle,” dedi Wilson. Arkadaşının söylediği sonuca ulaşabilmesi için alacağı bir sürü önlemi aklından geçirmiş olmalıydı.

Herlock Sholmes gülümsedi.

“Elbette dezavantajlıyım, çünkü söz konusu olay aylar önce cereyan etti. Normalde yaptığım araştırmalar için gerekli bilgi ve ipuçları eksik.”

“Kan lekesi, sigara külü...” dedi Wilson ciddi ciddi.

“Yine de Bay Ganimard bu konudaki varsayımlarını ve gazetede yer alan haberlerin hepsini önüme serdi. Tüm

Telegram : @cinciva

araştırma sonuçlarını, hatta olay hakkındaki kişisel fikirlerini anlattı bana.”

“Analiz ve varsayım yoluyla biz de bazı noktaları aydınlattık,” diye söze karıştı Wilson gururla.

Lüpen Sholmes’e dönerek o zamana kadar gösterdiği aynı nazik tavırla:

“Bu mesele hakkında ne düşündüğünüzü sorsam acaba ayıp mı olur?” dedi.

Bu iki adamı karşı karşıya oturur görmek gerçekten heyecan vericiydi. Dışarıdan zor bir problemi çözmek için ya da bir konuda anlaşmaya varmak için tartışıyorlarmış gibi görünüyordu. Wilson ise oldukça keyifliydi.

Sholmes ağır ağır piposunu doldurup yaktı:

“Bu mesele göründüğünden daha basit bence.”

“Gerçekten öyle,” dedi Wilson.

“Benim için sadece tek bir mesele söz konusu. Baron d’Hautrec’in ölümü, yüzüğün hikâyesi ve piyango biletinin esrarı. Aslında bunlar Sarışın Kadın bilmecesinin temel taşları. Bence ancak bu üç olayı birleştirerek cinayetin neden işlendiğini meydana çıkarabiliriz. Ganimard’ın bu konudaki düşünceleri biraz yüzeysel kalıyor. O bu üç olayı birleştirmeye kalkarken sadece Sarışın Kadın’ın ortadan kayboluşu üzerinde

Telegram : @cinciva

duruyor; nasıl girmiş, nasıl çıkmış vesaire... Onun teorisi beni tatmin etmedi...”

“Peki siz nasıl açıklıyorsunuz?”

“Bana göre bu üç maceranın özelliği şu: şimdiye kadar belli etmeseniz de bu meseleyi belirli bir yöne çekmek istediğiniz kesin. Bunu yapmak zorundaydınız, çünkü planınıza uygun düşüyordu.”

“Biraz daha açıklar mısınız?”

“Tabii. Bay Gerbois’yla tartışmanız ve Avukat Detinan’ın yazıhanesini seçişiniz rastlantı değildi, çünkü orada rahat bir şekilde toplanılabilirdi. Yani Sarışın Kadın ve Bayan Gerbois’yla buluşabilmek için bundan daha emin bir yer olamazdı.”

“Öğretmenin kızıyla,” dedi Wilson.

“Gelelim Mavi Elmas’a. Bu elmas Baron d’Hautrec’te olduğu sürece onu çalmaya çalıştınız mı? Hayır. Ama Baron kardeşinin evini üzerine aldıktan altı ay sonra Antoinette Brehat bu eve girdi. Ancak elması elinizden kaçırdınız. Drout müzayedesinde çok rağbet gördü. Bu açık arttırma dürüst mü olacaktı acaba? En fazla para veren mi elması alacaktı? Yoo. Banker Herschmann tam kazanacağım sandığı anda bir bayan kendisine bir tehdit mektubu gönderdi ve aynı bayan Kontes Crozon’u etkileyerek elması satın almasını sağladı. Elması şimdi nasıl çalacaktınız? Hazırlıklı değildiniz. Bu kez küçük bir

Telegram : @cinciva

oyun oynandı. Kontes şatosuna yerleşti. Sizin de beklediğiniz buydu. Ve yüzük çalındı.”

“Ve Konsolos Bleichen’in sabun tozu şişesinde bulunuverdi,” diye Lüpen ekledi.

“Saçmalık!” diye bağıran Herlock, yumruğunu masaya vurdu. “Bana masal anlatmayın. Bu numarayı enayiler yutar, benim gibi kurnaz tilkiler değil.”

“Yani?”

“Yani...”

Sholmes önce durdu, sonra daha etkileyici olmak istercesine devam etti:

“Sabun tozunun arasında bulunan elmas sahteydi. Gerçek elmas sizdeydi.”

Arsen Lüpen bir an için sustu, sonra gözlerini İngiliz’e dikerek konuştu:

“Harikasınız bayım.”

“Gerçekten harika, değil mi?” diye lafa karıştı Wilson hayranlıkla.

“Evet,” diye doğruladı Lüpen. “Her şey açıklığa kavuşuyor, her şeyin ne maksatla yapıldığı daha iyi anlaşılıyor. Hiçbir sorgu hâkimi ya da gazeteci gerçeğe bu kadar yakınlaşamadı. Mantık ve zekânın doğurduğu bir mucize bu!”

Telegram : @cinciva

“İnsanın aklını kullanması yeterli,” dedi dedektif. “Orası doğru. Ama çok az kişi aklını kullanıyor! Neyse, şimdi diğer olasılıklar elendiğine ve de tutulacak yol bilindiğine göre...”

“İş, bu üç olayın nedenlerini bulmaya kalıyor. Yani Clapeyron Sokağı 25 numarada, Henri-Martin Caddesi 134 numarada ve de Crozon Şatosu’nun dört duvarı içinde gerçekleşen olaylar... İşin püf noktası burada. Gerisi çocuk oyuncağı ve zaman kaybı. Siz de bu fikirde değil misiniz?”

“Ben de aynı fikirdeyim.”

“O zaman benim işim on günde biter derken haksız mıydım, Bay Lüpen?”

“Hayır. On gün içinde siz tüm sırları çözmüş olacaksınız.”

“Ve siz tutuklanacaksınız.”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Tutuklanmam için çok korkunç ve beklenmedik talihsizliklerin peşimi bırakmaması gerekecek ki buna da ben izin vermem.”

“Bir İngiliz atasözüne göre beklenmeyen her şey gerçekleşir.”

Telegram : @cinciva

İkisi de birbirini süzdü. İkisinin de bakışlarından bir şey okunamıyordu. Bir meydan okuma da değildi bu. İkisi de sakin ve soğukkanlıydı. Açık kartlarla oynuyorlardı.

“Ah!” diye söylendi Lüpen. “Nihayet karşıma iyi bir rakip çıktı. Kariyerimin en gurur dolu zafer anı geliyor!”

“Korkmuyor musunuz?” diye sordu Wilson.

“Birazcık, Bay Wilson,” diyen Lüpen ayağa kalktı. “Bu yüzden şimdi gidip hazırlanmalıyım. Şuna on gün diyelim mi, Bay Sholmes?”

“On gün sonra. Bugün pazar. Önümüzdeki çarşamba değil, ondan sonraki çarşamba her şey bitmiş olacak.

“Ve ben kodesi boylayacağım?”

“Hiç kuşkusuz.”

“Vay anasını! Ben de rahat bir hayat süreceğimi sanmıştım. Stres ya da para sıkıntısı olmadan, halkın sempatisini kazanmış olarak yaşayacaktım. Tüm bunlar değişecek mi yani? Madalyonun ters tarafı desenize. Güzel havadan sonra hep yağmur yağar ya. Bu işi ciddiye alma zamanı geldi. Şimdilik hoşça kalın!”

“Acele edin,” dedi Wilson, Sholmes’ün arkadaşı olmasına rağmen Lüpen’e üzülmüş gibiydi. “Kaybedecek bir dakikanız bile yok.”

“O bir dakika size bu buluşmamızdan dolayı ne kadar sevindiğimi ve sizin gibi bir yardımcısı olduğu için üstadı

Telegram : @cinciva

ne kadar kıskandığımı söylememe yeter, Bay Wilson.”

Düelloya başlayan, birbirinden nefret etmeyen, ancak kaderin onları çarpıştırdığı iki centilmen gibi selamlaştılar. Lüpen koluma girerek beni dışarı çıkardı.

“Ne diyorsun, azizim? İşte sana anılarımı yazarken kullanacağın bir sürü malzeme.”

Lokantanın kapısını kapadıktan sonra birkaç adım attı ve durdu.

“Sigara içer misin?”

“Hayır, ama sen de içmezsin.”

“Evet, içmem.”

Bir sigara yaktı, ama sonra birkaç kere sallayarak söndürdü ve fırlatıp attı. Sokak boyunca yürüdü. Bir işaret verdi. Karanlıktan iki adam çıkageldi. Onlarla karşı kaldırımda birkaç dakika konuştu. Sonra dönüp yanıma geldi.

“Kusura bakma, ama şu şeytan olasıca Herlock Sholmes doğrusu çetin ceviz. Ama daha Lüpen’i tanımadı o. Bekle, görürsün. O da görecek karşısındakinin kim olduğunu. Hoşça kal... O sevecen Wilson haklı, kaybedecek vaktim yok.”

Hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı.

İşte o heyecanlı akşam burada bitti. En azından benim dahil olduğum bölüm bu kadardı. Daha sonra o eşsiz

Telegram : @cinciva

yemekteki bazı kişilerden o gece başka heyecanlı olaylar olduğunu öğrendim.

Lüpen yanımdan ayrılır ayrılmaz Herlock Sholmes saatine bakarak ayağa kalktı.

“Dokuza yirmi var. Dokuzda kont ve kontesle istasyonda buluşacağım.”

“Ama o zaman acele edelim!” dedi Wilson ve iki yudumda içkisini bitirdi.

Sokağa çıktılar.

“Arkana bakma Wilson. Galiba takip ediliyoruz, onun için hiç çaktırmayalım. Sen ne dersin Wilson, Lüpen niye bu lokantaya geldi?”

Wilson hiç tereddüt etmedi.

“Yemek yemeye.”

“Wilson, çok doğru bir çıkarımda bulundun. Ben olsam daha iyisini yapamazdım!”

Loş ışıkta da olsa Wilson mutlulukla kızardı. Sholmes devam etti:

“Yemek yemek için geldiği doğru, ama herhalde Ganimard’ın söylediği gibi, benim Crozon’lara gidip gitmeyeceğimi öğrenmek istedi. Onu yanıltmamak için oraya gitmeliyim. Ama zaman kazanmak zorunda olduğumuz için oraya gitmeyeceğim.”

Telegram : @cinciva

“Ya!” dedi Wilson, şaşırmıştı.

“Şimdi sen dostum, şu sokaktan çık git. Bir arabaya atla, sonra İkinciye ve de üçüncüye. Emanete bıraktığımız bavullarımızı al ve hemen Elysee-Palas Oteli’ne git.”

“Ne yapayım orada?”

“Bir oda tut ve biraz uyu. Sonra da benim talimatımı bekle.”

Wilson kendisine verilen role çok sevinerek oradan uzaklaştı. Herlock Sholmes biletini aldıktan sonra Amiens’e giden trene atlayarak Kont ve Kontes Crozon’un bulunduğu kompartımana daldı.

Kısa bir selamlaşmadan sonra koridora çıktı ve keyifli keyifli piposunu tüttürmeye başladı.

Tren hareket etti. On dakika sonra kompartımana dönerek Kontes’in yanına oturdu.

“Yüzüğünüz burada mı hanımefendi?”

“Evet.”

“Görebilir miyim?”

Yüzüğü eline alarak inceledi.

“Tam düşündüğüm gibiymiş. Bu sahte bir elmas.”

“Sahte mi?

“Sentetik bir elmas. Yeni bir buluş bu. Elmas tozunu eriyinceye kadar ısıtıyorlar, sonra onu bir taşın üzerine

Telegram : @cinciva

döküyorlar.”

“Yaa! Ama benim elmasım hakiki.”

“Sizin elmasınız öyle. Ama bu o elmas değil.”

“Peki benimki nerede?”

“Arsen Lüpen’in elinde.”

“Ya bu ne oluyor?”

“Bunu sizin elmasınızla değiştirerek Bay Bleichen’in sabun tozu şişesine yerleştirdiler. Siz de bunu orada buldunuz.”

“Yani bu sahte?”

“Tamamen sahte.”

Kontes’in nutku tutuldu. Çok şaşırmıştı. Bu arada kocası sahte elması elinde evirip çeviriyor, her bir tarafına bakıp duruyordu.

Kontes kekeledi:

“Bu... Bu nasıl olur? Gerçek elması neden açıkça çalmadılar? Ve nasıl çaldılar?”

“Ben de bunu çözeceğim işte.”

“Crozon Şatosu’nda mı?”

“Hayır, ben Creil’de inip Paris’e geri döneceğim. Arsen bir oyun oynuyoruz ve oyun başladı bile. O yüzden yolda olduğumu sanması daha iyi.”

Telegram : @cinciva

“Ama biz...”

“Sizin için sorun yok hanımefendi. Önemli olan elmasınız, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Hiç merak etmeyin. Az önce tutulması elmasınızı geri getirmekten çok daha zor olan bir vaatte bulundum. Şimdi Herlock Sholmes size yemin eder ki elmasınızı on gün içinde geri getireceğim.”

Tren yavaşladı. Sholmes sahte elması cebine atarak kapıyı açtı. Kont seslendi:

“Ama siz yanlış peronda iniyorsunuz.”

“Lüpen peşime adam takmışsa izimi kaybettirmiş olacağım. Hoşça kalın.”

Bir istasyon memuru şikâyette bulundu. Ama boş yereydi. İngiliz istasyon şefinin bürosuna daldı. Elli dakika sonra bir trene atlayarak gece yarısından önce Paris’e vardı.

İnince koşarak bir lokantaya girdi ve arka kapısından çıkar çıkmaz bir faytona atladı.

“Arabacı, Clapeyron Sokağı’na çek!”

Takip edilmediğinden emin olduktan sonra sokak başında arabadan indi ve Avukat Detinan’ın eviyle onun yanındaki evleri incelemeye başladı. Çeşitli mesafeleri

Telegram : @cinciva

adımlarıyla arşınladı ve not defterine bazı notlar ve rakamlar yazdı.

“Arabacı, şimdi Henri-Martin Caddesi’ne.”

O caddeyle Pompe Sokağı’nın kesiştiği köşede arabadan indi ve 134 numaraya kadar yaya yürüdü; orada aynı şeyi Baron d’Hautrec’in eski eviyle ona bitişik iki kiralık ev arasında da gerçekleştirdi. Binaların ön cephelerini arşınlayarak küçücük bahçelerinin derinliğini ölçtü.

Dört sıralı ağaçlarla çevrilen cadde çok tenhaydı. Eşit aralıklarla dikili gaz lambalarının ışığı zifiri karanlığı delmeye çalışıyordu. Evin bir kısmını aydınlatan loş ışık altında Sholmes kapının üzerinde ‘Kiralık’ levhasını gördü. Kimsenin içinde oturmadığı bu binayı çeviren bakımlı yolun kenarları çimlerle kaplıydı. “Baron’un ölümünden sonra burada gerçekten kimse oturmamış. Keşke cinayet mahallini görebilseydim,” diye düşündü Sholmes.

Fikir fena değildi, ama içeri nasıl girecekti? Yüksek parmaklıkları tırmanarak aşmak imkânsızdı. Cebinden el feneriyle hiçbir zaman yanından ayırmadığı maymuncuğu çıkardı. Ne var ki bahçe kapısının bir kanadının aralık olduğunu görünce çok şaşırdı. Usulca bahçeye daldı ve kapının ardından çarparak kapanmamasına özen gösterdi. Daha üç adım atmamıştı ki durdu. İkinci kattaki pencerelerden birinde ışık görmüştü.

Telegram : @cinciva

Sadece ikinci ve üçüncü pencere aydınlanmıştı ve bunların ardında odayı boydan boya kolaçan eden bir adamın gölgesi görülüyordu. Işık ikinci kattan birinci kata indi ve orada bir odadan diğerine geçip duruyordu.

“Sabahın bu erken saatinde Baron d’Hautrec’in öldürüldüğü evde kim dolaşıyor olabilir ki?” diye kendi kendine sordu Sholmes. Meraklanmıştı.

Bunu öğrenmenin bir tek yolu vardı: İçeri girecekti! Tereddüt etmedi. Ama gaz lambalarının ışığı altından geçip merdivene vardığı anda içerideki adam onu görmüş olmalıydı ki hemen ışığı söndürdü ve Sherlock Holmes bir daha ışık görmedi.

Merdiveni çıktıktan sonra evin kapısını usulca iteledi. O kapı da açıktı. Hiç ses gelmeyince karanlıkta birinci kata çıktı. Her yerde aynı sessizlik ve aynı karanlık hüküm sürüyordu.

Koridora geldi, odaya girdi ve sokak lambasının hafifçe aydınlattığı pencereye yaklaştı. Derken dışarıda bir adam gördü. Öbür merdiveni kullanarak arka kapıdan dışarı çıkmış olmalıydı. Adam usulca sol tarafta, her iki bahçeyi ayıran çit boyunca yürüyordu.

“Lanet olsun!” diye söylendi Sholmes. “Elimden kaçacak.”

Apar topar merdivenden aşağı indi. Oradan dış merdivenin de basamaklarını ikişer ikişer atlayarak

Telegram : @cinciva

adamın yolunu kesmek istedi. Ama ortalıkta kimseyi göremedi. Birden çalılıkların olduğu yerde kımıldayan bir gölge fark etti.

İngiliz düşündü. Herif kolayca kaçabileceği halde neden kaçmamıştı? İşini bozan adamı halletmek için mi orada kalmıştı?

“Bu kesinlikle Lüpen olamaz.” diye düşündü. “Lüpen daha kurnazdır. Onun çetesinden biri olmalı bu.”

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Herlock yerinden kımıldamadı. Bakışları pusuda yatan adama dikilmişti, ama o da kımıldamıyordu. İngiliz bir şey yapmadan duran tiplerden değildi. Tabancasının şarjörünü kontrol etti, sonra hançerini kılıfından sıyırarak düşmanına doğru yürüdü. O anda içinde bulunduğu tehlikeyi düşünmeksizin soğukkanlılığını korudu.

Bir tıkırtı duydu. Adam ateş edecekti. Herlock gölgenin üzerine atıldı. Adamakıllı bir boğuşma başladı. Adam bıçağını çekmeye davrandı, ama Sholmes bunu fark etti. Arsen Lüpen’in adamını ele geçirme düşüncesiyle kendini öyle güçlü hissetti ki tüm ağırlığıyla adamın üstüne yüklendi. Onu yere yıktı. Parmaklarını vahşi bir kuşun pençesi gibi, altındaki zavallının boğazına geçirdi; adam karşı koyamadı. Sholmes boş kalan eliyle cebinden el fenerini çıkarıp yaktı ve adamın yüzüne tuttu.

“Wilson!” diye haykırdı dehşetle.

Telegram : @cinciva

“Herlock Sholmes!” diye kekeledi beriki boğulurcasına.

Uzunca bir süre yerde öylece kaldılar. Konuşmadılar. Bir arabanın klaksonu gecenin sessizliği bozdu. Hafif bir rüzgâr yaprakları salladı.

Birden Herlock yerinde doğruldu. Öfkeden küplere binmişti. Dostunu omuzlarından tutarak sarsmaya başladı.

“Ne yapıyorsun burada? Cevap ver. Ha? Sana çalılıkların arkasına saklan ve beni gözle mi dedim?”

“Şey... Sen olduğunu bilmiyordum.”

“Burada ne işin var? Yatağında olmalıydın!”

“Yatağımdaydım.”

“Uyuyor olmalıydın.”

“Uyumuştum.”

“Peki neden buradasın?”

“Senin mektubun yüzünden.”

“Mektubum mu?”

“Evet, bir çocukla otele gönderdiğin mektup.”

“Ben mi gönderdim? Deli misin sen?”

“Yemin ederim.”

“Nerede o mektup?”

Wilson ona bir kâğıt parçası uzattı. El fenerinin ışığında Sholmes şaşkınlıkla şu satırları okudu:

Telegram : @cinciva

Wilson hemen Henri-Martin Caddesi'ne git. Ev boş. İçeri gir ve evin eksiksiz planını çıkar. Sonra otele dön.

Herlock Sholmes

"Ben de tam odayı ölçüyordum," dedi Wilson. "Derken bahçede bir gölge gördüm."

"Ve onu yakalamaya geldin, değil mi? Düşüncen harikaydı."

Sholmes dostunun kalkmasına yardım etti:

"Bir daha benden bir mektup alırsan iyice bak bakalım, benim el yazımla mı yazılmış yoksa taklit mi?"

Wilson'da jeton düşüverdi.

"Yani o mektubu sen yazmadın mı?"

"Yazmadım!"

"Peki kim yazdı ?"

"Arsen Lüpen."

"Ne maksatla?"

"Bilmiyorum. Beni huzursuz eden de bu ya. Seni uykudan uyandırmak zahmetine neden katlandı ki? Beni uyandırsa anlarım da. Seni niye uyandırdı? Ne düşündü acaba?"

"Ben otele dönüyorum."

"Ben de Wilson."

Telegram : @cinciva

Bahçe kapısına yürüdüler. Önden giden Wilson kapıda enlemesine bir demir çubuk gördü ve onu yana doğru itti.

“Vay canına!” diye söylendi. “Kapıyı kapamışlar.”

“Olamaz. Ben kanatlardan birini aralık bırakmıştım.”

“Ama kapalı.”

Herlock da demiri yana çekti ve kapıya yüklendi.

“Lanet olsun! Kapalı. Hem de kilitli.”

Tüm gücüyle kapıyı sarstı, ama bunun bir işe yaramadığını görünce hayal kırıklığıyla geri çekildi.

“Şimdi her şeyi anlıyorum. Bu onun işi. Benim Creil’de trenden ineceğimi tahmin etti ve bu akşam araştırmalarıma başlamayayım diye bana burada ufak bir oyun oynadı. Ayrıca burada tek başıma hapis kalmayayım diye yanıma bir arkadaş gönderdi. Tüm bunları hem bir gün kaybedeyim diye yaptı hem de burnumu işine sokmaktan vazgeçeyim diye,” dedi.

“Yani şimdi burada onun esiri olduk?”

“Üstüne bastın. Herlock Sholmes’le Wilson Arsen Lüpen’in esiri. Macera harika bir şekilde başladı. Ama dur bakalım, her şey bitmedi.”

Eliyle Wilson’un omzuna bir şaplak attı:

“Yukarı bak, yukarı. Işık var, görüyor musun?” Gerçekten de birinci katın penceresi aydınlanmıştı. İkisi de iki ayrı

Telegram : @cinciva

merdivenden koşar adım yukarı çıktı. Işığın geldiği odanın önünde buluştular. Odanın ortasındaki masada yanan bir mum gördüler. Onun yanında da içinde bir şişe şarap, yarım ekmek ve haşlanmış yarım piliç bulunan bir sepet vardı.

Sholmes bir kahkaha attı.

“Helal olsun, yemeğimizi de hazırlamış. Burası sanki sihirli bir saray. Ne ararsan var. Haydi Wilson, neşelen. Bence çok komik bir durum bu.”

“Komik mi?” diye sızlandı Wilson, sanki bir uğursuzluk bekliyordu.

“Elbette,” dedi Sholmes, neşeli görünmeye çalışsa da sesi biraz sertti. “Çünkü şimdiye kadar böyle bir şey görmedim. Tam bir komedi. Şakacılar kralı şu Lüpen! Adamı istediği gibi oynatıyor. Gülmemek elde değil. Bu ziyafeti doğrusu hiçbir şeye değişmem. Wilson, dostum beni üzüyorsun ama. Yenilgiyi içine sindirmenin erdem olduğunu sen söylemez miydin? Yoksa yanılıyor muyum? Az önce hançerim boğazını delebilirdi ya da seninki benim boğazımı. Çünkü sen bayağı ciddiydin.”

İşi alaya alıp tavuğun tadına bakarken ve şarabı yudumlarken Wilson’u sakinleştirebildi. Derken mum söndü. Kendilerine yatacak bir yer aradılar ve yere uzandılar. Başlarını yastık yerine duvara dayadılar. Ancak o zaman içine düştükleri komik durum onları rahatsız etti.

Telegram : @cinciva

Zar zor uyuyabildiler. Ertesi sabah Wilson uyandı; üşümüştü ve sersem gibiydi. Bir hışırtı işitti. Herlock Sholmes yere diz çökmüş, bir büyüteçle tozları incelemekteydi. Beyaz tebeşir izleri bulmuştu. Yere bazı rakamlar yazılmış, sonra da silinmişti. Onları defterine not etti.

Wilson'la birlikte öbür odaları da inceledi. Bu çok ilginçti. İki odada tebeşirle çizilmiş şekillere rastladı. Döşeme tahtalarından birinde iki daire, bir başkasında bir ok işareti gördü. Merdiven basamaklarından dördünde de dört rakam.

Bir saat geçtikten sonra Wilson sordu:

"Rakamlar doğru, değil mi?"

"Doğru mu? Bilmiyorum," diye karşılık verdi Sholmes. Keyfi kaçmıştı. "Herhalde bir anlamı var."

"Var tabii. Döşeme tahtalarının sayısını gösteriyor."

"Yaa!"

"Evet. Çizili iki daire de o tahtaların sonradan çakıldığını gösteriyor. Ok işaretiyse mutfaktaki ufak asansörü."

Herlock Sholmes ona hayranlıkla baktı.

"Harikasın! Tüm bunları nereden biliyorsun? Bu keskin zekân karşısında neredeyse aşağılık duygusuna kapılacağım."

Telegram : @cinciva

“Şey! Bu çok basit,” dedi Wilson gururla. “Senin talimatın üzerine onların hepsini ben çizdim. Daha doğrusu Lüpen’in talimatına göre, çünkü bana gönderdiğin mektubu o iletmişti.”

O anda Wilson belki de çalılıkta Sholmes’le boğuştuğu andan daha büyük bir tehlike içindeydi.

Sholmes elinden gelse onu boğabilirdi, ama kendini tuttu. Gülümsemek isterken suratını buruşturdu.

“Şahane, şahane. Kusursuz bir çalışma, çok yararlı. Olağanüstü zekân ve irdeleme yeteneğin bize yeni ipuçları verecek mi acaba? O zaman onlardan da yararlanırız.”

“Yok canım, hepsi bu kadar.”

“Yazık! Aslında iyi başladın, ama hepsi bu kadarsa bize çekip gitmekten başka çare kalmıyor.”

“İyi de nasıl gideceğiz?”

“Namuslu adamlar gibi kapıdan çıkacağız.”

“Kapalı ama.”

“Açacaklar.”

“Kim açacak?”

“Caddede dolaşmakta olan iki polise seslen.”

“Ama...”

“Aması ne?”

Telegram : @cinciva

“Utanacağım. Herlock Sholmes’le Wilson’un Arsen Lüpen tarafından bir odaya tıkılmalarına ne derler?”

“Ne diyecekler, kasıklarını tuta tuta gülecekler,” dedi Sholmes haşin bir sesle. Suratı asılmıştı. “Sonsuza kadar burada oturacak değiliz herhalde.”

“Başka bir yol arasak?”

“Hayır.”

“Bize yiyecek sepetini getiren adam buraya gelip giderken bahçeden geçmedi. O zaman başka bir çıkış yolu olmalı. Onu arayalım, o zaman polis çağırmaya gerek kalmaz.”

“Aferin. Ama unutma ki Paris’teki bütün polisler altı aydan beri bu çıkışı arayıp durdu. Ben de sen uyurken bütün binayı bodrumdan tavan arasına kadar araştırdım. Bak dostum, Arsen Lüpen gibisi hiç karşımıza çıkmadı. Adam ardında hiçbir iz bırakmıyor.”

Saat on birde Herlock Sholmes’le Wilson kurtarılıp en yakın karakola sevk edildi. Komiser onları iyice dinledikten sonra komplimanlar yağdırarak serbest bıraktı.

“Başınıza gelenlerden ötürü ne kadar üzüldüm bilemezsiniz beyler. Fransızların konukseverliği hakkında pek iyi şeyler düşünmeyeceksiniz herhalde. Kim bilir ne kötü bir gece geçirdiniz! Şu Lüpen doğrusu çok saygısızmış!”

Telegram : @cinciva

Bir araba onları Elysee-Palas Oteli'ne götürdü. Wilson resepsiyondan odasının anahtarını istedi.

"Ama bayım, siz odayı boşalttınız ya!"

"Ben mi? Nasıl?"

"Arkadaşınızla gönderdiğiniz mektupla."

"Hangi arkadaşımmış bu?"

"Mektubu bize veren beyefendi. İşte, kartvizitini de içine koymuş. Bakın."

Wilson zarfı aldı. İçinden kendi kartvizitiyle birlikte elle yazılmış bir mektup çıktı.

"Vay canına!" diye mırıldandı. "Bir eşek şakası daha." Ve otel görevlisine döndü:

"Ya bavullarım?"

"Arkadaşınız aldı."

"Nasıl verirsiniz?"

"Verdik. Bize sizin kartvizitinizi gösterdi."

"Doğru. Doğru ya."

Champs-Elysee'de hiç konuşmadan, ağır ağır, başıboş dolaşıp durdular. Sonbahar güneşi caddeyi parlatmıştı. Hava ılık ve tertemizdi.

Rond Köprüsü'nde Herlock piposunu yakarak adımlarını sıklaştırdı. Wilson söylendi:

Telegram : @cinciva

“Seni anlamıyorum, Sholmes. Öyle sakinsin ki! Herif bizimle kedi fareyle oynar gibi oynuyor, sen aldırış etmiyorsun.”

Sholmes durdu ve cevap verdi:

“Wilson, ben senin kartvizitini düşünüyorum.”

“Ne olmuş kartvizitime?”

“Biri bizimle sudan sebeplerle yazıştı, böylelikle el yazımızı elde etti. Bu arada da senin kartvizitlerinden birini cebine attı. Nasıl bir metot, nasıl bir organizasyon ve dikkatle bu işi başardı. Pes doğrusu!”

“Bunun anlamı ne?”

“Bunun anlamı şu ki Wilson, karşımızda amansız bir düşman var. Kendini bu savaşa çok iyi hazırlamış. Zamanı gelince de darbeyi vuracak. Ama karşısında ben varım.” Ardından gülerek ekledi.

“Ama ilk darbede başarılı olamadım işte.”

Sabahın saat altısında basılan *Echo de France*’ta şu haber yer aldı:

Bu sabah XVI. Bölge Polis Karakolu’ndan Müfettiş Thenard, Arsen Lüpen tarafından Baron d’Hautrec’in evinde bir gece boyunca hapsedilen Herlock Sholmes’le Wilson’ı kurtarmış bulunmaktadır. Adı geçen kişiler eşyaları da çalındığı için Arsen Lüpen’e dava açmış durumdalar. Arsen Lüpen’se bu kez onlara sadece küçük

Telegram : @cinciva

bir ders verdiğini, o bakımdan bu işi fazla büyütmemelerini istiyor.

Sholmes gazeteyi buruşturup attı:

“Peh! Şaklabanlıktan başka bir şey değil. Lüpen’in ayıpladığım tek yanı bu... Halka oynuyor. Sokak serserilerinden farkı yok!”

“Kendine ne kadar hâkimsin, Sholmes. Sanki hiçbir şey seni rahatsız etmiyor.”

“Evet, etmiyor,” diye karşılık veren Sholmes’ün sesi ne kadar kızdığını belli ediyordu. “Niye kızayım ki? Son gülen iyi güler!”

IV

KARANLIKTA BİR IŞIK

Bir insan, karakteri isterse çelik gibi sağlam olsun ki Sholmes’ünki öyleydi, tüm tersliklere ve aksiliklere karşı sakin kalabilirdi, bazı durumlarda, örneğin bir savaş öncesi, işi tesadüfe bırakmaksızın tüm gücünü toparlama ihtiyacı duyar.

“Ben bugün tatil yapıyorum,” dedi Sholmes.

Telegram : @cinciva

“Ya ben?”

“Sen alışverişe çıkıyorsun. İç çamaşırı ve elbise satın alacaksın. Bu arada ben dinleneceğim.”

“Dinlen Sholmes. Ben nöbet tutarım.”

Wilson bu sözleri her türlü tehlikeyi göğüslemeye hazır olan sadık bir nefer gibi, içinden gelerek söylemişti. Göğsünü kabarttı. Adalelerini kastı. Keskin bakışlarını otel odasının duvarlarında gezdirdi.

“Nöbet tut, Wilson. Ben bu arada düşmana karşı sefer hazırlıkları yapacağım. Bunun hesabını iyi yapmalıyım. Biz Lüpen’i hafife almışız. İşe sıfırdan başlamalıyız.”

“Hatta daha da öncesinden. Ama yeterince zamanımız var mı?”

“Dokuz gün! Beş günü fazla.”

İngiliz bütün günü pipo içmekle ve uyumakla geçirdi. Ertesi sabah işe başladı.

“Wilson, ben hazırım. Saldırıya geçebiliriz!”

“Haydi bakalım!” diye Wilson sabahın verdiği canlılıkla yineledi. “Ben hazırım, hiçbir şeyden korkmuyorum.”

Sholmes üç kişiyle uzun uzun konuştu. Önce, evini iyice araştırdığı Avukat Detinan’la görüştü. Sonra Suzanne Gerbois’yı bir telgrafla çağırdı ve Sarışın Kadın hakkında bilgi edindi. Daha sonra da Baron d’Hautrec’in öldürülmesinin ardından manastıra kapanan Rahibe

Telegram : @cinciva

Hemşire Auguste'ün anlattıklarını dinledi. Her üç ziyaretçi de odaya girdiğinde Wilson hep dışarıda bekledi. Ve her defasında Sholmes'e, "Memnun kaldın mı?" diye sordu

"Hem de çok," diyen Sholmes ekledi. "Doğru yolda olduğumuza eminim. Gidelim."

Önce Henri-Martin Caddesi'ndeki eve gittiler. Daha sonra Clapeyron Sokağı'ndakine. 25 numaralı evin ön cephesini incelerken Sholmes, "Bu evlerin aralarında gizli bir geçit bulunduğu kesin. Ama yerini bulamıyorum," dedi.

Wilson dışa vurmasa da ilk kez arkadaşının olağanüstü yeteneğinden şüpheye düştü. Çok fazla konuşuyor, ama bir şey yapmıyordu. Neden acaba?

Sholmes Wilson'un düşüncelerini okumuştu sanki:

"Neden mi? Bu Lüpen şeytanının karşısında gerçeklere dayanarak bir hükme varamıyorsun. Aksine işler tesadüfe kalıyor. O zaman kafayı çalıştırmak, tüm verilerin ve olayların birbiriyle ilgisini saptamak gerekiyor."

"Peki şu gizli geçitler ne olacak?"

"Ne mi olacak? Lüpen'in avukatın yazıhanesine nasıl girebildiğini, Sarışın Kadın'ın da Baron d'Hautrec'in ölümünden sonra nasıl sıvıştığını çözersem mesele biter mi sanıyorsun? Yani ona saldıracak silahı elime geçirmiş mi olacağım?"

Telegram : @cinciva

“Öyle ya da böyle, artık ona saldırmalıyız.”

Sözünü bitirmemişti ki haykırarak geri çekildi. Ayaklarının önüne yarısına kadar kum doldurulmuş bir çuval düşmüştü. Bu onu ağır yaralayabilirdi.

Sholmes başını yukarı kaldırdı. Beşinci katın iskelesinde inşaat işçileri çalışıyordu.

“Şansımız varmış. Bir adım daha atmış olsaydık bu acemi işçilerin düşürdüğü kum çuvalı başımıza inmişti. Aklıma ne geldi biliyor musun?”

Böyle dedikten sonra koşarak beşinci kattaki daireye çıktı. İçeriye girdi ve şaşkın bakan uşağa aldırış etmeden doğruca balkona yürüdü. Ama kimse yoktu.

“Az önce burada çalışan işçiler nerede?” diye sordu uşağa.

“Şimdi gittiler.”

“Ne taraftan?”

“Arka merdivenden.” Sholmes balkondan sarkarak aşağı baktı. İki adam evden çıktı. Bisikletlerine atladıkları gibi uzaklaştılar.

“Bunlar uzun zamandan beri mi burada çalışıyorlar?”

“Bu sabah başladılar. Yeni gelen işçiler.”

Sholmes Wilson’un yanma döndü.

Telegram : @cinciva

Suratları asık olarak otele döndüler. Bu ikinci gün de sıkıcı geçmişti. Hiç konuşmadılar.

Ertesi günkü programları da aynıydı. Henri-Martin Caddesi'ndeki aynı sıraya oturdular. Wilson'un canı çok sıkkındı. Büyük bir umutsuzluğa düşmüştü. Bu üç evi gözetlemek daha ne kadar sürecekti?

"Ne umuyorsun, Sholmes? Lüpen'in bu evlerden birinden çıkıp gelmesini mi?"

"Hayır."

"Sarışın Kadın mı çıkacak?"

"Hayır."

"Kimi bekliyorsun peki?"

"Ufacık bir şey olsun diye bekliyorum harekete geçmek için."

"Ya öyle bir şey olmazsa?"

"O zaman iş başa düşecek. Kafayı çalıştırmalıyım. Barut fıçısına düşecek kıvılcımı ben çakmalıyım."

Gerçekten de o sabah tekdüzeliği bozan, ama hiç de hoşa gitmeyen bir şey oldu. Caddenin yanındaki patikada at süren bir adam hâkimiyetini kaybetmişçesine üzerlerine doğru geldi ve at Sholmes'ün omzunu sıyırdı geçti.

"Vay canına!" diye dalga geçti Sholmes. "Az daha omzum kırılacaktı."

Telegram : @cinciva

Adam atı zaptetmeye çalıştı. İngiliz tabancasını çekti ve nişan aldı. Ama Wilson onun kolunu yakaladı:

“Deli misin, Herlock? Adamı öldüreceksin!”

“Bırak beni Wilson. Bırak!”

Adeta boğuştular. Bu arada adam atını zaptederek mahmuzladı. Yeterince uzaklaştıktan sonra Wilson, “İstersen şimdi ateş et!” dedi. Sanki iyi bir iş yapmış gibi gururlanıyordu.

“Aptal herif, anlamadın mı? O herif Lüpen’in adamlarından biri!”

Sholmes öfkeden küplere bindi. WiIson üzgündü. Kekeledi:

“Ne dedin? Yani o beyefendi...”

“Lüpen’in adamıydı. Tıpkı başımıza kum çuvalı atan işçiler gibi.”

“Mümkün değil.”

“Mümkün ya da değil. En azından elimizde bir kanıt olurdu.”

“Adamı öldürerek mi?”

“Hayır, ben sadece atı vuracaktım. Sen olmasaydın Lüpen’in adamını yakalamıştım. Nasıl bir aptallık yaptığını anladın mı şimdi?”

Telegram : @cinciva

Öğleden sonrasını ikisi de somurtarak geçirdi. Hiç konuşmadılar. Saat beşte Clapeyron Sokağı'ndaki evler arasında bir aşağı bir yukarı mekik dokurken kol kola girmiş üç genç işçiyle toslaştılar. Adamlar Sholmes ve Wilson'ın geçmesine izin vermedi. Sholmes sinirlendi. Kısa bir itiş kakış yaşandı. Sholmes birinin göğsüne, öbürünün de yüzüne birer yumruk çaktı. İşçiler niyetlerinden vazgeçerek kaçıp gittiler.

"Öf be!" dedi Sholmes. "Bu iyi geldi. Rahatladım. Sinirlerim gerilmişti zaten. İyi iş çıkardım."

Duvara dayanmış Wilson'ı görünce konuşmasını kesti:

"Ne oldu? Rengin atmış!"

Arkadaşı cansız gibi sarkan kolunu göstererek, "Neyim var, bilmiyorum. Kolumda bir ağrı var," dedi.

"Kolun mu ağrıyor? Ciddi bir şey mi?"

"Evet, sağ kolum."

Ne kadar zorlansa da kolunu kıpırdatamadı. Herlock sadık dostunun kolunu önce yavaşça, sonra sertçe yokladı:

"Ağrının şiddetine bakalım."

Wilson'ın ciddi şekilde yaralandığını düşünen Sholmes onu yakınlardaki bir eczaneye götürdü.

Eczacıyla yardımcısı Wilson'la ilgilendiler. Sonunda kolunun kırıldığı ortaya çıktı. Hemen cerrah, ameliyat ve

Telegram : @cinciva

hastane gibi laflar ettiler. Sonra da ağrı kesici verip onu gönderdiler.

“Neşelen eski dostum!” diyen Sholmes arkadaşının kolunu tutuyordu. “Biraz sabır, dostum. Beş altı haftada hepsi geçer gider. Ama o namussuzlardan bunun hesabını soracağım elbet. Dinle, bu sefer de Lüpen’in işi! Ahh, onu bir ele geçireyim, o zaman...” Konuşmayı kesti. Wilson’un kolunu bırakınca zavallı adam neredeyse bayılacaktı.

Sholmes parmağıyla alnına vurdu:

“Wilson, aklıma bir şey geldi. Eğer...” Hiç kımıldamadı. Bakışları sabitleşti ve kesik cümleler kurarak mırıldandı: “Tabii ya. Her şey meydanda. Burnumuzun dibindeki şeyi ta uzaklarda aradık. Tanrım, birazcık düşünürsem bulacağımı biliyordum. Bak Wilson, bu senin de hoşuna gidecek.”

Arkadaşını bırakarak sokağa çıktı ve 25 numaralı eve doğru yürüdü. Kapının sağ üst tarafındaki duvar taşına yazılı ismi okudu: Destange, Mimar, 1875.

123 numaralı evin kapısında da aynı yazı vardı.

Buraya kadar her şey normal sayılırdı, ama Henri-Martin Caddesi’ndeki evde acaba ne okuyacaktı?

Önünden geçen bir faytonu durdurdu:

Telegram : @cinciva

“Arabacı, Henri-Martin Caddesi 134 numaraya, çabuk!” Arabaya binerken atları kızıştırdı ve arabacıya dolgun bir bahşiş verdi:

“Çabuk! Daha çabuk!”

Pompe Sokağı’nın köşesine vardığında heyecanı doruğa çıkmıştı. Esrar perdesini aralamış olabilir miydi?

Evin önünde durdu. Kapının yanındaki duvar taşına aynı yazı kazınmıştı: Destange, Mimar, 1874.

Komşu binalarda da aynı isim okunuyordu: Destange, Mimar, 1874.

O kadar heyecanlanmıştı ki birkaç dakika arabada oturarak sevincini bastırdı. Sonunda karanlıkta bir ışık belirmişti. Sanki kapkaranlık bir ormanda birbiriyle kesişen binlerce patikadan düşmanının kullandığı yolu bulmuştu!

Bir postaneden Crozon Şatosu’na telefon açtı. Karşısına kontes çıktı.

“Alo! Siz misiniz hanımefendi?”

“Bay Sholmes galiba? Nasılsınız?”

“Çok iyiyim. Ama bana hemen cevap verin. Alo!”

“Dinliyorum.”

“Crozon Şato’su ne zaman inşa edildi?”

“Otuz yıl önce yanmıştı, sonra tekrar yapıldı.”

Telegram : @cinciva

“Kim yaptı? Ve hangi yıl?”

“Dış merdivende bir tabela var, üzerinde şöyle yazıyor: Lucien Destange, Mimar, 1877.”

“Teşekkür ederim hanımefendi, hoşça kalın.”

Telefon kabininden çıkarken mırıldandı:

“Destange. Lucien Destange. Bu isim bana yabancı gelmiyor.”

Açık bir kütüphane buldu, içeri girdi ve son yıllarda basılmış bir ansiklopediden şu bilgileri kaydetti: “Lucien Destange, 1840 doğumlu. Roma’da büyük bir ödülü kazandı. Légion d’Honneur nişanıyla da ödüllendirildi. Mimarlık alanında çok değerli kitapları var...”

Sonra Wilson’un hangi hastaneye kaldırıldığını öğrenmek üzere eczaneye uğradı.

Zavallı Wilson hastanede yatıyordu. Kolu alçıya alınmıştı, ateşi yükselmişti ve durmadan sayıklıyordu.

“Kazandık. Kazandık!” dedi Sholmes. “Sonunda bir ipucu buldum!”

“Nasıl bir ipucu?”

“Beni zafere ulaştıracak bir ipucu! Bu kez sağlam gideceğim. İzlerin ve ipuçlarının bulunduğu yoldan.”

“Sigara küllerinin de mi?” diye sordu Wilson. Sholmes’ün anlattıkları onu heyecanlandırmıştı.

Telegram : @cinciva

“Daha da fazlasının! Düşünsene Wilson, Sarışın Kadın’ın karıştığı olayların esrarını çözdüm. Üç olayın da gerçekleştiği üç binayı Lüpen neden seçti?”

“Sahi neden seçti?”

“Çünkü her üç binayı aynı mimar inşa etmişti. Bunu tahmin etmek kolay diyeceksin değil mi? Öyle. İşte onun için kimsenin aklına gelmedi.”

“Sen hariç.”

“Ben hariç. Şimdi biliyorum ki aynı mimar her üç binada aynı planı kullandı. Öyle ki her üç olayda aynı çıkış yolları kullanıldı. Mucize gibi gözükse de aslında gayet basit.”

“Şansımız varmış.”

“Zamanıydı dostum, çünkü sabırsızlanmaya başlamıştım. Bugün dördüncü gün oldu bile.”

“On günden dördü gitti.”

“Ah! Ama bundan sonra...”

Alışılmadık şekilde neşeli ve enerjikti. Yerinde duramıyordu.

“Hayır, şimdi düşünüyorum da o serseriler ya benim kolumu da seninki gibi kırsaydı, değil mi Wilson?”

Wilson bu olasılığı düşünürken huzursuz oldu.

Sholmes devam etti:

Telegram : @cinciva

“Bu bize bir ders olsun. Gördün mü Wilson, Lüpen’le açık kartlarla oynamakla hata ettik, hain saldırılarına hedef olduk.”

“Evet, kolum bunun kanıtı,” diye devam etti Wilson.

“İkimizinki de kırılabilirdi. Neyse, övünmeyi bırakalım şimdi. Açık bir dövüşte beni yeniyor gibi görünse de ben karanlıkta, o ferk etmeden onu yeneceğim.”

“Ganimard sana yardım edebilir.”

“Asla. Ancak ‘Arsen Lüpen burada, barınağını buldum,’ diyecek duruma gelirsem haber vereceğim ona. O zaman onu Lüpen’in ya Pergolese Sokağı’ndaki ya da Chatelet’deki evine yollayacağım.”

Yatağa yanaşarak elini Wilson’un kırık kolunun omzuna koydu sonra şefkatle, “Kendine iyi bak, dostum,” dedi. “Sen şimdi Arsen Lüpen’in peşime takacağı adamları oyalamaya bak. Onlar senin hatırını sormak için buraya geleceğimi düşünerek izimi bulmaya çalışacaklar. Rolünü oynarken inandırıcı ol.”

“Olurum, sağ ol,” diye karşılık verdi Wilson. “Hiç merak etme, rolümün gerektirdiği her şeyi yapacağım. Ama anladığım kadarıyla sen bir daha buraya gelmeyeceksin.”

“Niye geleyim ki?” diye sordu Sholmes soğuk bir tavırla.

“Bilmem. Tabii, nasılsa sağlığım düzeliyor. Bir ricam var, Sholmes. Bana içecek bir şey verir misin?”

Telegram : @cinciva

“İçecek bir şey mi?”

“Evet, susuzluktan ölüyorum. Ateşim var ya...”

“Haa, tabii! Hemen.”

Sholmes su almaya gitti. Sonra tütün alıp piposunu doldurdu ve arkadaşının ricasını işitmemişçesine çekip gitti.

“Bay Destange evde mi?”

Montchanin Sokağı’nın Malesherbes Meydanı’nı kestiği köşedeki konağın uşağı karşısındakini tepeden tırnağa süzdü; adamın saçları ağarmış, sakalları uzamıştı. Bedenine bol ve uzun gelen, siyah renkte, kirli ve yıpranmış bir palto giymişti.

Aşağılayıcı bir tavırla, “Evde olup olmayışı sorana bağlı. Kartvizitiniz var mı bari?” dedi uşak.

Yoktu. Ama bir tavsiye mektubu getirmişti. Bu mektup Bay Destange’a gösterildi. Sonra ziyaretçi içeri alındı. Binanın büyük bir kısmını kaplayan, daire şeklinde, koskocaman bir salona kabul edildi. Duvarlar kitap doluydu.

“Siz Bay Stickmann mısınız?”

“Evet efendim.”

“Sekreterim haber verdi. Kendisi hastalandığı için tüm kitapların yeniden bir listesinin yapılması görevine sizi göndermiş. Ben başlamıştım, ama... Neyse, özellikle

Telegram : @cinciva

Almanca kitapların listesini istiyorum. Bu konuda deneyimli misiniz?”

“Evet efendim, çok deneyimliyimdir,” diye cevap verdi Bay Stickmann. Alman aksanıyla konuşuyordu.

Bu koşullarda anlaşmaları kolay oldu ve Bay Stickmann hiç vakit geçirmeden yeni sekreter olarak işe başladı.

Ve bu sekreter Herlock Sholmes’ten başkası değildi.

Lüpen’i atlatabilmek ve Lucien Destange’la kızının oturduğu eve girebilmek için ünlü dedektif bir kumar oynamıştı. Takma ad kullanarak bir sürü insanla tanışmış ve kırk sekiz saatte bu eve girebilmeyi başarmıştı.

Hareket noktası olarak elindeki bilgiler şöyleydi: Bay Destange’nın sağlığı iyi değildi. Dinlenmek gayesiyle işini bırakmış ve kendini mimarlık konusunda biriktirdiği kitaplara vermişti. Biricik eğlencesi tiyatro ve eski kitaplardı.

Kızı Clotilde ilginç bir tipti. O da babası gibi kabuğuna çekilmişti. Ancak şatonun başka bir bölümünde kalıyor ve hiç dışarı çıkmıyordu.

Sholmes Bay Destange’ın kendisine dikte ettirdiği kitabın ismini kataloğa yazarken, “Daha her şey bitmedi, ama bir adım ilerledik,” diye aklından geçirdi. “Bu heyecanlı bilmeceyi çözmememe imkân yok! Bay Destange da Lüpen’in adamı mı yoksa? İkisi görüşüyorlar mı? Bu üç binaya ait planlar duruyor mu? Lüpen’in kendisi ve çetesi

Telegram : @cinciva

için elinde bulundurduğu evrakı ve başka evlerin adreslerini bana verirler mi?”

Bay Destange, Arsen Lüpen’in suç ortağı mıydı? Bir Lejyon subayı olan bu namuslu adamın adi bir hırsızla birlikte çalışacağını düşünmek bile abesti. Onunla ilintisi olmuş olsa bile, daha o zamanlar bir bebek olan Arsen Lüpen’in ileride ne haltlar çevireceğini nereden bilebilirdi ki?

Neyse, İngiliz galeyana gelmişti. Olağanüstü sezme yeteneği ve içgüdüsüyle bunu çözebileceğini hissetmekteydi. Yüzde yüz söyleyemese de bu eve ayak bastığından bu yana ufak tefek şeylerin kendisini hedefe ulaştıracağını görüyordu.

İkinci günün sabahı da ilginç bir veriye rastlamadı. Saat ikide ilk kez kütüphaneden bir kitap alan Clotilde Destange’ı gördü. Otuz yaşlarında bir kadındı bu. Esmerdi, davranışları sakin ve yavaştı. Yüzünde yalnız yaşayanlara özgü bir kayıtsızlık vardı. Bay Destange’la bir iki kelime konuştuktan sonra oradan ayrıldı. Sholmes’ü görmedi bile.

Öğleden sonrası olaysız geçti. Saat beşte Bay Destange dışarı çıkacağını söyledi. Sholmes binanın yan yüksekliğindeki korkulukta bekledi. Gün sona ermişti. Tam ayrılacağı sırada bir çatırtı işitti. Aynı anda odada birinin bulunduğuna dair bir hisse kapıldı. Birkaç dakika geçmişti ki birden irkildi. Hemen yanındaki balkona yan

Telegram : @cinciva

karanlıktan bir gölge süzülüverdi. Bu mümkün müydü? Bu görünmez kişi ne zamandır onu gözlüyordu?

Adam merdivenden inerek meşe ağacından yapılmış kocaman bir dolabın yanına vardı. Sholmes yere kadar uzanan perdenin arkasına saklanarak diz çöktü ve adamı izlemeye koyuldu. Gölge içi evrak dolu dolabı karıştırıp durmaktaydı. Ne arıyordu ki?

Derken kapı açıldı ve Destange'ın kızı içeri girdi. Oldukça heyecanlıydı. Peşinden gelene seslendi:

"Sahiden bu akşam dışarı çıkmıyor musun, baba? Dur da ışığı yakayım. Bir saniye. Bekle."

Adam dolabın kapağını kapadı ve perdenin arkasına gizlendi. Genç kız neden onu görmemişti? Neden işitmemişti? Gayet sakin bir şekilde elektrik düğmesini çevirdi ve babasına yol açtı. Karşılıklı oturdular. Genç kız elinde tuttuğu kitabı açıp babasına okumaya başladı.

"Sekreter artık yok mu?" diye sordu bir süre sonra.

"Hayır. Görüyorsun, çıkmış."

"Ondan hâlâ memnun musun?" Genç kız sekreterin hastalandığından ve onun yerine Stickmann'ın alındığından habersiz gibiydi.

"Tabii tabii."

Bay Destange'ın başı yana düştü. Uykuya dalmıştı.

Telegram : @cinciva

Genç kız hâlâ okuyordu. Birden pencereyi örten perde yana itildi. Adam duvar boyunca yürüyerek Bay Destange'ın arkasına kadar geldi. Şimdi Clotilde'in karşısındaydı. Sholmes gözlerine inanamadı; bu adam Arsen Lüpen'di!

İngiliz zevkten titredi. Hesabı doğru çıkmıştı. Turnayı gözünden vurmuştu. Lüpen'i tahmin ettiği yerde bulmuştu.

Clotilde kımıldamadı. Oysa adamın en ufak hareketini bile görebilecek kadar yakındı ona. Lüpen kapıya yaklaştı. Elini kapının tokmağına yanaştırırken dikkatsizce masaya tosladı.

Bay Destange yerinden sıçradı. Arsen Lüpen elinde şapkasıyla adamın karşısına geçmiş, gülümsüyordu.

"Maxime Bermond!" diye sevinçle bağırdı. "Sevgili Maxime! Seni hangi rüzgâr attı buraya?"

"Seni ve hanımefendiyi görme arzusu."

"Geziden döndün demek?"

"Dün geldim."

"Yemeğe kalırsın, değil mi?"

"Hayır, arkadaşlarla dışarıda yiyeceğim."

"O zaman yarın gelirsin. Clotilde, ona rica et de yarın gelsin. Ah Tanrım... Maxime... Geçen gün aklıma sen geldin."

Telegram : @cinciva

“Yok canım.”

“Evet, şu dolaptaki eski evrakları gözden geçirirken en son hesap pusulasını buldum.”

“Hangisini?”

“Henri-Martin’deki eve ait olanı.”

“Ne? Onları sakladın mı? Neden?”

Üçü de ufak salona geçtiler. Orası geniş bir kapıyla kütüphaneye açılıyordu.

“Bu Lüpen mi?” diye kendi kendine sordu Sholmes. Birden tereddüde düşmüştü.

Evet, hiç kuşkusuz bu oydu, ama Arsen Lüpen’e benzeyen bir başkası da olabilirdi pekâlâ. Ancak bu kişilik, bu bakış, bu saç rengi ve bu yüz hatları...

Takım elbise giymiş, beyaz kravat takmıştı. Daracık gömleği bedenini sımsıkı sarmıştı. Coşkuyla konuşuyor, durmadan hikâyeler anlatıyordu. Bay Destange onun söylediklerine kahkahalarla gülerken Clotilde’in dudaklarında sadece bir gülümseme beliriyordu. Her gülümsemeyi Arsen Lüpen bir ödül olarak algılıyor ve çok seviniyordu. Anlattığı bir fıkrayı yeniden anlatıyor, neşesini ikiye katlıyor ve mutluluktan çınlayan sesi Clotilde’in yüzüne hiç yakışmayan soğukluğu alıp götürüyordu.

Telegram : @cinciva

“Bunlar birbirini seviyor,” diye düşündü Sholmes. Ama Clotilde Destange ile Maxime Bermond arasında nasıl bir ilişki olabilir ki? Genç kız Maxime’in Arsen Lüpen olduğunu biliyor mu?

Saat yediye kadar konuşulanları dikkatle dinledi. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadı. Sonunda dikkatli bir şekilde bulunduğu yerden kalktı ve salondan görülmeyecek şekilde odayı yanlamasına geçti.

Dışarı çıktığında Sholmes ne bir otomobil gördü ne de bir fayton. Biraz aksayarak Malesherbes Bulvarı’na yürüdü. Yan sokaklardan birinde o zamana kadar kolunda taşıdığı paltosunu sırtladı, şapkasını düzeltti, kendine çeki düzen verdikten sonra geri döndü ve Destange’ların evinin önünde beklemeye başladı.

Az sonra Arsen Lüpen evden çıktı. Önce Constantinople, daha sonra Londra Caddesi’ni geçerek Paris’in şehir merkezine yürüdü. Yüz adım geriden Sholmes onu takip ediyordu.

İngiliz için tadına doyulmayacak dakikalardı bunlar. Yeni iz bulmuş bir av köpeği gibi havayı kokluyordu. Rakiplerini izlemekten oldum olası çok hoşlanırdı. Bu kez gözlenen kendisi değil, Arsen Lüpen’di. O görünmeyen Arsen Lüpen!

Gözlerini ona öyle dikmişti ki sanki rakibini kopmayan iplerle sımsıkı sarıp sarmalamıştı. Onca insan arasında

Telegram : @cinciva

kendine ait olan bu avı izlemek ona zevk veriyordu.

Ama birden onu şaşırtan bir şey oldu: belirli bir mesafeden takip ettiği Arsen Lüpen ile arasına kalabalık girdi. Kalabalığın içinden özellikle soldaki kaldırımda yürüyen yuvarlak şapkalı, iri yarı iki adam. Sağdakinde de ağızlarında sigara, kasketli iki adam dikkatini çekti.

Bu belki bir rastlantıydı. Ama Sholmes bu dört adam birdenbire duruverince şaşırdı. Lüpen bir tütüncü dükkânına girerken onlar yollarına devam edecek yerde her biri kaldırımda beklemişti.

"Lanet olsun!" diye söylendi Sholmes. "Lüpen'i takip ediyorlar."

Arsen Lüpen'in peşine bir başkasının düşmesi onu kıskandırmadı. Sadece şimdiye kadar karşılaştığı en marifetli ve en kurnaz rakibini tek başına alt etmenin vereceği zevki çalacakları için kızmaktaydı. Yanılmadığı kesindi. Adamlar öyle doğal davranıyordu ki diğer yayalardan hiç farkları yoktu.

"Yoksa Ganimard bana anlattıklarından daha fazlasını mı biliyor?" diye mırıldandı Sholmes. "Beni kandırdı mı?"

Bundan emin olabilmek için dört adamla konuşmayı çok isterdi. Ama caddedeki kalabalık gittikçe arttı. Lüpen'i gözden kaybetmekten korkarak adımlarını hızlandırdı. Bir ara onu Helder Sokağı'nın köşesindeki Macar lokantasının merdivenlerini çıkarken gördü. Lokantanın

Telegram : @cinciva

kapısı açıktı. Sholmes içersini görebiliyordu. Lüpen öbür caddeye bakan pencere önündeki çiçeklerle bezenmiş masaya oturdu. Aynı masada iyi giyinmiş üç erkekle çok şık iki bayan bulunuyordu. Hepsi Lüpen'i sempatiyle karşıladı.

Sholmes gözleriyle dört adamı aradı. Lokantanın hemen yanında çalan Çingene orkestrasını dinleyenlerin arasına karışmışlardı. Arsen Lüpen'den çok dinleyicilerle ilgileniyor gibiydiler.

Birden içlerinden biri cebinden sigarasını çıkararak oradan geçmekte olan silindir şapkalı ve redingotlu bir beyden ateş rica etti. Adam ona purosunu uzattı. Sholmes onların aralarında bir şeyler konuştuğunu anladı, çünkü bir sigara yakmalık zamandan daha fazlasını kullanmışlardı. Daha sonra redingotlu adam merdivenlerden çıkarak lokantanın içine bir göz attı. Lüpen'i görünce yanına yanaştı. Onunla ayakta bir şeyler konuştuktan sonra yandaki masaya oturdu. Sholmes onu tanıdı; Henri-Martin Sokağı'nda kendisine çarpan atlıydı.

Şimdi anlıyordu. Arsen Lüpen kaçmamıştı ve öbürleri kendi çetesinden onu korumakla görevli adamlardı. Yani onun muhafızları, hafiyeleri ve yandaşlarıydı. Nerede tehlike varsa onlar oradaydı. Patronlarını hem uyaracak hem de koruyacaklardı. Dört adam onun suç ortağıydı. Tabii redingotlu adam da.

Telegram : @cinciva

İngiliz ürperdi. Bu ele geçmez yaratığı ne zaman enseleyecekti? Böyle marifetli bir şefin başını çektiği bir çete herhalde çok güçlü olacaktı.

Not defterinden yırttığı bir sayfaya kurşun kalemiyle bir şeyler yazdı. Kağıdı bir zarfa koyduktan sonra bankta oturan on beş yaşlarındaki bir çocuğu çağırdı:

“Bak oğlum, bir arabaya atla ve bu mektubu Chatelet Meydanı’ndaki İsviçre Meyhanesi’nin kasasında oturan hanıma ver.”

Bahşiş olarak beş frank verdi. Oğlan hemen yola çıktı.

Aradan yarım saat geçti. Kalabalık gittikçe artıyordu. Sholmes zaman zaman sadece Lüpen’in adamlarına bakıyordu. Derken biri yanına yaklaşarak kulağına şöyle fısıldadı:

“Ee, ne var ne yok, Bay Sholmes?”

“Siz misiniz Bay Ganimard?”

“Evet, meyhanedeyken mektubunuzu getirdiler. Bir şey mi oldu?”

“Lüpen burada.”

“Ne dediniz?”

“Arka tarafta. Lokantada. Sağa doğru eğilip bir bakın. Onu görüyor musunuz?”

“Hayır.”

Telegram : @cinciva

“Yanındaki hanım arkadaşına şampanya ikram ediyor.”

“Ama bu o değil.”

“Bu o.”

“Bakın, ben... Aa! Durun bakayım. Gerçekten de bu o mu acaba? Tanrım! Ne kadar da benziyor!” diye mırıldandı Ganimard. “Ya ötekiler? Suç ortakları mı?”

“Hayır. Yanındaki Leydi Cliveden, öbürü Kontes Cleath, karşısındaki de İspanya’nın Londra Elçisi.”

Ganimard bir adım ileri attı. Herlock onu durdurdu.

“Yazık ki yalnız geldiniz.”

“O da yalnız.”

“Hayır, caddede onu koruyan adamları var. Hatta lokantadaki şu bey...”

“Ama ben onun yakasına yapışır da yüksek sesle, ‘Arsen Lüpen!’ dersem bütün lokanta ayağa kalkacak ve garsonlar da benden yana çıkacaktır.”

“Keşke onların yerine burada bir iki polis olsaydı.”

“O zaman Lüpen’in adamları uyanırdı. Beni dinlemelisiniz, bakın Bay Sholmes, başka çaremiz yok.”

Haklıydı. Sholmes de bunu biliyordu. Bu isitisnai durumdan yararlanmak ve macerayı göze almak daha doğru olacaktı. Ganimard’a döndü:

“Mümkün olduğunca tanınmamaya çalışın.”

Telegram : @cinciva

Kendisi de Arsen Lüpen'i gözden kaybetmeksizin bir gazete tezgâhının arkasına geçti. Lüpen hâlâ yanındaki hanıma gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu.

Müfettiş elleri cebinde, sıradan yayalar gibi başı öne eğik yürüyerek sokağın karşı tarafına geçti. Karşı kaldırıma gelir gelmez doğruldu ve hemen merdiven başına ulaştı.

Keskin bir ıslık sesi duyuldu. Ganimard garsona çarptı. Adam aniden kapıyı ardına kadar açmıştı. İçeri zorla giren birini dışarı atarcasına müfettişin önünü kesti. Onun kıyafetini lüks lokantasına yakıştıramamıştı. Ganimard sallandı. Dengesi bozuldu. Aynı anda redingotlu adam lokantadan çıktı ve tartışmaya o da katılarak müfettişin tarafını tuttu. Hem o hem de garson Ganimard'ın yakasını bırakmadı. İkisi de müfettişi ileri geri sarsmaya başladı. Zavallı adamın bağırıp yakınması fayda etmedi. Kendini bir anda merdivenin altında buldu.

Herkes başlarına toplandı. Kalabalığı dağıtmak için iki polis geldi, ama onlar da omuz omuza itişip kakışan adamları dağıtamadı.

Derken bir mucize olmuşçasına yol açılıverdi. Hatasını anlayan garson özür diledi. Redingotlu adam da müfettişi savunmaktan vazgeçti. Kalabalık dağıldı. Polisler yolu açtılar ve Ganimard altı kişinin oturduğu masaya hücum etti. Sadece beş kişi kalmıştı! Etrafına bakındı. Ön kapıdan başka çıkış yoktu.

Telegram : @cinciva

“Burada oturan adam nerede?” diye haykırdı kendisine şaşkınlıkla bakanlara. “Siz altı kişiydiniz. Altıncı kişi nerede?”

“Bay Destro mu?”

“Yok yahu, Arsen Lüpen!”

Bir garson geldi:

“O bey az önce yukarı çıktı.”

Ganimard bir koşu yukarı çıktı. Yukarıda özel daireler vardı ve her birinin merdivenli kapısı caddeye açılıyordu.

“İstediğiniz kadar arayın,” diye sızlandı Ganimard. “Adam çekip gitti.”

Aslında çekip gitmemişti Lüpen. Madeleine-Bastille hattında çalışan otobüslerden birindeydi. Üç atlı otobüs ağır ağır Opera Meydanı’nı geçtikten sonra Capucine Bulvarı’na yollandı. İçeride melon şapkalı, iri yarı iki adam aralarında konuşmaktaydı. Üst katta ise kısa boylu, yaşlı bir adam koltuğuna büzülmüştü. Bu Herlock Sholmes’tü.

Otobüs sallana sallana gidedursun, İngiliz de başını iki yana sallayarak kendi kendine konuşuyordu:

“Wilson beni görse ne kadar gurur duyardı! Pöh! Islık sesini duyduğum an partiyi kaybettiğimi anladım zaten. Çıkışları tutmak daha mantıklı olurdu. Lüpen hayatımı gerçekten daha heyecanlı hale getirdi.”

Telegram : @cinciva

Son durağa varınca Sholmes pencereden dışarı baktı. Lüpen'in otobüsten inip korumalarına:

"Etoile'a gidelim," diye mırıldandığını işitti.

"Demek ki orada buluşacaklar. Harika! Ben de orada olacağım. Diğer iki adamı takip edeceğim."

İki adam yürüyerek Etoile Meydanı'na vardı. Orada, Chalgrin Sokağı'ndaki 40 numaralı küçük bir evin kapısını çaldılar. Sholmes bu tenha sokakta bir duvar dibine gizlendi.

Giriş katındaki pencerelerden biri açıldı. Melon şapkalı bir adam panjurları kapadı.

Yukarı katta bir ışık hüzmesi gözüktü.

On dakika sonra aynı kapıyı bir adam çaldı, daha sonra biri daha geldi.

Derken bir araba gelip durdu. İçinden iki kişi çıktı: Arsen Lüpen'le mantosuna bürünmüş, kalın peçeli bir kadın.

"Bu Sarışın Kadın olmalı," diye düşündü Sholmes, arabadan uzaklaşırken.

Bir süre bekledi, sonra eve yaklaşarak pencere pervazına kadar tırmandı. Ayaklarının ucunda yükselerek odanın içine baktı.

Şömineye dayanmış olan Arsen Lüpen durmadan konuşuyordu. Heyecanlıydı. Etrafındakiler onu dikkatle dinlemekteydi. Aralarında redingotlu adamla garson da

Telegram : @cinciva

vardı. Sarışın Kadın bir koltuğa oturmuştu. Arkası Sholmes'e dönüktü.

"Herhalde talimat alıyorlar," diye düşündü İngiliz. "Bugün öğleden sonra olanlar onları ürküttü, patronun önerilerini dinliyorlar. Ah! Onların hepsini bir ele geçirsem!"

İçlerinden biri yerinden kalkınca Sholmes yere atladı ve gölgeliğe gizlendi. Aynı anda birinci katın ışıkları yandı ve biri panjurları kapadı. Derken bütün ev karanlığa büründü.

"Kadın onunla beraber aşağıya indi," diye kendi kendine söylendi Herlock. "İkisi de giriş katında kalıyor."

Bütün bir gece yerinden kımıldamadan bekledi; çünkü her an Arsen Lüpen yokluğundan yararlanarak çekip gidebilirdi. Sabahın saat dördünde sokağın sonunda iki polis gördü. Yanlarına giderek durumu anlattı ve evi gözetleme işini onlara devretti.

Daha sonra Ganimard'ın Pergolese Sokağı'ndaki evine giderek müfettişi uyandırdı.

"Yakaladım sayılır."

"Arsen Lüpen'i mi?"

"Evet."

"Onu dünkü gibi elinize geçirdiyseniz bırakın uyuyayım. Neyse, emniyete gideli."

Telegram : @cinciva

Önce Mesnil Sokağı'na, oradan da Müfettiş Decointre'ın evine gittiler. Sonra yanlarına bir düzine adam alarak Chalgrin Sokağı'na döndüler.

Sholmes nöbet tutmakta olan iki polise sordu:

"Yeni bir şey var mı?"

"Yok."

Müfettiş gerekli talimatı verip kapıcı kadının oturduğu evin kapısını çalarken gün ağarmak üzereydi. Kadın korkudan titreyerek kapıyı açtı. Kendisine sorulan soruya karşılık verirken zemin katta kimse olmadığını söyledi.

"Nasıl olur?" diye bağırdı Ganimard.

"Çünkü orası birinci katta oturan Bay Leroux'ya ait. Uzaktan gelecek akrabaları için orayı döşemişti."

"Bir bayla bir bayan, değil mi?"

"Evet."

"Dün buradaydılar, değil mi?"

"Galiba. Ben uyuyordum. Ama sanmıyorum. Anahtarı bende. İstemediler bile."

Komiser koridorun öbür tarafındaki dairenin kapısını anahtarla açtı. İki odalı bir yerdi burası. Ve boştu!

"İmkânsız!" dedi Sholmes. "Ben onları gördüm, ikisini de." Müfettiş dalga geçti:

"Ondan şüphem yok, ama şimdi burada değiller işte."

Telegram : @cinciva

“Birinci kata çıkalım. Orada olmalılar.”

“Birinci katta Bay Leroux oturuyor.”

“O zaman ona soralım.”

Hepsi birden merdivenden yukarı çıktılar. Müfettiş kapının zilini çaldı. İkinci çalışında Lüpen’in korumalarından biri kapıyı açtı. Gömleğinin kollarım yukarıya sıvamıştı. Yüzünde sinirli bir ifade vardı:

“Neler oluyor yahu? Ne bu gürültü? Bu saatte insan uyandırılır mı?!”

Birden sustu. Şaşırmıştı.

“Tanrı beni affetsin. Rüya görmüyorum değil mi? Bay Decointre! Ve siz, Bay Ganimard? Sizin için ne yapabilirim?” Bir kahkaha koptu. Ganimard gülmekten patlayacaktı. Yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Vaay, Leroux sen miydin?” diye kekeledi. “Gerçekten çok komik. Leroux Arsen Lüpen’in suç ortağı ha! Öleceğim gülmekten. Söylesene Leroux! Kardeşin de burada mı?”

“Edmond gelsene. Bay Ganimard geldi.”

Bir başka adam çıkageldi, ama Ganimard onu görünce daha fazla gülmeye başladı.

“Olacak iş değil! Kimin aklına gelirdi... Neyse ki bana yardım etmek için uzaklardan gelen dostlarım var!” Ve Sholmes’e döndü: “Tanıştırayım, Müfettiş Victor Leroux,

Telegram : @cinciva

emniyetin en güvendiği elemanı. Ve kardeşi Edmond Leroux, cinayet masasından.”

V

KAÇIRILMA

Herlock Sholmes bir şey demedi. İtiraz mı edecekti? Elinde hiçbir ipucu olmadan iki adamı mı suçlayacaktı? Sorgulama başlatsa boş yere zaman kaybedecekti. Zaten kimse ona inanmayacaktı.

Yumruklarını sıktı. Kendini toparlamaya çalıştı. Şaşkınlığını ve kızgınlığını Ganimard’a belli etmek istemedi. Leroux kardeşleri nezaketle selamlayarak oradan uzaklaştı.

Koridora çıkınca bodruma açılan alçak bir kapıya yaklaştı ve yerden ufak, kırmızı renkte, bir taş aldı. Bu bir lal taşıydı.

Dışarı çıkınca dönüp 40 numaralı eve baktı. Kapısında şunu okudu:

Lucien Destang, Mimar, 1877.

42 numarada da aynı yazı vardı.

Telegram : @cinciva

“Hep çift çıkışlı.” diye düşündü. 40 ve 42 numaralı evler bitişikti ve birinden diğerine geçilebiliyordu. “Bunu niye daha önce düşünmedim? Keşke bıraktığım iki polisle kalsaydım.”

Adamlarından birine döndü:

“Ben yokken 42 numaradan iki kişi çıktı, değil mi?” diye sordu yandaki evin kapısını göstererek.

“Evet, bir erkek ve bir kadın.”

Müfettişi kolundan yakalayarak kendine doğru çekti:

“Bay Ganimard, gülmekte çok acele ettiniz. Sizi yatağınızdan kaldırdığım için bana bozuldunuz herhalde.”

“Yoo. Sadece komikti.”

“İyi öyleyse. Ama şaka bitti, artık konuya geçelim.”

“Ben de aynı fikirdeyim.”

“Bugün yedinci gün. Üç gün sonra Londra’da olmalıyım.”

“Öyle mi?”

“Orada olacağım, bayım! Salıyı çarşambaya bağlayan gece hazır olun.”

“Bu gece olduğu gibi mi?” diye dalga geçti Ganimard.

“Aşağı yukarı öyle.”

“Nasıl sonuçlanacak?”

Telegram : @cinciva

“Lüpen tutuklanacak.”

“Buna inanıyor musunuz?”

“Namusum üzerine yemin ederim, bayım.”

Sholmes yakındaki bir otele gidip dinlenmek amacıyla oradan ayrıldı. Sonra yine Chalgrin Sokağı’na döndü. Morali yerine gelmiş, kendine güveni artmıştı. Kapıcı kadına biraz bahşiş vererek Leroux kardeşlerin gittiğini ve evin Bay Harmingeat’e ait olduğunu öğrendi. Eline bir mum alıp önünde o kıymetli taşı bulduğu ufak kapıdan geçerek bodruma indi.

Merdivenin sonunda aynı taştan bir tane daha buldu.

“Yanılmadım,” diye düşündü. “İki binanın arasındaki bağlantı burası olmalı. Bakalım birinci katın kilerinin kapısını maymuncukla açabilecek miyim? Evet, harika. Şimdi şarap raflarını inceleyelim. Ooo, bazı raflarda hiç toz yok ve hemen önünde ayak izleri var.”

Bir hışırtı duyunca kulak kabarttı. Hemen kapıyı kapadı, mumu söndürdü ve boş sandıkların arkasına gizlendi. Birkaç saniye sonra raflardan birinin sağa sola sallandığını ve dayandığı duvarın da hafifçe yerinden oynadığını gördü. Bir lambanın ışığı etrafı aydınlattı. Bir kol göründü. İçeriye bir adam girdi. Öne doğru eğilmişti, sanki bir şey arıyordu. Parmağının ucuyla tozları kontrol etti. Birkaç kez ayağa kalkarak sol elinde tuttuğu mukavva kutuya bir şeyler koydu. Sonra Lüpen’le Sarışın

Telegram : @cinciva

Kadın'ın bıraktığı ayak izlerini sildi ve şarap rafına yaklaştı.

Boğuk bir çığlık atarak yere yığıldı.

Sholmes üstüne çullanmıştı. Bu iş bir dakika ya sürdü ya sürmedi, adam kendini yerde buldu. Elleri ayakları sımsıkı bağlanmıştı.

İngiliz ona doğru eğildi:

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Adam alay edercesine güldü. Sholmes da onu sorgulamanın saçma olduğunu anlamıştı. Esirinin ceplerini araştırması yeterli oldu. Bir anahtarlık, bir mendil, ufak bir mukavva kutu ve bir düzine kadar az önce bulduğu kıymetli taştan başka bir şey çıkmadı.

Bu adamı ne yapsaydı? Onu kurtarmaya gelecek arkadaşlarını bekleyip hepsini birden polise mi teslim etseydi? Böylelikle Lüpen'e karşı bir avantaj sağlar mıydı?

Biraz tereddüt etti, sonra kutuyu iyice gözden geçirdi. Üzerinde bir adres vardı: Leonard, Kuyumcu, La Paix Sokağı.

Adamı kendi haline bırakmaya karar verdi. Şarap rafını eski yerine getirdi ve bodrumun kapısını kilitleyerek evden dışarı çıktı. Bay d'Estange'e bir mektup göndererek ancak ertesi günü gelebileceğini bildirdi.

Telegram : @cinciva

Sonra kuyumcuya giderek taşları gösterdi.

“Beni size hanımefendi gönderdi. Şu taş sizden almış olduğu bir takıdan düşmüş.”

Sholmes doğru adresteydi. Kuyumcu cevap verdi:

“Doğrudur. Hanımefendi bana telefon etti. Kendisi daha sonra gelecek.”

Saat beşte, kaldırımda bekleyen Sholmes siyah peçeli bir kadının geldiğini gördü. Şüphelendi. Belli etmeden vitrinden içeri baktı. Kadın taşlarla süslü antika bir takıyı tezgâhın üzerine koydu. Sonra oradan ayrıldı ve alışveriş yapmak üzere önce Clichy yönünde, daha sonra İngiliz’in tanımadığı sokaklardan geçerek yürüdü. Kapıcı kadına görünmeden içinde pek çok kiracının bulunduğu beş katlı ve çift daireli bir binaya girdi. İkinci katta durdu ve bir kapıdan içeri girdi.

İki dakika sonra İngiliz yanına aldığı anahtarlıktaki anahtarlarla şansını denedi. Dördüncüde kapı açıldı.

Karanlıkta bomboş odalara rastladı. Burada hiç oturulmamıştı. Bütün kapılar açıktı. Koridorun sonunda bir ışık gördü. Ayaklarının ucuna basarak yaklaştı. Salonu bitişik odadan ayıran bir aynanın önünde peçeli bir kadın şapkasını ve kadife mantosunu astıktan sonra bir sandalyeye çöküp oturdu. Sonra şömineye yaklaşarak elektrik düğmesine bastı. Şöminenin sağ tarafındaki panel

Telegram : @cinciva

kayarak yanındakinin altına girdi ve bir insanın geçebileceği büyüklükte bir geçit açıldı.

Kadın geçite girerek elinde lamba yürüyüp gitti.

Sistem basitti. Sholmes da denedi.

Karanlığa daldı. Eliyle oraya buraya tutunarak yürüdü, derken yüzü yumuşak bir şeye çarptı. Bir kibrit çaktı. Küçük bir odada bulunuyordu. Her tarafta askılara asılı giysiler vardı. Kendine bir yol bularak ön yüzü duvar kâğıdıyla kaplı açık bir kapının arkasında durdu. Kibriti sönünce duvar kâğıdının önünde bir ışık belirdi.

Dikkatle baktı.

Sarışın Kadın eliyle yakalayacak kadar yakınındaydı.

Kadın fenerini söndürerek elektriği açtı. Sholmes aydınlıkta kadının yüzünü ilk kez görüyordu. İrkildi. Onca dolambaçlı yollar, numaralardan sonra karşısına çıkan kadın Clotilde Destange'dı! Clotilde Destange: Baron d'Hautrec'in katili ve Mavi Elmas'ı çalan kadın! Clotilde, Arsen Lüpen'in dostu! Sarışın Kadın!

"Tanrım! Amma da aptalmışım! Arsen Lüpen'in kız arkadaşı sarışındı ya Clotilde de kumral saçlı olduğu için ikisinin aynı kişi olabileceğini düşünmedim. Sarışın Kadın Baron'u öldürüp Mavi Elmas'ı çaldıktan sonra hep sarışın kalacak diye bir kaide mi var sanki?

Telegram : @cinciva

Sholmes odanın bir bölümüne baktı. Şık döşenmişti. Açık renkte duvar kâğıtları ve kıymetli biblolar ilk göze çarpan şeylerdi. Maundan yapılmış, alçak bir kanepeye Clotilde kurulmuştu. Başını elleri arasına almış, kımıldamadan duruyordu. Bir süre sonra İngiliz onun ağladığını fark etti. Gözyaşları yanaklarına akıyor, ağzının kenarından süzülerek bitmez tükenmez bir kaynaktan gelircesine yakasındaki kadife çiçeğe damlıyordu. İçine düştüğü bunaltıcı çaresizliği kanıtlayan bu gözyaşları insanda acıma hissi uyandırıyordu.

Birden arkasındaki kapı açıldı. İçeri Arsen Lüpen girdi. Tek bir kelime söylemeden bakıştılar. Sonra Lüpen onun önünde diz çöktü. Başını kucağına gömdü ve kollarıyla genç kızı sardı. Hareketlerinde derin bir şefkat ve sonsuz bir acıma duygusu hissediliyordu. İkisi de kımıldamadı. İkisi de susuyordu. Gözyaşları azaldı.

“Seni mutlu etmeyi ne çok kadar isterdim!” diye mırıldandı Lüpen.

“Ben mutluyum.”

“Hayır, ağlıyorsun. Gözyaşların beni kahrediyor, Clotilde.”

Bu ses çektiği acılara karşın genç kızı etkiledi ve karşısındakini umutla ve mutlulukla dinledi. Bir tebessüm yüzünü yumuşatmaya yetmişti. Ama bu öyle üzgün bir gülümsemeydi ki. Adam yalvardı:

Telegram : @cinciva

“Üzülmen için hiçbir sebep yok.”

Genç kız ona beyaz, zarif ellerini göstererek ciddi bir sesle:

“Bu eller benim oldukça üzgün kalacağım, Maxim,” dedi.

“Peki ama niye?”

“Bu eller cinayet işledi.”

“Sus! Bunu düşünme. Geçmiş geçmiştir. Unut artık.”

Kızın uzun parmaklı solgun ellerini öptü. Genç kız ona öyle bir gülümsemeyle baktı ki sanki her bir öpücük o korkunç anılarını bir bir alıp yok ediyordu.

“Sev beni, Maxime. Beni sevmelisin, çünkü hiçbir kadın benim seni sevdiğim gibi sevemez. Her şeyi senin için yaptım. Bundan sonra da yapacağım. Sadece emirlerini değil, gizli arzularını da yerine getirmek için. Her yaptığına katlanıyorum. Vicdanımla ve içgüdülerimle çatışsa bile, çünkü elimden başka bir şey gelmiyor. Ne yaparsam sana yararlı olsun diye yapıyorum, sen istiyorsun diye yapıyorum. Elimde değil. Ne zaman olsa aynı şeyi yaparım.”

Adam acı acı konuştu:

“Ah, Clotilde, neden seni maceralarıma ortak ettim sanki? Seni beş yıl önce seven Maxime Bermond olarak kalmalıydım. İçimdeki bu diğer adamı tanımana fırsat vermemeliydim.”

Telegram : @cinciva

Genç kız sakin bir sesle mırıldandı:

“Ben bugünkü Maxime’i de seviyorum ve hiç pişman değilim.”

“Yoo, sen geçmişi düşünerek böyle söylüyorsun.”

“Sen yanımdayken hiç pişmanlık duymuyorum. Seni gördükçe ne suç ne de cinayet hatırıma geliyor. Senden ayrıyken yaptığım şeyi düşünerek istediğim kadar ağlayayım, sızlayayım ve vicdan azabı çekeyim. Seni gördüğüm gibi hepsini unutuyorum! Senin aşkın bana her şeyi unutturuyor. Ve tekrar mutlu oluyorum. Yeter ki sen beni sev!”

“Ben seni mecbur olduğum için seviyor değilim. Seni sadece sevdiğim için seviyorum.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle. Ancak benim hayatım tutku dolu ve çok hareketli. Onun için sana istediğim kadar zaman ayıramıyorum.”

Genç kız irkildi:

“Ne o? Yoksa yeni bir tehlike mi var? Haydi, çabuk söyle.”

“Yok canım. O kadar önemli değil. Ama..”

“Ama ne?”

“Peşimizde biri var.”

Telegram : @cinciva

“Sholmes mi?”

“Evet. Macar lokantasındaki olaya Ganimard’ı da karıştırdı. Dün gece Chalgrin Sokağı’ndaki eve iki polis yerleştirdi. Elimde kanıt var. Ganimard bu sabah eve girip araştırdı. Sholmes de onunlaydı. Ayrıca...”

“Ayrıca?”

“Bir şey daha var. Bir adamımız kayboldu: Jeanniot.”

“Kapıcı mı?”

“Evet.”

“Ama ben onu bu sabah Chalgrin Sokağı’ndaki eve gönderdim, el çantamdan düşürdüğüm taşlan toplayıp gelsin diye.”

“O zaman Sholmes’ün tuzağına düştü demektir.”

“Olamaz. O taşlar La Paix Sokağı’ndaki kuyumcudaydı.”

“Peki kapıcıya ne oldu?”

“Eyvah! Maxime korkuyorum.”

“Heyecanlanmana gerek yok. Ama durum ciddi doğrusu. Sholmes ne biliyor acaba? Nerede saklanıyor? Onun tüm gücü tek başına çalışmasından kaynaklanıyor. Kimse onu ele veremez.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Çok dikkatli davranacağız, Clotilde. Uzun zamandan beri evimi değiştirmeyi düşünüyordum. Eşyaları sadece

Telegram : @cinciva

senin bildiğin bir barınağa taşıtacaktım. Sholmes'ün işe karışması bazı şeyleri hızlandırdı. Onun gibi bir adam bir kere yola koyuldu mu kesinlikle bunun arkasını getirir. Onun için ben her şeyi hazırladım. Öbür gün, yani çarşamba günü taşınmıyoruz. Tüm izleri ortadan kaldırdıktan sonra ki bu benim için çocuk oyuncağı. Saat tam ikide oradan ayrılacağım. O zamana kadar..."

"O zamana kadar?"

"Birbirimizi görmeyeceğiz. Kimse seni görmemeli, Clotilde. Sakın dışarı çıkma. Ben kendi hesabıma korkmuyorum. Ama senin için çok korkuyorum."

"İngiliz'in beni bulması imkânsız."

"İmkânsız deme. Adam hiç de tekin değil. Dün baban üzerime geldiğinde Bay Destange'ın eski dosyalarının bulunduğu dolabı araştırmak istemiştim. Adamın şakası yok. Her tarafta tehlike sanki pusu kurmuş. Karanlıkta gizlice yaklaşan düşmanı hissediyorum. Bizi gözetlediğini hissediyorum. Ağını örmüş durumda. İçgüdülerim beni asla yanıltmaz."

"O zaman git, Maxime. Gözyaşlarımı unut gitsin. Ben güçlü olacağım ve tehlike geçinceye kadar bekleyeceğim. Elveda, Maxime."

Adamı uzun süre kucakladı. Sonra onu adeta iterek dışarı çıkardı. Sholmes onların gittikçe uzaklaşan seslerini işitti.

Telegram : @cinciva

Dün akşamdan beri içi içini yiyordu. Harekete geçmeliydi. Korkmuyordu. Bekleme odasına girdi. Odanın sonunda bir kapı ve bir merdiven vardı. Tam aşağı inmek niyetindeydi ki alt kattan sesler yükseldi. Birileri konuşuyordu. Sholmes kıvrık koridor boyunca yürümeyi yeğleyerek bir başka merdivene ulaştı. Oradaki mobilyaları görünce şaşırdı. Bunlar ona hiç de yabancı gelmemişti. Karşısına çıkan kapı aralıktı. İçeri girdi. Burası daire şeklinde kocaman bir salondu: Bay Destange'ın kütüphanesiydi.

"İşte bu harika!" diye mırıldandı. "Şimdi her şeyi anladım. Clotilde'in yani Sarışın Kadın'ın odası yandaki binanın dairelerinden birine açılıyor. Oradan da Malesherbes Meydanı'na değil de Montchanin Caddesi'nin bir ara sokağına çıkılıyor, galiba. Yaşasın! Şimdi Clotilde'in sevgilisiyle nasıl buluştuğunu, hiç dışarı çıkmayan bir adamın çağrısını nasıl yanıtladığını anlıyorum. Arsen Lüpen'in dün akşam balkonda nasıl birdenbire yanımda bitiverdiğini biliyorum şimdi. Bu kütüphaneyle komşu ev arasında bir başka irtibat var!"

Ve şu sonuca vardı:

"Böyle katakullili bir ev daha var. Tüm bunlar mimar Destange'ın marifeti tabii! Fırsat bulmuşken şu dolabın içindekilere bir baksam iyi olur. Böylece öbür evler hakkında da bilgi edinmiş olurum."

Telegram : @cinciva

Sholmes balkona çıktı ve perdelerin arkasına saklandı. Gece oluncaya kadar orada kaldı. Bir uşak odaya girerek, ışığı söndürüp gitti. Bir saat sonra İngiliz cep fenerini yakarak dolaba yaklaştı.

Tahmin ettiği gibi dolap mimara ait bir sürü evrakla doluydu: dosyalar, ihale teklifleri, muhasebe kayıtları... Arka sırada da tarihlerine göre sıralanmış klasörler.

Son yılın klasörlerini tek tek gözden geçirdi. Özellikle H harfli dosyayı inceledi ve sonunda "Harmingeat 63" yazısına gözü takıldı. Dosyayı açıp okudu:

"Harmingeat, 40, Chalgrin Sokağı."

Dosyada bu müşterinin evindeki ısıtma tertibatı için yapılan tüm işlerin bir listesi vardı. Ayrıca bir not eklenmişti: "M.B. dosyasına bak."

"İşte bu," diye sevindi. "Aradığım dosya buydu. Buna bakarak Lüpen'in barınağının yerini öğreneceğim."

Bu dosyadaki kayıtları inceleyip aradığını buluncaya kadar sabah olmuştu bile.

Kayıtlar on beş sayfaydı. Bir sayfada Harmingeat'in Chalgrin Sokağı'ndaki evine ait bilgiler vardı. Bir başka sayfada Clapeyron Sokağı 25 numaralı evin sahibi Bay Vatinel hesabına evde yapılan tadilatın ayrıntıları yazılıydı. Diğer sayfalarda da Baron d'Hautrec'in Henri-Martin Caddesi'ndeki evinde ve Crozon Şatosu'nda yapılan değişiklikleri içeren raporlar yer almıştı. Son

Telegram : @cinciva

sayfalarda da on bir ev ve sahibi hakkında bilgiler yer alıyordu.

Sholmes o listedeki on bir isimle adresleri bir kâğıda not ettikten sonra dosyaları eski yerine yerleştirdi. Pencerelerden birini açarak bahçeye atladı ve pencereyi dışarıdan kapadı.

Otel odasına dönünce piposunu yakarak düşünmeye başladı. M.B. dosyasından, daha doğrusu Maxime Bermond adını kullanan Arsen Lüpen'in dosyasından edindiği bilgileri enine boyuna tartarken odanın içi pipo dumanına boğulmuştu.

Saat sekizde Ganimard'a elden bir mektup gönderdi:

Öğleden önce Pergolese Sokağı'na yani size uğrayacağım. Önemli bir tutuklama gerçekleşecek. Ne olursa olsun, bu gece ve yarın öğlene kadar evden ayrılmayın. Otuz adamınızı da hazır bulundurun.

Sonra bir taksiye atladı. Şoför aptal görünümlü biriydi, ama güler yüzlü oluşu İngiliz'in hoşuna gitmişti. Malesherbes Meydanı'na hız yaparak vardılar. Araba Destange'ın evine elli adım kala durdu.

"Pencereleri kapa oğlum," dedi şoföre. "Paltonun yakalarını da kaldır, rüzgâr sert esiyor. Ve beni burada bekle. Bir buçuk saat sonra motoru çalıştır. Ben gelir gelmez Pergolese Sokağı'na gideceğiz."

Telegram : @cinciva

Evin kapısından girerken bir tereddüt yaşadı. Lüpen seyahat hazırlıklarıyla uğraşırken Sarışın Kadın'ın peşine düşmesi hata değil miydi? Elindeki listeye göre önce rakibinin evini araştırması daha doğru olmaz mıydı?

"Hah! Sarışın Kadın'ı elime geçirdim mi ipler de benim elime geçecek."

Zili çaldı.

Bay Destange kütüphanedeydi. Çalışıyorlardı. Sholmes Clotilde'in odasına girebilmek için bir bahane aradı. O sırada genç kız odaya girdi ve babasını selamladıktan sonra küçük salona geçerek yazı yazmaya başladı.

Sholmes bulunduğu yerden onu görebiliyordu. Genç kız yazı masasının üzerine eğilmişti. Zaman zaman kalemini kaldırıyor, yüzü düşünceli bir hal alıyordu.

Sholmes bekledi. Sonra eline bir kitap alarak Bay Destange'a döndü:

"İşte hanımefendinin istediği kitap. Bulursam haber vermemi söylemişti."

Böyle diyerek küçük salona girdi ve Clotilde'in babası göremeyecek şekilde karşısına geçti:

"Adım Stickmann, Bay Destange'ın yeni sekreteriyim."

Genç kız, "Yaa," demekle yetindi. Rahatsız edilmek istemiyor gibiydi. "Babam yeni sekreter tuttu demek?"

"Evet, hanımefendi. Sizinle konuşabilir miyim?"

Telegram : @cinciva

“Buyurun oturun, bayım. İşim bitmek üzere.”

Mektubunun son satırlarım da yazdıktan sonra onu imzalayarak zarfa koyup mühürledi. Masanın üzerindeki kâğıtları yana itti. Telefonun düğmesine basarak terzisiyle bağlantı kurdurttu ve ona seyahat mantosunun dikilip dikilmediğini sorarak en kısa zamanda ihtiyacı olduğunu bildirdi. Sonra Sholmes’e döndü:

“Buyurun, bayım. Ancak, babamla konuşmanız daha iyi olmaz mı?.”

“Hayır, hanımefendi. Hatta kısık sesle konuşmanızı rica edeceğim. Bay Destange bizi işitmezse daha iyi.”

“Neden daha iyi?”

“Sizin adınıza iyi olur hanımefendi.”

“Babamın duymaması gereken konuşmalardan nefret ederim ben.”

“Yine de öyle olması gerekiyor. Önemli bir mesele.”

İkisi de ayağa kalktı. Bakışları çarpıştı.

“Konuşun öyleyse bayım.”

Sholmes hâlâ ayaktaydı:

“Ayrıntılarda yanılırsam kusura bakmayın. Şimdi anlatacağım şeylerin doğruluğuna inanın.”

“Gevezeliği bırakın, konuya geçin!”

Telegram : @cinciva

Bu kesin cevaba bakarak genç kadının gayet hazırlıklı olduğunu fark etti.

“Pekâlâ, uzatmayacağım. Bundan beş yıl önce babanız Bay Maxime Bermond’la tanıştı. Adam kendini müteahhit ya da mimar olarak tanıttı. Her neyse, Bay Destange bu genç adamdan çok hoşlandı. Sağlığı pek yerinde olmadığı için işlerini yürütmesi için Bay Bermond’u yanına aldı ve eski müşterilerinin siparişlerini çok yetenekli olduğu için ona devretti.”

Herlock konuşmasına ara verdi.

Genç kız sararmıştı. Yine de soğukkanlılıkla konuştu:

“Bu anlattıklarınızı bilmiyordum, bayım. Öte yandan tüm bunlar beni neden ilgilendirsin ki?”

“Çünkü Maxime Bermond’un asıl adı Arsen Lüpen. Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz.”

Genç kız güldü.

“Olamaz! Arsen Lüpen mi? Yani Maxime Bermond Arsen Lüpen’in ta kendisi, öyle mi?”

“Bunu size söylemekten şeref duyuyorum efendim ancak beni anlamak istemiyorsunuz. Gerçek şu ki Arsen Lüpen planlarını uygulamak için kendine bir arkadaş seçti ve bu hanımefendi onun her istediğini gözünü bile kırpmadan yerine getirdi.”

Telegram : @cinciva

Genç kız hiçbir açıklama yapmadan ayağa kalktı. Heyecanını belli etmemeyi başarmıştı. O kadar ki Sholmes tüm soğukkanlılığına rağmen şaşırdı ve tereddüt etti.

“Niyetinizin ne olduğunu bilmiyorum, bayım. Bahsettiğiniz kişiyi de tanımıyorum. Şimdi tek kelime daha söylemeyin ve çıkıp gidin.”

“Sonsuza kadar burada kalmak niyetinde değilim,” diye gayet sakin bir karşılık verdi Sholmes, “Ancak karar verdim, bu evden tek başıma çıkmayacağım.”

“Kim gelecek sizinle, bayım?”

“Siz!”

“Ben mi?”

“Evet, hanımefendi. Bu evden birlikte çıkacağız. Ve siz tek kelime söylemeden beni takip edeceksiniz!”

Bu sahnenin tuhaf yanı iki oyuncunun da gayet sakin oluşuydu. İki güçlü irade arasında acımasız bir düello beklentisi yerine, ses tonlarına bakıldığında aynı fikirde olmayan iki kişinin samimi bir sohbete daldığını sanırdınız.

Açık pencereden bakıldığında Bay Destange’ın okumakta olduğu kitabın sayfalarını çevirdiği görülüyordu.

Clotilde hafifçe omuz silkerek yerine oturdu. Herlock cebinden saatini çıkardı.

Telegram : @cinciva

“Saat on buçuk. Beş dakika sonra gidebiliriz.”

“Ya gelmezsem?”

“Gelmezseniz ben de Bay Destange’a gider ve ona şeyi söylerim.”

“Neyi?”

“Gerçeği. Maxim Bermond’un attığı yalanları ve suç ortağının çifte yaşamını.”

“Suç ortağı mı?”

“Evet. Bir zamanlar saçları sarı olduğu için Sarışın Kadın diye anılan kişi.”

“Babama bunu nasıl kanıtlayacaksınız?”

“Babanızı Chalgrin Sokağı’na götürerek, çünkü Arsen Lüpen adamlarına 40 ve 42 numaralı evler arasına bir geçit yaptırtmış. Dün gece ikinizin de kullandığı geçit.”

“Sonra?”

“Sonra onu Avukat Detinan’a götüreceğim. Lüpen’le birlikte Ganimard’tan kaçtığınız merdiveni göstereceğim. Ve orada da komşu binayla aralarındaki geçidi bulup Batignolles Bulvarı’na değil de Clapeyron Sokağı’na açılan çıkışı bulacağız.”

“Sonra?”

“Ondan sonra birlikte Crozon Şatosu’na gideceğiz. Şatonun restorasyonu sonrasında Lüpen’in yaptırdığı

Telegram : @cinciva

değişiklikler ve gizli geçitleri ortaya çıkaracağız ki babanız bunları zaten biliyordu. İşte Sarışın Kadın bu geçitlerden yararlanarak kontesin odasına girdi, şömineden Mavi Elmas'ı aldı ve iki hafta sonra da Konsolos Bleichen'in odasına dalıp Mavi Elmas'ı küçük bir şişeye yerleştirdi. Çok basit bir iş doğrusu. Bunun altında belki de bir kadının intikam alma isteği yatıyordu, ama bu o kadar önemli değil. Tüm bunları babanızın önüne sereceğim."

"Sonra?"

"Sonra Bay Destange'ı Henri-Martin Caddesi'ndeki 34 numaralı eve götüreceğim ve birlikte Baron d'Hautrec'in nasıl öl..."

"Susun, susun!" diye kekeledi genç kız. Dehşetten donakalmıştı." Böyle söylemeyin! Yani size göre ben... Ben mi suçluyum?"

"Sizi Baron d'Hautrec'i öldürmekle suçluyorum."

"Hayır, hayır. Bu bir iftira!"

"Baron d'Hautrec'i siz öldürdünüz. Antoinette Brehat takma adıyla yanına sığındınız. Niyetiniz Mavi Elmas'ı çalmaktı. Onu çaldınız ve Baron'u öldürdünüz!"

Genç kız bitkin bir halde mırıldandı:

"Susun bayım, yalvarırım! Bunca bilgiyi topladığınıza göre Baron'u benim öldürmediğimi de biliyorsunuz

Telegram : @cinciva

demektir.”

“Ben size cinayet işlediniz demedim, hanımefendi. Baron d’Hautrec zaman zaman cinnet geçiriyordu. Sadece Hemşire Auguste onu yatıştırabiliyordu. Bu ayrıntıları bizzat onun ağzından dinledim. Kendisi yokken herhalde Baron size saldırdı. Boğuşmaya başladınız ve hayatınızı kurtarmak için onu bıçaklamak zorunda kaldınız. Paniğe kapılarak zile bastınız, sonra da Mavi Elmas’ı kurbanınızın elinden alamadan oradan kaçtınız. Kısa süre sonra da Lüpen’in bitişik binada kalmakta olan bir adamıyla birlikte Baron’u yatağına yatırdınız ve ortadaki dağınıklığı toplayarak odayı eski haline getirdiniz, ama Mavi Elmas’ı çalmaya bir türlü cesaret edemediniz. Bütün hikâye bu işte. Tekrarlıyorum, siz Baron’u bilerek öldürmediniz. Ama sonuçta hançerleyen sizsiniz.”

Clotilde ince, uzun ve zarif parmaklarını kenetledi ve uzun süre hiç kımıldamadan boşluğa baktı. Sonra ellerini çözerek acıdan buruşmuş yüzüne kapadı.

“Babama ne söyleyeceksiniz?”

“Ona şahit olarak Sarışın Kadın’ı tanıyan Bayan Gerbois’yı, Antoinette Brehat’yı tanıyan Hemşire Auguste’ü ve de Bayan Réal’i tanıyan Kontes Crozon’u göstereceğim.”

“Bunu yapamazsınız,” dedi genç kız. Kendisini tehdit eden tehlikeden sıyrılıp soğukkanlılığını toplamış gibiydi.

Telegram : @cinciva

Sholmes ayağa kalktı ve kütüphaneye doğru bir adım attı. Clotilde onu kolundan tuttu:

“Bir dakika, bayım.”

Düşündü. Artık duruma hâkimdi. Gayet sakin bir şekilde sordu:

“Siz Herlock Sholmes’sünüz, değil mi?”

“Evet.”

“Benden ne istiyorsunuz?”

“Ne mi istiyorum? Arsen Lüpen’le bir düelloya giriştim ve bundan galip çıkmalıyım. Uzun zamandır bir çözüm arıyordum. Sanırım elimde sizin gibi kıymetli bir rehine oldukça rakibime karşı büyük bir avantaj sağlarım. Onun için dediklerimi yapacaksınız. Sizi dostlarımdan birine emanet edeceğim. Hedefime ulaşır ulaşmaz serbest kalacaksınız.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu. Ben ülkenizin polisi değilim, onun için birini tek başıma tutuklama hakkım yok.”

Genç kız karar vermiş gibiydi. Yine de birazcık düşünmek için izin istedi. Gözlerini kapadı. Sholmes ona baktı; başına gelen felaket sanki genç kızın umurunda değildi.

“Tehlikede olmadığını mı düşünüyor yoksa?” diye düşündü İngiliz. “Herhalde. Çünkü onu koruyan Lüpeni

Telegram : @cinciva

var. Lüpen olduğu sürece onun başına bir şey gelmez diye düşünüyor. Lüpen her şeye kadir. Lüpen ne isterse o olur.”

“Bakın,” dedi. “Beş dakika sonra çıkacağımızı söylemiştim, ama yarım saati geçti.”

“Odama geçip eşyalarımı toplamama izin verir misiniz?”

“Nasıl isterseniz. Sizi Montchanin Sokağı’nda bekleyeceğim. Ben kapıcı Jeanniot’yla tanıştım.”

“Yaa! Demek biliyorsunuz.” Sarsılmış gibiydi.

“Her şeyi biliyorum.”

“Peki, hizmetçiyi çağırayım.”

Şapkasını ve mantosunu getirtti.

Sholmes, “Babanıza neden gittiğimizi açıklamanız gerekir, beş altı gün dönmeyeceğinizi söyleyin,” dedi.

“O kadar sürmez. Yakında dönerim.”

Yine kızgın kızgın bakıştılar, sonra ikisi de alaylı alaylı güldü.

“Ne kadar da eminsiniz!”

“Kesinlikle!”

“O ne yapsa doğru, değil mi? Hep onun dediği olacak. Ve o ne isterse siz yapacaksınız.”

“Onu seviyorum,” dedi coşkuyla.

Telegram : @cinciva

“Yani sizi kurtaracağına mı inanıyorsunuz?”

Genç kız omuz silkerek babasının odasına geçti ve ona haberi verdi:

“Ben Bay Stickmann’la gidiyorum. Milli Kütüphane’ye uğrayacağız.”

“Yemeğe yetişir misiniz?”

“Olabilir, ama bekleme. Merak da etme.”

Sonra Sholmes’e dönüp, “Sizinle geliyorum bayım,” dedi.

“Numara yapmadan mı?”

“Numara yapmadan.”

“Kaçmaya çalışırsanız polisi ararım. Tutuklanıp hapse atılırsınız. Elimde Sarışın Kadın hakkında tutuklama emri bulunduğunu unutmayın.”

“Kaçmaya çalışmayacağım. Söz veriyorum.”

“Peki, size inanıyorum.”

Birlikte evden çıktılar.

Sholmes’ün meydanda beklettiği araba hâlâ oradaydı. Kalkık yakalı paltosu ve kasketiyle şoför arabayı çalıştırdı. Sholmes arabanın kapısmı açarak Clotilde’i bindirdi, sonra kendisi de onun yanına oturdu.

Araba hareket etti. Şehrin dışındaki bulvarları geçtikten sonra önce Hoche Caddesi’ne, oradan da Grand-Armeé

Telegram : @cinciva

Caddesi'ne vardı. Sholmes düşüncelere dalmış, plan yapmaktaydı:

"Nasıl olsa Ganimard evde bekliyor. Kızı ona bırakırım. Kim olduğunu söylesem mi? Olmaz. Yoksa hemen tutuklamaya kalkar ve her şey altüst olur. Yalnız kalırsam M.B. dosyasını inceler, sonra da ava çıkarım. Ya bu gece ya da en geç yarın sabaha kadar Arsen Lüpen'le çetesini tutuklar, Ganimard'a teslim ederim."

Ellerini ovuşturdu. Hedefe yaklaşmıştı. Artık hiçbir şey onu durduramazdı. Bunu birine anlatmadan içi rahat etmeyecekti.

"Hanımefendi, ne kadar sevindiğimi belirtmeme izin verin. Zor bir savaştı, ama zafer hoşuma gitti."

"Yasalara uygun bir zafer, bayım. Sevinmekte haklısınız."

"Teşekkür ederim. Ama nereye gidiyoruz Tanrı aşkına? Şoför yanlış mı anladı?"

Aynı anda Neuilly Kapısı'ndan geçerek Paris'in dışına çıktılar. İşte bu garipti! Pergolese Sokağı şehirin dışında değildi ki! Sholmes şoförle arasındaki pencereyi indirdi. "Şoför bey, yanlış gidiyorsunuz. Pertgolese Sokağı demiştim."

Adam cevap vermedi.

Sholmes yüksek sesle yineledi:

"Bana bak, Pergolese Sokağı'na çek!"

Telegram : @cinciva

Adam cevap vermedi.

“Lanet olsun! Sağır mısın be adam! Kaç defa söyleyeceğim! Burada işimiz yok. Pergolese Sokağı dedim. Hemen geri dön, anladın mı?”

Adam ısrarla sessizliğini korudu.

İngiliz öfkeden kudurmuştu. Clotilde’e baktı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“Neye gülüyorsunuz?” diye hırladı. “Yanlış yola girdik sadece. Bu bir şeyi değiştirmez.”

“Ne demezsiniz.”

Birden aklına yerinden doğrularak şoföre bakmak geldi. Omuzları daha dardı sanki, hareketleri daha rahattı. Sholmes iyice bakınca soğuk soğuk terledi ve elleri kasıldı. Arabayı kontrol eden adam Arsen Lüpen’di.

“Bay Sholmes, ufak gezintimiz hoşunuza gitti mi?”

“Harika bayım, harika,” diye karşılık verdi Sholmes.

Bunları söylerken sesinin titrememesine ve öfkesini belli etmemeye çok gayret etti. Aynı anda içini boğan hiddet ve nefret dalgasının etkisiyle tabancasını çekerek Bayan Destange’ın şakağına dayadı.

“Lüpen, hemen durmazsan arkadaşını vururum.”

“Şakağına isabet ettirmek istersen yanağına nişan almanı öneririm,” diye cevap verdi Lüpen arkasına dönüp

Telegram : @cinciva

bakmadan.

Clotilde, “Maxime, o kadar hızlı sürme, yerler kaygan. Korkuyorum,” dedi bakışlarını yoldan ayırmadan. Hâlâ gülümsüyordu.

“Dursun! Lanet olsun, söyle ona dursun!” diye haykırdı Sholmes. Öfkeden küplere binmişti. “Söylediğimi yaparım ben!” Tabancayı kadının saçlarında dolaştırdı.

Clotilde mırıldandı:

“Maxime hiç dikkat etmez! Bu gidişle uçuruma yuvarlanacağız.”

Sholmes silahını cebine soktu, eliyle kapının kolunu yakaladı ve kendini dışarı atmak istedi.

“Dikkat edin bayım,” dedi Clotilde. “Arkamızdan bir araba geliyor.”

İngiliz pencereden sarkarak dışarı baktı. Gerçekten koskoca kırmızı bir otomobil peşlerinden geliyordu. İçinde dört kişi vardı. “Kuşatılmışım. Biraz sabretmem gerek,” diye düşündü.

Kollarını göğsünde kavuşturarak karşısındakileri aşağılarcasına kasıldı. Talih ondan yanaydı şimdi. Seine Nehri’ni aştılar. Suresnes, Rueil ve Chatou’yu geçtiler. Sholmes yenilgiyi kabullenmişçesine sesini çıkarmadı, hatta yerinden bile kımıldamadı. Öfkesini bastırmaya çalışırken Arsen Lüpen’in şoförün yerine nasıl geçtiğini

Telegram : @cinciva

düşünmeye başladı. Sabah caddede çevirdiği araba ve şoförü Lüpen'in tezgâhladığı bir şey olamazdı. O zaman Lüpen daha önceden şu veya bu şekilde uyarılmış olmalıydı. Bu da dedektifin Clotilde'i tehdit etmesinden sonra gerçekleşmişti, çünkü daha önce planından kimsenin haberi yoktu. İyi ama o andan itibaren genç kızın yanından hiç ayrılmamıştı ki! Birden genç kızın terzisiyle telefonlaştığını hatırladı. Şimdi her şeyi anlıyordu. Bay Destange'ın yeni sekreteri olarak genç kızla henüz konuşmazdan önce o tehlikeyi sezmiş, karşısındakinin ismini ve ne maksatla geldiğini tahmin etmişti. Ve hiç belli etmeden telefonla daha önce aralarında kararlaştırdıkları şifreli kelimeleri kullanarak Lüpen'den yardım istemişti.

Arsen Lüpen buraya nasıl gelmişti, dışarıda bekleyen arabadan neden şüphelenmemişti ve neden o şoförü seçmişti? Tüm bunların Sholmes için artık bir önemi yoktu. Öfkesini bastırdıktan sonra hayretle bir şeyin daha farkına vardı: Sıradan ama âşık bir kadın duygularım ele vermeden onu nasıl da pusuya düşürmüştü!

Emrinde sürüyle kişi çalışan, otoritesini kullanarak bir kadına sonsuz güç ve cesaret aşılayarak her istediğini yaptırabilen bir adama karşı ne yapabilirdi?

Araba Seine Nehri'ni aşarak Saint-Germain yokuşunu tırmanmaya başladı. Şehir dışına çıktıktan beş yüz metre

Telegram : @cinciva

sonra yavaşladı. Öbür araba da aynı hizaya gelince durdular. Etrafta kimseler yoktu.

“Bay Sholmes,” dedi Lüpen. “Zahmet olmazsa öbür arabaya geçer misiniz? Bizim araba biraz yavaş da.”

“Neden olmasın,” diye karşılık verdi Sholmes. Başka seçeneği yoktu.

“İzin verirseniz size şu kürkü ödünç vereyim. Hava soğuk ve hızlı gideceğiz. Şu iki sandviçi de buyurun. Alın, alın. Bir daha ne zaman yemek yiyeceğinizi Tanrı bilir.”

Dört adam arabadan indi. İçlerinden biri yanlarına yaklaştı. Siyah gözlüğünü çıkarınca Sholmes onu tanıdı: Macar lokantasındaki redingotlu adamdı. Lüpen ona, “Bu arabayı bir şoförden ödünç almıştım, ona götür. Seni Legendre Sokağı’nm sağındaki meyhanede bekliyor. Kendisine bin frank vermiştim, sen bir binlik daha ver! Haa, unutuyordum; gözlüğünü de Bay Sholmes’e ver lütfen,” dedi.

Bayan Destange’la biraz konuştuktan sonra direksiyona geçti. Yanına Sholmes’ü, arka tarafına da bir adamını aldıktan sonra gaza bastı.

Lüpen, “Biraz hızlı gideceğiz,” derken abartmamıştı. Hemen arabayı baş döndürücü bir hızla sürmeye başladı. Ufuk gizemli bir güç tarafından çekilircesine gitgide yaklaştı. Sonra sanki uçuruma düşmüş gibi kayboluverdi. Aynı şekilde evler, ağaçlar, kırlar ve ormanlar bir

Telegram : @cinciva

çağlayanın akarsuları kendine çekmesi gibi son hızla gözden yitip gitmişti.

Sholmes'le Lüpen tek kelime konuşmadılar. Başlarının üstünde belirli aralıklarla dikili kavak ağaçlarının yaprakları deniz dalgaları gibi ritmik hışırtılar oluşturuyordu. Şehirleri birer birer arkada bıraktılar: Mantes, Vernon, Gaillon... Bon Secours'dan Canteleu'ye kadar bir tepeden öbürüne geçmekteydiler. Derken Rouen şehri gözüktü; önce varoşları, limanı, kilometrelerce süren rıhtımı... Hepsi birden küçük bir kasabanın sokaklarını anımsatıyordu. Derken Duclair, Caudebec, Caux bölgesinin yokuşlu ve zikzaklı yolları, daha sonra Lillebonne ve Quilleboef...

Birden rıhtımın bittiği yerde, Seine Nehri'nin kıyısında, dumanları döne döne havaya yükselen özel bir yatın bulunduğu yere vardılar.

Araba durdu. İki saatte kırk milden fazla yol almışlardı.

Mavi gömleği ve altın yaldızlı bir şeridin çevrelediği kasketiyle denizciye benzeyen bir adam yanlarına yanaşarak onları selamladı.

"Teşekkür ederim kaptan!" diye seslendi Lüpen. "Telgrafımı aldın mı?"

"Aldım."

"Kırlangıç hazır mı?"

Telegram : @cinciva

“Kırlangıç hazır, efendim.”

“O zaman buyurun, Bay Sholmes!”

İngiliz etrafına bakındı. Bir kahvenin terasında üç beş kişi vardı. Az ötede de bir grup insan toplanmıştı, ama onlara seslenmeye cesaret edemedi, çünkü en ufak bir harekette kendisinin yata atılıp kamaralardan birine tıkılacağını biliyordu. Bu nedenle köprüyü geçerek Lüpen’in peşinden yürüdü. Kaptan köşküne vardılar. Burası oldukça büyük ve çok temizdi. Her taraf özenle dekore edilmişti. Duvarlardaki beyaz boya ve bakır kaplamaların etkisiyle etraf ışıl ışıl parlıyordu.

Lüpen kapıyı kapadıktan hemen sonra sert bir sesle Sholmes’e sordu:

“Tam olarak ne biliyorsunuz?”

“Her şeyi.”

“Her şeyi mi? Açıkça söyleyin o zaman.”

Sesindeki o zamana kadar duyulan hafif alaycı ton gitmişti artık. Şimdi emretmeye alışkın birinin iradesine boyun eğen birine hitap eder gibi konuşuyordu.

Bakışlarıyla birbirlerini tarttılar. Bu kez düşmandılar. Acımasız iki düşman! Lüpen biraz kızmıştı:

“Sizden kaçmaktan yoruldum. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. Bir kez daha soruyorum.

Telegram : @cinciva

Bundan sonraki davranışım bana vereceğiniz cevaba bağlı. Tam olarak ne biliyorsunuz?”

“Söyledim ya bayım, her şeyi.”

Arsen Lüpen kendini toparlayarak kısa bir karşılık verdi:

“Ne bildiğinizi ben size söyleyeyim. Bay Destange’a ait on beş evi Maxime Bermond adı altında ‘elden geçirdiğimi’ biliyorsunuz.”

“Evet.”

“Bu on beş evden dördünü tespit ettiniz.”

“Evet.”

“Öbür on bir evin listesi elinizde.”

“Evet.”

“Bu listeyi dün gece Bay Destange’dan aldınız.”

“Evet.”

“İşte bu on bir evden birini tüm ihtiyaçlarımı giderecek ve dostlarımın işine yarayacak şekilde değiştirdiğimi sandığınız için bu konuyu araştırarak saklandığım yeri bulma görevini Ganimard’a verdiniz.”

“Hayır.”

“Bu ne demek?”

“Bu şu demek ki her işi tek başıma yaptım ve bundan sonra da tek başıma yapacağım.”

Telegram : @cinciva

“Elimde olduğunuza göre korkacak bir şeyim yok o zaman?”

“Elinizde kaldığım sürece korkacak bir şeyiniz yok.”

“Kaçacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?”

“Evet.”

Arsen Lüpen İngiliz’in yanına yaklaşarak elini yavaşça onun omzuna koydu:

“Bakın bayım, tartışmaya hiç niyetim yok. Ayrıca beni sıkıntıya sokacak durumda değilsiniz. Onun için kısa keselim.”

“Kısa keselim.”

“İngiliz sularına varıncaya kadar bu gemiden kaçmayacağınıza dair bana namus sözü verin.”

“Kaçmak için elimden ne gelirse onu yapacağıma dair size namus sözü veriyorum.”

“Lanet olsun! Siz de pekâlâ biliyorsunuz ki bir tek kelime söylesem bu dünyada tozunuz kalmaz. Bu adamların hepsi ben ne dersem gözü kapalı yapar. Boynunuza zinciri geçirdikten sonra sizi denize atmak için tek bir işaretimi bekliyorlar.”

“Zinciri kırarım.”

“Ama sizi sahilden on mil uzakta bir yere atacaklar.”

“Yüzmeyi biliyorum.”

Telegram : @cinciva

“Bunu düşünmemiştim,” dedi Lüpen gülerek. “ Kusura bakmayın bayım. Biz yine konuya gelelim. İzin verin de hem benim hem de arkadaşlarımın güvenliği için gerekli tüm tedbirleri alayım.”

“Tüm tedbirleri, öyle mi? Hepsi boşuna.”

“Yine de tedbir almam sizi rahatsız ediyor.”

“Elbette alabilirsiniz. Bu sizin göreviniz.”

“Peki öyleyse.”

Lüpen kapıyı açarak kaptanla birlikte iki gemiciye seslendi. Adamlar İngiliz’i üstünü başını arayıp iplerle sımsıkı sarıp sarmaladıktan sonra kaptanın yatağının kenarına bağladılar.

“Tamamdır,” diye emretti Lüpen. “Karşı koymasaydınız daha iyiydi, Bay Sholmes. En azından böyle saygısız bir harekette bulunmazdım.”

Gemiciler geri çekildi. Lüpen, kaptana döndü:

“Kaptan, Bay Sholmes’ün yanında bir adam kalsın. Onun ihtiyaçlarını yerine getirsin, aynı zamanda da arkadaşlık yapsın. Sakın ona kötü muamele yapmayın. Kendisi bir esir değil, misafirdir. Saatin kaç, kaptan?”

“İkiyi beş geçiyor.”

Lüpen kendi saatine baktı, sonra duvardaki saate.

Telegram : @cinciva

“İkiyi beş geçiyor. Saatlerimiz tutuyor. Southampton’a kaç saatte gidersin?”

“Acele etmezsek dokuz saatte.”

“On bir saatte git. Southampton’dan gece yarısı kalkacak posta vapuru ertesi sabah saat sekizde Le Havre’a varacak. O kalkana kadar sen karaya uğrama. Anladın değil mi, kaptan? Tekrar ediyorum; bu beyefendi bu vapurla Fransa’ya dönerse hepimiz için çok tehlikeli olur. Onun için sen yatınla saat birden önce Southampton’a varmaya kalkma!”

“Anladım.”

“Haydi hoşça kal, üstat. Gelecek yıl ya da öbür dünyada görüşürüz.”

“Yarın görüşürüz.”

Birkaç dakika sonra Sholmes bir arabanın uzaklaştığını duydu. Aynı anda Kırlangıç sallandı. Yat demir almıştı.

Saat üçe doğru Seine Nehri’nin açık denize açıldığı noktaya vardılar. O zamana kadar Herlock Sholmes uyumuştu.

Ertesi sabah iki büyük rakibin arasındaki savaşın onuncu ve sonuncu günüydü. O sabahki *Echo de France*’ta ilginç bir yazı yayımlandı:

Dün Arsen Lüpen tarafından ünlü İngiliz dedektif Herlock Sholmes’e ülkeyi terk etmesi emredildi. Emir öğle

Telegram : @cinciva

saatlerinde verildi ve aynı gün uygulandı. Gece yarısından sonra saat birde Sholmes Southampton da karaya çıkarıldı.

VI
ARSEN LÜPEN'İN İKİNCİ KEZ TUTUKLANMASI

Saat sekizde Bugeaud Caddesi'yle Bouloigne Ormanı Caddesi arasındaki Creveauz Sokağı'nda on iki nakliyat kamyonu harekete hazırdı. 8 numaralı dairede oturan Bay Feliz Davey taşınıyordu. Aynı binanın beşinci katında oturan Bay Dubreuil de bitişik iki evi birleştirip tek daire haline getirdiği evine taşınıyordu. Bu taşınmanın aynı gün gerçekleşmesi sadece bir rastlantıydı, çünkü iki adam birbirini tanımıyordu.

O mahallede oturanların daha sonra belirttikleri bir ayrıntı dikkat çekti; on iki kamyonun hiçbirinde ne bir plaka ne de bir firma adı ya da adresi vardı. Kamyonla gelenlerin hiçbiri çevresiyle ilgilenmemişti. Tıkır tıkır işlerini görmüşler, saat on birde her şeyi tamamlamışlardı.

Telegram : @cinciva

Bomboş odalarda kenarda köşede yığılmış gazete ve kâğıt parçalarından başka hiçbir şey kalmamıştı.

Bay Félix Dave, günün son moda giysileri içinde çok şıktı. Elindeki ağır bastona bakıldığında çok güçlü kollara sahip olduğunu anlamak zor değildi. Genç adam ağır adımlarla Pergolese Sokağı'nın karşısında bulunan ve Bouloigne Ormanı Caddesi'nden ayrılan Querallee'deki banklardan birine oturdu. Yanında orta halli bir kadın gazete okuyordu. Ufak çocuğu da elindeki küçücük kürekle kumları eşeliyordu.

Bir süre sonra Félix Davey hiç kafasını çevirmeden kadına sordu:

"Ganimard'dan ne haber?"

"Bu sabah saat dokuzda evden çıkıp gitti."

"Nereye?"

"Emniyet müdürlüğüne."

"Yalnız mıydı?"

"Yalnızdı."

"Bu gece telgraf geldi mi?"

"Hayır."

"Evde sana hâlâ güven besliyorlar mı?"

"Evet. Ben Bayan Ganimard'ın işlerini görüyorum, o da bana kocasının yaptığı her şeyi anlatıyor. Dün bütün gün

Telegram : @cinciva

birlikteydik.”

“İyi. Bundan sonra her gün saat on birde buraya gel.”

Genç adam ayağa kalktı ve sonra Dauphin Kapısı’nın yakınındaki Çin Çadırı’na gitti. Orada iki yumurta, sebze ve meyveden oluşan basit bir yemek yedi. Sonra Creveaux Sokağı’na döndü. Kapıcı kadına, “Ben odama bir göz atayım, sonra anahtarı sana bırakırım,” dedi.

Çalışma odası olarak kullandığı daireyi kolaçan etti. Şöminenin kenarında kıvrılarak aşağı inen gaz borularından birinin son kısmındaki bakır kapağı kaldırarak içindeki daha küçük borunun içine üfledi.

Cevap olarak hafif bir ıslık sesi duyuldu. Adam boruyu ağzına yaklaştırarak mırıldandı:

“Kimse var mı, Dubreuil?”

“Yok.”

“Yukarı gelebilir miyim?”

“Evet.”

Boruyu yerine koyduktan sonra kendi kendine söylendi:

“İnsanoğlu neler icat ediyor neler. Çağımızda ufak tefek bile olsa her buluş yaşamımızı daha keyifli hale getiriyor. Daha keyifli ve daha eğlenceli. Hele benim gibi hayatı nasıl yaşayacağını bilenler için...”

Telegram : @cinciva

Şöminenin kenarında bulunan mermer parçalardan birinin üstündeki düğmeye bastı. Mermer kendiliğinden hareket etti ve üzerindeki ayna yana doğru kayarak bir delik ortaya çıktı. Oradan bakıldığında şömineye bağlı, yukarı tırmanan bir merdivenin en alt basamağı görülüyordu. Her şey dökme demirden yapılmıştı ve duvarlar fayanstı.

Merdivenden yukarı çıktı. Beşinci kattaki şöminenin üzerinde de aynı şekilde bir delik vardı. Bay Dubreuil onu bekliyordu.

“Her şey hazır mı?”

“Hazır.”

“Hepsi nakledildi mi?”

“Evet.”

“Adamlar?”

“Sadece üçü nöbet tutuyor.”

“Gidelim.”

Aynı merdiveni kullanarak hizmetçilerin odasına, oradan da çatı katına çıktılar. Orada üç adam vardı. Biri pencereden bakıyordu.

“Yeni bir şey var mı?”

“Yok patron.”

“Sokak sakin mi?”

“Çok sakin.”

Telegram : @cinciva

“On dakika sonra buradan gelmemek üzere ayrılacağım. Siz de gidersiniz. O zaman kadar sokakta en ufak bir şey gözünüze çarparsa bana haber verin.”

“Şu ana kadar parmağımı alarmdan hiç kaldırmadım, patron.”

“Dubreuil, nakliyecilere zile dokunmamalarını tenbih ettin, değil mi?”

“Ettim. Hiç merak etmeyin.”

“İyi o zaman.”

İki adam Félix Davey’in dairesine indiler. Davey, şöminenin mermerini eski haline getirdikten sonra neşeyle sordu:

“Dubreuil, şu binadaki bütün zımbırtıları arayıp bulanın suratını görmek isterdim. Alarmlar, elektrik şebekesi, telefon yerine geçen borular, görünmez geçitler, yerinden oynayan döşemeler, gizli merdivenler... Onca hokus pokus!”

“Arsen Lüpen hesabına ne reklam olur ama!”

“Vazgeçmek zorunda olduğum bir ün. Burayı terk etmek çok üzücü. Her şeyi yeniden yapmamız gerekecek, Dubreuil. Tabii daha modern bir şekilde. Eskileri tekrarlamak olmaz. Yoksa Herlock Sholmes kokuyu alır.”

“Hâlâ dönmedi mi şu Sholmes?”

Telegram : @cinciva

“Nasıl dönsün ki? Southampton’dan sadece bir tek vapur dönüyor, o da gece yarısı. Le Havre’dan da sabahın saat sekizinde tek bir tren kalkıyor ve buraya on biri on bir geçe varıyor. Sholmes gece yarısı vapuruna yetişemezse ki yetişemeyecek, çünkü ben kaptana bunun için emir verdim, o zaman ancak bu akşam Fransa’ya ayak basabilir. O da ancak Newhaven ve Dieppe yoluyla.”

“Ya gelirse?”

“Sholmes mücadeleden asla vazgeçmez. Gelecektir ama çok geç. Biz çoktan gitmiş olacağız.”

“Ya Bayan Destange?”

“Bir saat sonra onunla buluşacağım.”

“Evinde mi?”

“Yok canım. Oraya bir süre dönmeyecek. Ama Dubreuil, sen acele et! Eşyalarımızın gemiye yüklenmesi uzun sürecek. Onun için rıhtımda, başlarında bulunmalısın.”

“İzlenmediğimizden emin misiniz?”

“Kim izleyecek ki? Ben sadece Sholmes’ten korkuyordum.”

Dubreuil oradan ayrıldı. Félix Davey odada son bir tur attıktan sonra iki üç yırtık mektubu yanına aldı. Yerde bulduğu bir tebeşirle yemek odasındaki siyah kâğıt kaplı kocaman duvara şunları yazdı:

Telegram : @cinciva

Burada, XX. yüzyılın başlarında, beş yıl süreyle kibar hırsız Arsen Lüpen oturdu.

Bu ufak espri keyfini yerine getirmişti. Bir yandan eserine bakarken öte yandan hafifçe, neşeli neşeli ıslık çalıyordu.

“Gelecek kuşağa ardımda tarihsel bir yazı bıraktığıma göre, artık çekip gidebiliriz. Acele et Herlock Sholmes, en geç üç dakika sonra sığınağımı terk ediyorum. Artık yenildin, her şey bitti! İki dakika kaldı. Beni bekliyorlar. Bir dakika kaldı. Sen gelmiyor musun? Öyle olsun. Burada senin yenildiğini ve benim kazandığımı ilan ediyorum. Burayı da geride bırakıyorum. Elveda, Arsen Lüpen’in sarayı! Artık seni göremeyeceğim. Elveda, keyif çattığım altı evin elli odası! Elveda, benim krallara layık odacıklarım!”

Derken acı acı bir zil sesi duyuldu. İki kez kesildikten sonra iki kez çaldı, sonra kesildi. Bu alarmdı! Ne olmuş olabilirdi? Ganimard mı gelmişti? Hayır, imkânı yoktu.

Hemen bürosuna dönüp kaçmaya niyetlendi ama daha önce pencereye yaklaştı. Sokakta kimse yoktu. Yoksa rakibi eve mi girmişti? Kulak kabarttı, sanki bir gürültü duymuştu. Fazla düşünmeden çalışma odasına geçti. Tam kapı eşiğindeyken koridora açılan kapıda bir anahtarın döndüğünü işitti.

Telegram : @cinciva

“Lanet olsun!” diye mırıldandı. “Geç kaldık. Ev sarılmış olmalı. Arka merdivenden kaçmaya imkân yok. Neyse ki şömine var.”

Düğmeye bastı, ama mermer yerinden kımıldamadı. Birkaç kez daha bastı. Mermer yine kımıldamadı.

Aynı anda aşağıdaki kapı açıldı ve ayak sesleri yaklaşmaya başladı.

“Lanet olsun!” diye söylendi. “Bu lanet olası mekanizma çalışmazsa hapı yuttum.”

Parmaklarıyla mermeri kavradı. Tüm ağırlığıyla yüklendi. Hiçbir şey kıpırdamadı, ama hiçbir şey! Az önce çalışan mekanizma ne olmuştu da artık çalışmıyordu? İnatla tekrar denedi. Gittikçe heyecanlanıyordu. Mermer yerinden kıpırdamıyordu. Hiçbir hareket yoktu.

“Lanet olsun! Beni yolumdan alıkoyan böylesine aptalca bir engel de nereden çıktı?” Mermere bir daha yüklendi. Öfkesinden bir de yumruk attı ve küfürler yağdırdı.

“Ne oldu Bay Lüpen? Sizi üzen bir şey var gibi.”

Lüpen dehşetle arkasına döndü. Karşısında Herlock Sholmes durmaktaydı!

Herlock Sholmes! Gözlerini kırparak ona baktı. Korkunç bir hortlak gürmüşçesine dehşete düşmüştü. Herlock Sholmes Paris’teydi! Daha dün akşam İngiltere’ye gönderdiği Herlock Sholmes şimdi karşısındaydı. Önünde

Telegram : @cinciva

özgür bir adam olarak, bu oyunun galibi olarak duruyordu! Vay be! Bu akıl almaz mucize Arsen Lüpen'in iradesi dışında gerçekleşmişti, ama bu doğa yasalarına uymayan, mantıksız bir mucizeydi. Karşısında gerçekten Herlock Sholmes duruyordu.

Ve dalga geçme sırası bu kez İngiliz'deydi. Lüpen'i deli eden aşağılayıcı bir nezaketle Sholmes konuşmaya başladı:

"Bay Lüpen, şu anda bilmenizi isterim ki artık ne sizin beni Baron d'Hautrec'in evine hapsetmenizi, ne dostum Wilson'un yaralanmasını, ne arabayla kaçırılışımı ne de yatta bağlı geçirdiğim geceyi düşünüyorum. Şu dakikada hepsini unuttum gitti. Hepsini affettim, çünkü karşılığını aldım. Hem de ne karşılık!"

Lüpen sustu. İngiliz devam etti:

"Bana katılmıyor musunuz?"

Sholmes diretiyordu. Karşısındakinin kendisine hak vermesini istiyordu. Geçmişin hesabını verecekti Lüpen!

İngiliz sanki onun ruhunu okuyordu. Lüpen bir an düşündü, sonra, "Burada bulunmak için ciddi nedenleriniz var herhalde?" dedi.

"Hem de çok ciddi."

"Kaptanın ve iki tayfanın elinden nasıl kurtulduğunuz aramızdaki savaşın ufak bir ayrıntısı sayılır. Ama burada,

Telegram : @cinciva

tek başınıza karşımda... Anlıyor musunuz? Arsen Lüpen'in karşısında bulunduğunuza göre intikamınız kesinleşti demektir."

"Hemen hemen."

"Bu ev?"

"Kuşatıldı."

"Bitişik evler?"

"İkisi de kuşatıldı."

"Bunun üzerindeki ev?"

"Beşinci kattaki Bay Dubreuil'in oturduğu üç daire de kuşatıldı."

"Yani?"

"Yani yakayı ele verdiniz, Bay Lüpen. Esirimsiniz!" Sholmes'ün arabada hissettiklerini bu kez Lüpen hissediyordu; Aynı öfke, aynı korku... Ancak içinde bulunduğu koşullara boyun eğmek zorunda olduğunu görüyordu. İkisi de aynı derecede güçlü olduğu için kaçınılmaz yenilgiyi her ikisi de kabullenmek zorundaydı.

Lüpen, "Ödeştik, bayım," dedi.

Bu itiraf İngiliz'in hoşuna gitti.

İkisi de sustular.

Derken Lüpen kendine hâkim bir edayla gülümsedi:

Telegram : @cinciva

“Artık kızmıyorum! Hep kazanmak da can sıkıcı oluyor. Dün siz benim tuzağıma düşmüştünüz, ama bu kez kapana giren benim. İyi iş çıkardınız üstat!”

Lüpen içtenlikle güldü:

“Sonunda millete eğlence çıktı. Lüpen kapana kısıldı! Acaba nasıl kurtulacak? Lüpen tuzağa düştü. Hem de ne tuzak! Ne macera ama!. Size bu heyecan için ne kadar teşekkür etsem azdır. Hayat dediğin bu işte!”

Taşan sevincini bastırmak istercesine yumruklarını şakaklarına dayadı. İçinde bastıramadığı bir neşe vardı sanki.

Sonra İngiliz’e yaklaştı:

“Ne bekliyorsunuz şimdi?”

“Ne mi bekliyorum?”

“Evet. Ganimard adamlarıyla burada. Niye içeri girmiyor?”

“Ben girmemesini rica ettim de ondan.”

“Razı oldu mu?”

“Kendisinden tüm istediklerimi yerine getirmesi şartıyla yardım istedim. Ayrıca o, Félix Davey’in Lüpen’in adamı olduğunu sanıyor.”

“O zaman başka türlü sorayım; siz buraya neden yalnız geldiniz?”

Telegram : @cinciva

“Önce sizinle konuşmak istiyordum.”

“Yaa! Demek benimle konuşmak istiyordunuz!”

Bu fikir Lüpen’in çok hoşuna gitmişti. Öyle durumlar vardır ki insan bir şey yapmaktansa konuşmayı yeğler.

“Bay Sholmes size bir koltuk sunamadığım için üzgünüm. Şu kırık sandık idare eder mi? Ya da şu pencere pervazı? Bir bardak bira olsa hoşunuza giderdi. Buyurun oturun.”

“Gerek yok. Konuşalım.”

“Dinliyorum.”

“Kısa keseyim. Fransa’da bulunmamın nedeni sizi tutuklamak değil. Sizi takip etmek zorunda kalışımın nedeni asıl hedefe başka türlü ulaşamayacağımdan kaynaklanıyor.”

“Neymiş bu asıl hedef?”

“Mavi Elmas’ı bulmak.”

“Mavi Elmas’ı mı?”

“Tabii çünkü Konsolos’un şişesinden çıkan elmas sahteydi.”

“Evet öyle. Hakikisini Sarışın Kadın aldı. Ben sahtesini yaptırttım. O zamanlar kontesin diğer mücevherlerine de göz dikmiştim. Herkes Konsolos Bleichen’den

Telegram : @cinciva

şüphelendiği için Sarışın Kadın'ın sahte elması Konsolos'a ait şişeye koyması hiç de zor olmadı."

"O zaman asıl elmas sizde?"

"Elbette."

"Bu elmasa ihtiyacım var."

"İmkânsız. Çok üzgünüm."

"Ben elması bulacağıma dair Kontes Crozon'a söz verdim. Ve sözümü tutacağım."

"Elmas bendeyken bunu nasıl yapacaksınız?" "Elmas sizde olduğuna göre sözümü yerine getireceğim demektir."

"Yani ben onu size kendi elimle vereceğim, öyle mi?"

"Evet."

"Kendi isteğimle?"

"Sizden satın alacağım."

Lüpen güldü.

"Tam bir İngiliz'siniz. Doğrusu pazarlıktan iyi anlıyorsunuz."

"Evet, bu bir pazarlık."

"Karşılığında ne veriyorsunuz bana?"

"Bayan Destange'ın özgürlüğünü."

"Özgürlüğünü mü? Tutuklandığını bilmiyordum."

Telegram : @cinciva

“Bay Ganimard’a her şeyi anlatabilirim. Sizin korumanız bir işe yaramayacak ve genç kız tutuklanacak.”

Bu kez Lüpen sesli güldü:

“Sahip olmadığınız bir şeyi teklif ediyorsunuz bana, bayım. Bayan Destange güvendedir ve hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktur. Başka bir teklifte bulunun.”

İngiliz’in tedirgin olduğu belliydi. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Birden elini rakibinin omzuna koydu:

“Şöyle bir öneride bulunsam...”

“Serbest mi olacağım?”

“Hayır. Ama dışarı çıkıp Bay Ganimard’la anlaşabilirim.”

“Bu arada ben de düşünme olanağı bulurum?”

“Evet.”

“İyi ama bu ne işime yarayacak? Şu lanet olası mekanizma artık çalışmıyor ki.” dedi Lüpen kızgınlıkla şömineye eliyle vurarak.

Bu kez şaşkınlıktan hafif bir çığlık attı. Kaderin cilvesinden ya da talihinin dönmesinden olacak, mermer parmaklarının arasında kıpırdamaya başladı.

Kaçmak için iyi bir fırsattı bu! Sholmes’ün tekliflerini ne diye kabul etsin ki?

Odanın içinde volta atmaya başladı. Sonra elini İngiliz’in omzuna koydu:

Telegram : @cinciva

“İyice düşündüm, Bay Sholmes. Kendi işimi kendim göreceğim.”

“Ama...”

“Yoo, kimseye ihtiyacım yok.”

“Ganimard sizi yakalarsa her şey bitmiş olur. Sizi serbest bırakmazlar.”

“Kim bilir!”

“Delilik bu! Bütün çıkışlar kontrol altında.”

“Biri değil.”

“Hangisi?”

“Sadece benim bildiğim biri.”

“Boşuna uğraşıyorsunuz. İşiniz bitti.”

“Hiç de değil.”

“Nasıl yani?”

“Mavi Elmas bende.”

Sholmes saatini çıkarıp baktı:

“Üçe on var. Tam üçte Ganimard’a sesleneceğim.”

“Yani gevezelik etmek için daha on dakikamız var, Bay Sholmes. Meraktan çatlayacağım, benim adresimi nasıl buldunuz ve Félix Davey olduğumu nasıl anladınız?”

Sholmes Lüpen’e dikkatle baktı. Onun keyifli oluşu huzurunu kaçırmıştı. Aslında tüm bunları Lüpen’e anlatıp

Telegram : @cinciva

böbürlenmek için can atıyordu.

“Adresinizi mi? Onu Sarışın Kadın’dan aldım.”

“Clotilde’den mi?”

“Evet, ondan. Hatırlasanıza. Dün sabah onu arabama almadan önce terzisiyle konuşmuştu.”

“Doğru.”

“Daha sonra bu terzinin siz olduğunu anladım. Ve dün gece yattayken biraz kafamı çalıştırdım. Bu konuda uzman olmakla övünürüm doğrusu. Telefon numaranızın son iki rakamını aklımda tutmuştum: 73. Sizin ‘elden geçirdiğiniz’ o evlerin listesi bende vardı. Bu sabah Paris’e varır varmaz saat on birde o listeye bakarak telefon katalogundan Félix Davey’in adını ve adresini arayıp bulmam zor olmadı. Bunun üzerine Ganimard’la görüşerek yardımını istedim.”

“Hayran olmamak elde değil! Harika bir çalışma. Buna şapka çıkarılır işte. Ama anlamadığım bir şey var: Le Havre’dan kalkan trene nasıl yetiştiniz? Yattan nasıl kaçtınız?”

“Kaçmadım.”

“Ama...”

Siz kaptana ancak sabahın saat birinde Southampton’a varmasını emretmiştiniz. Oysa beni tam gece yarısı

Telegram : @cinciva

karaya çıkardılar. O zaman Le Havre'a giden posta vapuruna yetişebildim."

"Yani kaptan bana ihanet mi etti? Buna imkân yok!"

"İhanet etmedi."

"Eee?"

"Kabahat onun saatinde."

"Saatinde mi?"

"Evet, saatinde. Çünkü saatini çaktırmadan bir saat geri almıştım."

"Nasıl?"

"Yelkovana geriye doğru bir devir yaptırarak tabii. Birlikte oturuyorduk. Kaptana ilgisini çekecek bir sürü hikâye anlattım. O da hiçbir şeyin farkına varmadı işte!"

"Bravo gerçekten. Bu yöntem çok iyiymiş. Bir tarafa not edeyim. İyi ama duvardaki saati nasıl değiştirdiniz?"

"Haa, o mu? O biraz zor oldu, çünkü ayaklarım bağlıydı. Ama kaptan yokken başımda nöbet tutan gemici saati bir saat geri alacak kadar nazikti."

"O mu? Pes doğrusu! Yani bu işi yapmaya razı oldu demek."

"Hayır, o ne yaptığının farkında olmadı. Ben kendisini her ne pahasına olursa olsun Londra'ya giden ilk trene yetişmem gerektiği konusunda ikna ettim."

Telegram : @cinciva

“Nasıl?”

“Ufak bir hediye vererek. Çok namuslu bir adamdı. Bu hediyeyi size verecek kadar namusluydu.”

“Nasıl bir hediyeydi bu?”

“Kıymetli sayılmaz.”

“Neydi peki?”

“Mavi Elmas’ı ona verdim.”

“Mavi Elmas’ı mı?”

“Evet, sahtesini. Siz onu kontesin elmasıyla değiştirmiştiniz ya. Ben de onu kontesten almıştım.”

Lüpen bir kahkaha attı. Eliyle kasıklarını tutuyor, gözlerinden yaşlar geliyordu.

“Vay canına! Gel de gülme! Sen kalk sahte elması gemiciye ver. Sonra kaptanın saatini değiştir. Duvardaki saatin ayarını yap.”

Sholmes, Lüpen’le aralarındaki savaşı hiç şimdiki kadar çekişmeli bulmamıştı. Onu hiç yanıltmayan içgüdüsü neşeli görünen Lüpen’in aslında aklından bin türlü şey geçirdiğini anlatıyordu.

Lüpen ona doğru usulca yaklaştı. İngiliz kendini geri çekerek parmaklarını beceriksizce cebine götürdü.

“Saat üç oldu, Bay Lüpen!”

“Üç mü oldu? Çok yazık! Ne güzel eğleniyorduk.”

Telegram : @cinciva

“Cevabınızı bekliyorum.”

“Cevabımı mı? Tanrım! Amma da dakiksiniz! Oyunumuz sona erdi, desenize. Ve özgürlüğümü feda etmem gerekiyor.”

“Ya da Mavi Elmas’ı.”

“Peki. Oyun sırası sizde. Neye oynuyorsunuz?”

“Papaza,” diyen İngiliz silahıyla bir el ateş etti.

“Ben de valeye,” diyen Lüpen de bir yumruk savurdu.

Sholmes havaya ateş etmişti. Böylelikle Ganimard’ı yardıma çağırmış oluyordu. Ama Arsen Lüpen’in yumruğu İngiliz’in midesine oturdu. Dedektif acıyla öne eğildi. Lüpen bir anda şömineye doğru sıçrayarak mermeri harekete geçirdi, ama çok geçti. Oda kapısı açılmıştı.

“Teslim ol Lüpen, yoksa...”

Gelen Ganimard’dı. Lüpen’in sandığından da çabuk gelmişti. İki tabancasını da Lüpen’e doğrultmuştu. Arkasında da yirmi adam vardı.Ggüçlü kuvvetli, gözünü budaktan sakınmayan, en ufak bir işaretinde karşısındakini köpekler gibi öldürmeye hazır yirmi delikanlı...

Lüpen sakin davrandı:

“İndirin silahlarınızı, teslim oluyorum.”

Telegram : @cinciva

Ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bu sözlerden sonra herkes afallamıştı. Bomboş odada Arsen Lüpen'in bu sözleri yankılanmıştı. "Teslim oluyorum!" İnanılmaz sözcükler. Herkes onun aniden açılan bir geçitten ya da yıkılan bir duvardan kaçıp gideceğini sanmıştı. Oysa teslim oluyordu!

Ganimard böyle durumlarda gereken şeyi yaptı. Ağır adımlarla rakibine yaklaşarak elini onun omzuna koydu ve tadını çıkara çıkara şu sözleri sarf etti:

"Seni tutukluyorum, Lüpen."

"Brrr!" diye titredi Lüpen. "Beni korkuttun, Ganimard. Yüzünü gören cenazedesin sanacak. Haydi haydi, öyle surat asma."

"Seni tutukluyorum."

"Zevkten dört köşesin, değil mi? Kanun adamı Ganimard. Başmüfettiş. Kötü Lüpen'i tutukluyor! Tarihe geçecek bir an. İkinci kez böyle bir şey oluyor. Aferin Ganimard, belki artık kariyerinde ilerleyebilirsin."

Ve ellerini kelepçelere uzattı.

Bu bayram edilmeye değer bir olaydı. Genellikle kaba ve haşin davranan polis Lüpen'e karşı bu dokunulmaz yaratığı elleyebilecekleri için çekingen davranıyordu.

"Ah Lüpen," diye dalga geçti Lüpen. "Seni böyle çaresiz gören dostların kim bilir ne düşünecek!"

Telegram : @cinciva

Bitmez tükenmez bir güçle adalelerini ve bileklerini kastı. Alnındaki damarlar kabardı. Kelepçenin zincirleri etine gömüldü.

“Al sana!” dedi.

Zincir kırılıp yere düşmüştü.

“Başkasını tak arkadaş, bunda iş yok.”

İkinci bir kelepçe takıldı.

“Neyse. Siz dikkat edin de.”

Sonra polisleri saydı:

“Kaç kişisiniz, arkadaşlar? Yirmi beş mi? Otuz mu? Çokmuş ama ne yaparsın! On beş kişi olmuş olsaydınız iş değişirdi.”

Rolünü içinden geldiği gibi, büyük bir istekle, küstahça ve kolayca oynayan bir başrol oyuncusunun davranışını sergilemekteydi. Sholmes ona baktı. Tıpkı bir seyircinin güzelliklerini fark ettiği bir tiyatro oyununa baktığı gibi. İçi bir tuhaf oldu. Çünkü bir yanda korkunç adalet cihazının desteklediği otuz adamla birlikte kendisi, öbür tarafta silahsız, elleri kelepçeli tek bir adam. Eşitlik bunun neresindeydi? Ona rağmen her iki taraf aynı güçteydi.

“Ee,” dedi Lüpen. “Bu sizin eseriniz. Sizin yüzünüzden Lüpen hapishanenin zemini samanlı hücresinde çürüyüp gidecek. Vicdanınızın pek rahat olmadığını itiraf edin.”

Telegram : @cinciva

İngiliz ister istemez omuz silkti, “Bu size bağlı.” demek istercesine.

“Asla! Asla!” diye haykırdı Lüpen. “Mavi Elmas’ı mı vereyim size? Olmaz. Onu ele geçirinceye kadar az mı çektim. Ona bayılıyorum ben. Bunun nedenlerini gelecek ay Londra’yı ilk ziyaretimde size anlatırım. Gelecek ay Londra’da mısınız? İsterseniz Viyana’da buluşuruz. Petersburg da olur!”

İrkildi. Bir zil sesi gelmişti. Bu alarm değil, telefon sesiydi. İki pencereyle yazıhanesi arasındaki telefon. Giderken almayı unutmuşlardı.

Telefon. Vay canına! Bakalım kim tuzağa düşecek... Arsen Lüpen, gizemli sesin duyulmaması için kızgın bir hareket yaparak telefonu paramparça etmek istedi. Ama Ganimard ondan önce davranarak ahizeyi eline aldı:

“Alo... Alo... Numara 64873. Evet, doğru.”

Sholmes bir anda onu yana iterek telefonu eline aldı ve sesi tanınmasın diye mendilini vericiye bastırdı.

Aynı anda Lüpen’e baktı. Bakıştılar. İkisinin de aklından aynı şey geçti: Telefon eden Sarışın Kadın’dı!

Félix Davey’le, daha doğrusu Maxime Bermond’la konuştuğunu sanıyordu ve Sholmes’e de güveniyordu.

İngiliz kesik kesik yanıt verdi:

“Alo... Alo...”

Telegram : @cinciva

Karşı taraf sustu. Sholmes, “Evet benim, Maxime,” diye devam etti.

Aynı anda kader ağlarını başka türlü örmeye başladı. O yerinde duramayan, alaycı Lüpen bu kez huzursuzluğunu saklamadı. Yüzünden, dehşete düştüğü belli oluyordu. Konuşulanları anlamaya ya da tahmin etmeye çalıştı. Ve Sholmes karşıdaki gizemli sese yanıt veriyordu:

“Alo... Alo... Tabii, her şey bitti. Ben de anlaştığımız gibi sana gelmek üzere yola çıkıyordum. Nerede? Bulunduğun yerde mi? Ama orası...”

Biraz durdu, söyleyecek söz bulamayınca sustu. Kimliğini belli etmeden genç kızın ağzından bir şeyler koparmaya çalıştığı belliydi ancak onun nerede olduğunu bilmediği de kesindi. Öte yandan Ganimard’ın odada bulunuşu onu rahatsız ediyordu. Ah! Bir mucize olsa da şu telefon görüşmesi kesiliverse! Lüpen bunu canı gönülden isterken sinirlerinin gerilmesini engelleyemedi.

Sholmes hâlâ konuşuyordu:

“Alo... Alo... Duymuyor musun? Ben de duymuyorum. Sesin çok kısık geliyor. Zor anlıyorum. Dinliyor musun? Bak şimdi, düşündüm de sen eve gitsen daha iyi olur. Tehlikeli mi olur? Yok canım. Tehlike falan yok. O İngiltere’de! Southampton’dan telgraf aldım, oradaymış!”

Şu sözlerdeki ironiye bakın. Sholmes bunları öyle rahat söylüyordu ki.

Telegram : @cinciva

“Onun için vakit kaybetme. Ben senin yanına geleceğim,” diyerek telefonu kapadı.

“Bay Ganimard, bana üç adam lazım.”

“Sarışın Kadın için, değil mi?”

“Evet.”

“Kim ve nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Vay canına! İyi bir av olacak. Lüpen de elimizde. Ne gün ama! Folenfant, yanına iki adam aldıktan sora Bay Sholmes’e katılın.”

İngiliz, adamları peşine takarak oradan uzaklaştı.

Her şey bitmişti. Sarışın Kadın da Sholmes’ün elindeydi. Adamın sarsılmaz inadı ve şansı sayesinde savaş onun zaferiyle sonuçlanmıştı. Lüpen hesabınaysa bir fiyaskoyla...

“Bay Sholmes!”

İngiliz durdu.

“Bay Lüpen?”

Lüpen bu son darbeden sonra oldukça sersemlemiş gibiydi. Alnı kırışmıştı. Yorgundu. Üzgündü. Yine de gücünü toparlayarak yerinden doğruldu. Rahat ve neşeli bir tavırla seslendi:

Telegram : @cinciva

“İtiraf edin ki şansızdım. Demin şöminedeki mekanizma çalışmadığı için kaçamadım. Şimdi de telefonun azizliği yüzünden Sarışın Kadın’ı size hediye etmek zorunda kaldım. Emirlerinize amadeyim.”

“Ne demek bu?”

“Bu şu demek ki yine pazarlığa oturmaya hazırım.”

Sholmes müfettişi bir yana çekerek Lüpen’le bir iki kelime konuşmak için yalnız kalmak istediğini söyledi. Sonra Lüpen’in yanına vardı. Çetin bir görüşme olacaktı bu. Biraz tedirgindi. Sinirli sinirli sordu:

“İstediğiniz ne?”

“Bayan Destange’ın özgürlüğü.”

“Karşılığını biliyorsunuz?”

“Evet.”

“Ve kabul ediyorsunuz?”

“Şartlarınızı kabul ediyorum.”

“Vay vay vay! Ama az önce razı olmamıştınız. Siz...”

“O zaman söz konusu olan sadece bendim, Bay Sholmes. Ama bu kez sevdiğim kadın söz konusu. Biliyor musunuz, Fransa’da aşk başkadır! Ve işin içine aşk girince sadece Lüpen değil, herkes böyle davranır.”

Sakin konuşuyordu. Sholmes başını sallayarak mırıldandı:

Telegram : @cinciva

“Mavi Elmas’ı veriyor musunuz?”

“Şöminenin yanında duran bastonumu alın. Bir elinizle topuzuna bastırırken öbür elinizle uç kısmını döndürün.”

Sholmes bastonu eline aldı. Ucundaki halkayı döndürürken topuzunun vida gibi döndüğünü fark etti. Topuzun içinde cam macunundan yapılma ufacık bir top vardı. Onun da içinde bir elmas.

İngiliz onu inceledi. Mavi Elmas’tı!

“Bayan Destange serbesttir, Bay Lüpen!”

“Hem şimdi hem de ilerisi için değil mi? Hakkındaki tüm iddialar silindi. Korkmasına gerek yok yani?”

“Yok.”

“Ne olursa olsun?”

“Ne olursa olsun. Bundan böyle ne onun adını biliyorum ne de adresini.”

“Sağ olun ve hoşça kalın! Yine görüşeceğiz, değil mi Bay Sholmes?”

“Hiç kuşkusuz.”

Bunun üzerine İngiliz’le Ganimard arasında sıkı bir tartışma yaşandı. Sholmes kabaca kestirip attı:

“Sizinle aynı fikirde olmadığım için çok üzgünüm, Bay Ganimard, ama sizi ikna etmek için yeterince vaktim yok. Bir saat sonra İngiltere’ye dönüyorum.”

Telegram : @cinciva

“Ama... Sarışın Kadın ne olacak?”

“Öyle birini tanımıyorum.”

“Ama daha önce tanıyordunuz.”

“İstediğinizi düşünebilirsiniz. Lüpen’i ayağınıza getirttim. İşte Mavi Elmas da burada. Onu Kontes Crozon’a kendiniz verin. Artık sızlanmanıza gerek yok.”

“Ama Sarışın Kadın?”

“Kendiniz bulun.”

Şapkasını kafasına geçirdi. İşi bittiği zaman oyalanmaya alışık değildi. Hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

“İyi yolculuklar, üstadım!” diye seslendi Lüpen. “Emin olun aramızdaki bu candan ilişkiyi hiçbir zaman unutmayacağım. Bay Wilson’a selamlarımı iletin.”

Cevap alamayınca dalgasını geçti:

“Tipik İngiliz işte. Şu ada halkında bizim alıştığımız nezaketi ve zarafeti ara da bul. Ganimard böyle davranmaz doğrusu. Zaferini karşısındakine hiç belli etmeden, nezaket çerçevesi içinde kutlar. Tanrım, Ganimard, sen ne yapıyorsun öyle? Ara bakalım aradığın kadar. Bir şey bulamayacaksın dostum. Tek bir kâğıt parçası bile kalmadı ortalıkta. Ben arşivimi emin bir yere sakladım.”

“Sana güvenemem.”

Telegram : @cinciva

Lüpen kendini bıraktı. İki müfettiş kollarından tuttu, öbürleri etrafını kuşattı. Üstünü başını iyice aradılar. Yirmi dakika geçtikten sonra içini çekti:

“Çabuk ol Ganimard, ne zaman bitecek bu iş?”

“Çok mu acelen var?”

“Var ya! Yetişmem gereken acil bir randevum var!”

“Emniyette mi?”

“Hayır, şehirde.”

“Saat kaçta?”

“İkide.”

“Saat üç oldu bile.”

“Diyorum ya, geç kaldım. Geç kalmaktan da nefret ederim.”

“Beş dakikanı daha verir misin?

“Olur. Ama bir saniye fazlasını vermem.”

“Çok naziksin. Elimi çabuk tutayım bari.”

“Gevezeliği bırak. Hâlâ dolaba mı bakıyorsun? Bomboş, değil mi?”

“Hayır, içinde mektuplar var.”

“Eski faturalar.”

“Hayır, ipek şeritle bağlanmış bir deste mektup.”

Telegram : @cinciva

“Pembe renkli şeritle mi? Lütfen Ganimard, ne olur onu açma!”

“Bir hanımdan mı geliyor?”

“Evet.”

“Hangi tabakadan?”

“En iyisinden.”

“İsmi.”

“Bayan Ganimard.”

“Çok komik!” dedi başmüfettiş. Öfkelenmişti.

Bu arada öbür odayı arayan adamlar eli boş döndü. Hiçbir şey bulamamışlardı. Lüpen gülmeye başladı.

“Tanrım! Dostlarımın listesini ya da Almanya imparatoruyla olan ilişkilerime ait belgeleri bulacağınızı mı sandınız? Sen bu evdeki gizli yerleri ara, Ganimard. Örneğin şu ses nakleden gaz borusuna bir bak. Şu şöminenin içinde bir merdiven var. Şu duvarın içi boş. Bir sürü de zil var. Bak biri de şurada, bas bakalım.”

Ganimard söyleneni yaptı.

“Bir şey duymadın mı?”

“Hayır.”

“Ben de duymadım. Ama bu zile basarsan kaçmam için bir balon hazırlanır.”

Telegram : @cinciva

Ganimard araştırmasını bitirdikten sonra:

“Haydi artık gidelim!” dedi. “Yeter bu kadar saçmalık!”

Lüpen bulunduğu yerden bir adım bile atmadı.

“Ne o, gelmeye niyetin yok mu?”

“Var.”

“Eee?”

“Gideceğimiz yere bağlı.”

“Lanet olsun, emniyet müdürlüğüne tabii.”

“O zaman gelmem. Orada işim yok benim.”

“Sen delisin.”

“Acil bir randevum olduğunu söylememiş miydim?”

“Lüpen!”

“Bozulma Ganimard. Sarışın Kadın beni bekliyor, sense beni yolumdan alıkoyuyorsun. Kadına ayıp olacak. Kibar bir adama da bu yakışmaz.”

“Bak Lüpen,” dedi Ganimard. Yavaş yavaş kızmaya başlamıştı. “Şu ana kadar sana karşı nazik davrandım ama her şeyin bir sınırı var. Haydi, düş önüme!”

“İmkânsız. Benim bir randevum var ve ben o randevuya gideceğim.”

“Son defa söylüyorum!”

“İm-kân-sız.”

Telegram : @cinciva

Ganimard bir işaret verdi. İki adam Lüpen'i kollarından tuttu, ama aynı anda acıdan bağırarak bıraktılar. Lüpen her ikisine de birer iğne batırmıştı.

Öbürleri küfürler savurarak üzerine atıldılar. Şimdiye kadar uğradıkları hakaretlerin acısını çıkarmak istercesine tekme tokat giriştiler. Lüpen şakağına şiddetli bir darbe aldı. Yere yığılıp kaldı.

"Ona zarar verirseniz bana hesap verirsiniz!" diye haykırdı Ganimard.

Yardım etmek için eğildi, ama Lüpen'in rahat nefes aldığım görünce adamlarına bacaklarından ve başından tutturup kendisi de belinden destek vererek onu taşıttı.

"Dikkat edin! Bir yere çarpmayın. Gözümün önünde onu öldüreceklerdi neredeyse. Eee Lüpen, ne haber?"

Lüpen gözlerini açarak kekeledi:

"Hiç de nazik değilsin, Ganimard. Beni dövdürttün."

"Lanet olsun, kabahat sende. Niye bu kadar dik kafalısın?" diye karşılık verdi. Olanlara üzüldüğü belliydi. "Ağrın yok, değil mi?"

Merdiven sahanlığına geldiler. Lüpen inledi:

"Ganimard, asansöre binelim.."

"İyi fikir, fevkalade iyi bir fikir," dedi Ganimard. "Ayrıca merdiven de çok dar. Yani yürümek imkânsız."

Telegram : @cinciva

Asansörü çağırdı. Lüpen'i özenle asansöre bindirdi, kendisi de yanına geçti. Adamlarına döndü:

"Siz aşağıya yürüyerek gidin. Orada beni bekleyin, tamam mı?"

Asansörün kapısını çekti. Daha tam kapanmamıştı ki haykırdı, çünkü asansör ipi kesilen balon gibi yukarı çıkmaya başlamıştı. Şen şakrak bir kahkaha etrafı çınlattı.

"Lanet olsun!" diye uludu Ganimard. Ve karanlıkta iniş düğmesini aradı. Bulamayınca haykırdı:

"Beşinci kata! Beşinci kata çıkın ve kapıyı tutun!"

Polisler merdivenleri dörder dörder çıktılar. Ama tuhaf bir şey oldu. Asansör son katın da tavanını sanki delip geçerek polislerin gözü önünde kayboluverdi. Sonra uşakların oturduğu en üst katta yine ortaya çıktı ve durdu. Dışarıda beklemekte olan üç adam asansörün kapısını açtı. İkisi Ganimard'a saldırarak onu etkisiz hale getirdi. Ganimard karşı koymayı düşünmedi bile. Üçüncü adam Lüpen'i dışarıya taşıdı.

"Seni uyarmıştım, Ganimard. Balonla Adam Kaçırma. Ne oyun ama! Kabahat sende, dostum. Gelecek sefer bu kadar merhametli davranma. Geçerli bir nedeni olmadıkça Arsen Lüpen kendini dövdürtür mü hiç? Ne sandın sen? Haydi, hoşça kal."

Asansör kapandı ve Ganimard'la birlikte aşağı katlara doğru inmeye başladı. Her şey bir anda olup bitmişti.

Telegram : @cinciva

Emektar müfettiş adamlarını kapıcı dairesinin önünde buldu.

Hiç konuşmadan hızla avluya çıktılar. Oradaki arka merdivenden yukarı tırmandılar. Hizmetçilerin bulunduğu daireye çıkmak için başka yol yoktu çünkü. Lüpen de buradan kaçmış olmalıydı.

Üzerinde ufacık numaraların bulunduğu odaların açıldığı uzun ve kıvrılan koridoru geçtiler. Karşılarına bir kapı çıktı. Omuzlayıp açtılar, bu kez bitişik evin koridoruna çıkmışlardı. Aynı odalar orada da vardı. Koridorun sonunda karşılarına arka merdiven çıktı. Ganimard Merdivenden aşağı inerek önce avluya, sonra ufak bir meydana, oradan da Picot Sokağı'na geçti. Şimdi anlamıştı. Toprak altında da katları bulunan iki bina, bitişik yapılmıştı ve aralarında irtibat vardı. Ön cepheleri her iki sokağa da bakıyordu. Yani daireler cepheleriyle hep sokak görüyordu ve hepsi birden enlemesine altmış metre uzunluğundaydı.

Kapıcı dairesine girerek kimliğini gösterdi:

"Demin buradan dört adam geçti mi?"

"Evet, dördüncü ve beşinci katın uşağıyla iki arkadaşı."

"Dördüncü ve beşinci katta kimler kalıyor?"

"Bay Fauvel ile yeğeni Provost. Bugün taşındılar. Sadece uşaklar kaldı. Onlar da az önce gittiler."

Telegram : @cinciva

“Tanrım!” diyen Ganimard kendini bir kanepeye bıraktı. “Avı elimizden kaçırdık. Meğer bütün çete bu binalardaymış.”

Kırk dakika sonra iki adam arabadan indi. Arkalarında eşyalarını taşıyan bir hamalla birlikte Calais’ye gidecek trene yetişmek üzere perona çıktılar.

Birinin kolu sarılı, yüzü solgundu. Pek de sağlıklı gözükmüyordu. Ötekinin neşesi yerindeydi.

“Acele et Wilson, treni kaçırmayalım. Şu geçen on günü hiç unutmayacağım, Wilson.”

“Ben de.”

“Ne savaştı ama!”

“Evet.”

“Ufak tefek aksilikler olduysa da...”

“Ufak tefek.”

“Sonunda zaferi biz kazandık. Lüpen tutuklandı. Mavi Elmas bulundu.”

“Benim de kolum kırıldı.”

“Bunca başarıdan sonra bir kol kırıldıysa ne olmuş yani?”

“Hele benimki kırılmışsa.”

“Tabii. Düşünsene Wilson, sen eczanede kahramanca dişlerini sıkarken ben en önemli ipucunu buldum.”

Telegram : @cinciva

“Çok şanslıyız.”

Kapılar kapandı.

“Lütfen binelim. Acele edin beyler.”

Sholmes Wilson’ı elinden tutarak trene bindirirken hamal boş bir kompartıman bulup eşyaları yerleştirdi.

“Neyin var, Wilson? Hâlâ mı acıyor? Biraz dayan dostum”

“Dayanıyorum ama...”

“Eee?”

“Kullanabileceğim tek bir kol var.”

“Ne olmuş yani,” dedi Sholmes. Sevinçten uçuyordu. “Neler atlattık ama! Bu dünyada kolunu kıran bir sen değilsin ki.”

Hamala elli sent bahşiş verdi:

“Al oğlum, bu da senin.”

“Sağ olun Bay Sholmes.”

İngiliz başını kaldırdı. Karşısında Lüpen duruyordu!

“Sen! Sen!” diye kekeledi. Dehşete kapılmıştı.

Sağlam elini havada sallayan Wilson da kekeledi:

Siz! Siz! Hani siz tutuklanmıştınız? Sholmes bana öyle dedi. Sizi Ganimard’la otuz adamına teslim etmişti.”

Lüpen kollarını kavuşturdu ve kızmış gibi yaptı:

Telegram : @cinciva

“Sizi güle güle demeden mi göndereceğimi sandınız? Fevkalade dost olmuştuk. Olur mu hiç? Siz beni ne sandınız?”

İstasyon memuru düdüğünü çaldı.

“Sizi bir kez daha bağışlıyorum. Yanınıza her şeyi aldınız mı? Tütün, kibrit... Efendim akşam gazeteleri? Benim tutuklanma öykümü ve kahramanca zaferinizi yolda giderken okursunuz. Şimdilik hoşça kalın, tanıştığımıza çok memnun oldum. Gerçekten çok sevindim. Bir gün bana ihtiyacınız olursa yardım etmekten çok mutlu olurum.”

Perona sıçradı ve trenin kapısını kapadı.

Mendilini çıkarıp sallarken, “Hoşça kalın,” diye seslendi. “Size yazarım. Siz de yazın, olur mu? Kırık kolunuz için gerçekten çok üzgünüm, Bay Wilson. İkinizden de haber bekliyorum. Arada bir kartpostal atsanız yeter. ‘Lüpen, Paris’ diye yazdınız mı gelir. Pul bile istemez. Hoşça kalın. Yakında görüşmek üzere...”

VII

YAHUDİ LAMBASI

Telegram : @cinciva

Herlock Sholmes'le Wilson büyük şöminenin karşısındaki rahat koltuklarına gömülmüş, ayaklarını uzatmış ısınıyorlardı.

Sholmes sönmüş piposunun küllerini silkeledikten sonra yeniden tütün doldurup yaktı. Ropdöşambrıyla dizlerini örttükten sonra derin bir nefes çekerek dumanlarını halkalar halinde tavana doğru üfledi.

Wilson ona baktı. Şöminenin önündeki posta serilmiş, efendisinin ayakları önünde kıvrılan bir av köpeği gibi gözlerini açarak bir şeyler beklercesine baktı. Üstat sessizliği bozacak mıydı? O anda aklından geçenleri söyleyecek miydi? Wilson'un bilmesini istemediği iç dünyasını ona açacak mıydı?

Sholmes susuyordu.

Wilson laf olsun diye konuştu:

"Şu sıralar durum sakin. Bize iş çıkmıyor."

Sholmes inatla sustu ama şimdi piposundan daha biçimli halkalar çıkarıyordu. Wilson'dan başka herkes onun çok mutlu olduğunu ve her şeyi boş verdiğini sanırdı.

Wilson'un cesareti kırılmıştı. Pencereye yürüdü.

Gökyüzünü kara bulutlar kaplamıştı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur evlerin damlarını ve ön cephelerini dövmekteydi. Sokak çok kasvetliydi. Çift atlı bir araba geçti. Sonra bir ikincisi onu takip etti. Wilson

Telegram : @cinciva

her ikisinin de plakalarını kaydetti. Ne olur ne olmaz diye.

“Hah, işte postacı geliyor,” dedi.

Uşağın içeri aldığı adam:

“İki taahhütlü mektubunuz var, efendim. Lütfen imzalar mısınız?” dedi.

Sholmes imzaladı, sonra adamı kapıya kadar geçirdi. Mektuplardan birini yırtarken odaya döndü.

“Bakıyorum yüzün gülüyor,” dedi Wilson bir süre sonra.

Bu mektupta ilginç bir teklif var. Sen her zaman dişe dokunur bir vaka çıksın isterdin. Al oku bakalım.”

Wilson okudu:

Beyefendi,

Yardıma ihtiyacım var. Bu konuda deneyimli olduğunuzu biliyorum. Büyük bir hırsızlık söz konusu. Bugüne kadar yapılan soruşturmalardan bir sonuç çıkmadı. Bu mektupla birlikte size bir yığın gazete gönderiyorum. Olayın tüm ayrıntılarını bunlardan öğrenebilirsiniz. Teklifimi kabul ederseniz yol masraflarınızı karşılamak üzere ilişikte tarafımdan imzalanmış açık çeki de kabul etmiş sayılacaksınız.

Cevabınızı telgrafla bildirirseniz çok sevinirim.

En içten saygılarımla.

Baron Victor d’Imblevalle

Telegram : @cinciva

Murillo Sokak, 18, Paris

“Vay be!” dedi Sholmes. “Hiç de fena değil. Paris’e ufak bir yolculuk. Neden olmasın? Arsen Lüpen’le o ünlü çatışmamızdan sonra oraya bir daha gitmedim. Bu dünya kentini daha rahat koşullarda gezip görmeye hiç de itiraz edecek değilim.”

Çeki dört parçaya ayırdı. Kolu hâlâ iyileşmeyen Wilson Paris hakkında acı acı konuşurken Sholmes ikinci mektubu açtı.

Aynı anda alnını kırıştırdı ve kızgın bir hareketle mektubu buruşturup yusyuvarlak hale getirdikten sonra yere fırlattı.

“Ne? Ne oldu?” diye sordu Wilson. Çok şaşırmıştı.

Buruşuk kâğıdı yerden aldı, düzeltti ve yüksek sesle okumaya başladı:

Aziz üstadım,

Size ne kadar hayran olduğumu ve ününüzü ne kadar takdir ettiğimi biliyorsunuz. Bu nedenle size teklif edilen yardım önerisini reddedin, çünkü bu işe karışmanız size zarardan başka bir şey getirmeyecek. Tüm çabalarınız sonuçsuz kalacak ve kamu önünde rezil olacaksınız.

Böyle bir rezaleti önlemek amacıyla -arkadaşlığımıza sığınarak söylüyorum- en iyisi siz uslu uslu oturup ocağınızın karşısında keyif çatın.

Telegram : @cinciva

Bay Wilson'a selamlarımı söyleyin.

Size de üstadım, saygılarımı sunarım.

Arsen Lüpen

"Arsen Lüpen!" diye yineledi Wilson. Afallamıştı.

Sholmes masayı yumruklamaya başladı:

"Aptal herif! Yine beni kızdırmaya çalışıyor! Karşısında çocuk varmış gibi benimle dalga geçiyor. Kamu önünde rezil olacakmışım! Mavi Elmas'ı onun elinden alan ben değil miydim?"

"Korkuyor," diye fikir yürüttü Wilson.

"Aptalca konuşma! Arsen Lüpen asla korkmaz! Kanıtı da bana meydan okuması."

"Peki Baron d'Imblevall'ın gönderdiği mektuptan nasıl haberi oldu?"

"Ne bileyim ben? Aptalca sorular soruyorsun, dostum."

"Ben sandım ki... Yani bana göre..."

"Ne? Ben hokkabaz mıyım?"

"Hayır ama sen çoğu kez mucizeler yaratıyorsun ya!"

"Kimse mucize yaratmaz. Ben de başkalarının yaptığından daha fazlasını yapmış değilim. Ben düşünürüm, işin üzerine giderim ve sonuç çıkarırım. Asla tahminde bulunmam. Bunu sadece aptallar yapar."

Telegram : @cinciva

Wilson kuyruğunu kısmış köpek gibi sindi. Bir yandan aptal olmamaya çalışırken öte yandan Sholmes'ün odanın içinde neden bir aşağı bir yukarı kızgın kızgın yürüdüğünü tahmin etmemeye çalıştı. Ama Sholmes zile basarak çağırdığı uşağına eşyalarını hazırlamasını söylerken Wilson, bu kez düşünüp sonuç çıkarabileceğine karar verdi ve bir matematik işleminden elde edilmişçesine kesin bir sonuca vardı: Arkadaşı yola çıkacaktı. !

Bu düşünsel beceri kendini hataya düşmediğine inandırdığı için sormaktan çekinmedi:

"Herlock, sen Paris'e gidiyorsun."

"Olabilir. "

"Baron d'Imblevall yüzünden değil, aslında Lüpen'in provokasyonuna yanıt vermek için."

"Olabilir."

"Herlock, ben de geliyorum."

"Ooo, dostum," diyen Sholmes durdu. "Sol kolunun sağ kolunla aynı kaderi paylaşmasından korkmuyorsun demek?"

"Benim başıma ne gelebilir ki? Nasılsa sen yanımdasın."

"Bravo, sen cesur bir adamsın! O herife bizimle maytap geçmesinin cezasını vereceğiz. Haydi Wilson, ilk trene yetişelim."

Telegram : @cinciva

“Gazeteleri okumadan mı?”

“Ne işe yarar ki?”

“Telgraf çekeyim mi?”

“Boş ver. Çekersek Arsen Lüpen yola çıktığımızı anlar. Telgrafı önemsemiyorum. Bu kez dikkatli davranan biz olmalıyız.”

Öğleden sonra iki kafadar Dover’den kalkan gemiye bindiler. Yolculuk harika geçti. Calais’den Paris’e giden trende Sholmes üç saatliğine güzelce bir kestirdi. Bu arada Wilson kompartımanın kapısında gözlerini her yerde dolaştırarak nöbet tuttu.

Sholmes uyandığı zaman neşeliydi. Kendine güveni artmıştı. Arsen Lüpen’le yeni bir düelloya başlama fikrinden büyük keyif duymaktaydı. Sonsuz bir sevincin tadını çıkarmaya hazırlanan bir adam gibi ellerini ovuşturdu.

“Sonunda bir iş çıktı!” dedi Wilson.

Ve o da aynı şekilde ellerini ovuşturdu.

İstasyonda Wilson bavulları taşırken Sholmes da kutuları yüklendi. Biletlerini vererek perondan ayrılıp ana caddeye çıktılar.

“Hava güzel, Wilson. Şu güneşe bak! Paris bizi karşılamak için süslenmiş.”

“Ne kadar kalabalık!”

Telegram : @cinciva

“Daha iyi, Wilson. Böylelikle tanınmadan ve tehlikesizce dolaşabiliriz. Bu kalabalıkta kimse bizi fark etmez.”

“Siz Bay Sholmes’sünüz, değil mi?”

Herlock durdu. Şaşırmıştı. Kendisine ismiyle seslenen de kimdi?

Yanına bir kadın, daha doğrusu genç bir kız yanaştı. Gösterişsiz giyinmişti, ama yüzünde asalet okunuyordu. Güzel yüzünde acı ve huzursuz bir ifade vardı.

“Siz Herlock Sholmes’sünüz, değil mi?” diye yineledi.

Dedektif şaşkınlığını bastırsa da susma alışkanlığından vazgeçmeyince genç kız üçüncü kez sordu:

“Bay Sholmes’le konuşmak şerefine erişiyorum galiba.”

“Benden ne istiyorsunuz?” diyen İngiliz surat astı. Bu karşılaşma ona biraz garip gelmişti.

Genç kız karşısına dikilerek, “Dinleyin beni, çok ciddiyim. Murillo Sokağı’na gideceğinizi biliyorum,” dedi.

“Ne dediniz?”

“Biliyorum, Murillo Sokağı 18 numaraya gidiyorsunuz. Ama gitmeyin! Hayır, oraya gitmemelisiniz. Yoksa pişman olacaksınız, inanın bana. Bunu söylüyorum diye benim bu işle bir ilgim olduğunu sanmayın. Sizi uyarmazsam vicdanım sızlayacak da ondan.”

Telegram : @cinciva

Sholmes onu yana itmek istedi, ama kız aldırmadı.

“Yalvarırım size, inat etmeyin. Ah, sizi nasıl ikna etsem! Gözlerimin içine bakarsanız ne kadar samimi olduğumu görürsünüz. Gözlerim size gerçeği söyleyecektir.”

Şöyle bir bakıldığında bu gözlerde karşısındakinin ruhunu okuyabilirdiniz. Wilson söze karıştı:

“Hanımefendi dürüst görünüyor.”

“Elbette dürüstüm,” dedi genç kız. “Bana inanmalısınız.”

“Ben inanıyorum,” diye karşılık verdi Wilson.

“Ah, ne kadar sevindim! Arkadaşınız da inanıyor, değil mi? Bunu hissediyorum. Hatta eminim. Ne kadar şanslıyım! Her şey yoluna girecek. Ah! Ne kadar da iyi düşünmüşüm. Bakın bayım, yirmi dakika sonra Calais’ye bir gemi kalkıyor. Ona binersiniz. Çabuk, arkamdan gelin. Şuradan gidiliyor. Daha zamanınız var.”

Dedektifi çekiştirdi. Sholmes onu kolundan tutarak elinden geldiğince yumuşak bir sesle, “Kusura bakmayın, hanımefendi,” dedi. “Ama isteğinizi yerine getiremem. Ben bir işe başladım mı asla ondan vazgeçmem.”

“Yalvarırım size. Yalvarırım. Ah, beni anlasanız!”

Sholmes onun sözlerine aldırış etmeden adımlarını hızlandırdı.

Wilson genç kıza döndü:

Telegram : @cinciva

“Merak etmeyin. O bu işi sonuna kadar götürecektir. Şimdiye kadar da hiç yenilmedi,” diyerek Sholmes’ün peşinden gitti.

Henüz birkaç adım atmışlardı ki karşılarına büyük siyah harflerle yazılmış pankartlar çıkıverdi. Biraz yaklaştılar. Kaldırımda yürüyen bir grup adam ellerindeki demir çubuklara takılı tabelaları yan yana koyarak gelen geçenin dikkatini çekmeye çalışıyordu:

Herlock Sholmes’le Arsen Lüpen Arasındaki Mücadele!

İngiliz şampiyon oldu. Ünlü dedektif Murillo Sokağı’nın esrarını çözmek istiyor. Ayrıntıları Echo de France’ta okuyun.

Wilson başını iki yana salladı.

“Baksana Herlock, biz sözüm ona gizlendik. Murillo Sokağı’nda bizi resmen şampanya patlatarak karşılarlarsa hiç şaşmam.”

“Wilson bazen gerçekten çok komik oluyorsun,” diyen Sholmes dişlerini gıcırdattı.

Oğlanların üzerine yürüdü. Niyeti birine bir yumruk çakarak elindeki tabelayı alıp paramparça etmekti. Ancak o kadar çok kişi toplanmıştı ki... Herkes gülüyor ve dalga geçiyordu.

Sholmes öfkesini bastırarak adamlardan birine sordu:

“Sizi ne zaman tuttular?”

Telegram : @cinciva

“Bu sabah.”

“Ne zaman dolaşmaya başladınız?”

“Bir saat önce.”

“Ama tabelalar hazırdı, değil mi?”

“Elbette. Bu sabah acenteye vardığımızda hepsi hazırdı.”

Yani Arsen Lüpen meydan okuyuşuna Sholmes’ün karşılık vereceğini biliyordu. Nitekim gönderdiği mektup da kendi planına uyuyordu. Bu çatışmayı bekliyor ve rakibiyle bir kez daha boy ölçüşmek istiyordu. Ama neden? Yeniden savaşa başlamak için nasıl bir gerekçesi vardı?

Herlock bir saniye tereddüt etti. Bu kadar küstahça davrandığına göre Lüpen galip geleceğinden emindi. Onun ilk uyarısına hemen karşılık vermekle tuzağa mı düşecekti yoksa?

Güçlü sesiyle, “Gidelim, Wilson! Arabacı, Murillo Sokağı 18 numaraya çek!” diye emretti.

Yumrukları sıkılı ve alın damarları kabarmış, bir boks maçına çıkar gibi arabaya atladı.

Murillo Sokağı’nda Monceau Parkı’na bakan çok lüks evler sıralanmıştı. En güzellerinden biri de 18 numaralı olanıydı. Burada hem bir sanatkâr hem de milyoner olan Baron d’Imblevalle karısı ve çocuklarıyla birlikte oturmaktaydı. Evin önünde ana binayı da çeviren koskoca

Telegram : @cinciva

bir arka bahçe vardı. Bu bahçedeki ağaçlarının dalları Monceau Parkı'na sarkmaktaydı.

İki İngiliz zili çaldıktan sonra avluyu yürüyerek geçtiler. Bir uşak onları karşılayarak yan binalardan birindeki ufak bir salona götürdü.

Oturdular ve odadaki kıymetli eşyalara göz attılar.

"Güzel mobilyalar." diye mırıldandı Wilson. "Zevkli döşenmiş. Bu eşyaları toplamak zaman almış olmalı. Burada oturan kişi elli yaşlarında biri olmalı."

Kapı açıldı ve Baron d'Imblevalle karısıyla birlikte içeri girdi.

İkisi de Wilson'un sandığının aksine, gençti ve çok şık giyinmişti. Hareketleri ve konuşmaları enerjik ve candandı. Misafirleri iltifat yağmuruna tuttular.

"Gerçekten çok naziksiniz. Sizi zahmete soktuk. Sizinle tanışmak şerefine nail olduğumuz için başımıza gelen onca sıkıntıyı neredeyse unutacağız."

"Şu Fransızlar ne kadar kibar insanlar," diye düşündü Wilson. Bir yandan da gözlerini etrafta dolaştırıyor ve her eşyaya dikkatle bakıyordu.

"Ama vakit nakittir," dedi Baron. "Hele hele sizin zamanınız, Bay Sholmes. Bu nedenle hemen konuya girelim. Siz bu işe ne diyorsunuz? Olumlu bir sonuca ulaşabilecek misiniz?"

Telegram : @cinciva

“Bunun için önce bu işin ne olduğunu bilmem gerek.”

“Bilmiyor musunuz?”

“Hayır, bu yüzden lütfen bana en ufak bir ayrıntıyı bile unutmadan her şeyi anlatın.”

“Bir hırsızlık söz konusu.”

“Ne zaman oldu?”

“Geçen cumartesi. Cumartesiyi pazara bağlayan gece.”

“Yani altı gün önce. Şimdi sizi dinliyorum.”

“Önce size şunu söyleyeyim ki Bay Sholmes, karım ve ben yaşam biçimimiz gereği pek az dışarı çıkarız. Çocuklarımıza bakmak, tek tük misafir kabul etmek ve evimizi güzelleştirmek başlıca işimiz; akşamları da birkaç sanat eseriyle süslediğimiz bu odada otururuz. Geçen cumartesi saat on bire doğru ışıkları söndürdükten sonra her zaman olduğu gibi karımla birlikte yatak odasına geçtik.”

“O oda nerede?”

“Hemen yandaki oda, kapısını görüyorsunuz. Ertesi sabah, yani pazar günü erkenden kalktım. Eşim Suzanne hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmamak için usulca bu odaya geçtim. Şu pencereyi açık görünce çok şaşırdım çünkü akşam yatmadan önce onu kapatmıştık.”

“Uşak açmış olmasın?”

Telegram : @cinciva

“Sabahları biz zili çalmadan kimse bu odaya girmez. Ayrıca koridora açılan odayla bu oda arasındaki kapıyı her akşam sürgülerim. Yani pencere dışarıdan açılmıştı. Nitekim sağdaki pencere kanadının menteşeleri eğilmişti.”

“Ya bu pencere?”

“Bu pencere, evi tamamen çevreleyen balkona açılır. Biz şu anda birinci kattayız. Buradan baktığınızda evin arka tarafına düşen bahçeyi ve onu Monceau Parkı’ndan ayıran dış kapıyı görürsünüz. Adam herhalde Monceau Parkı’ndan geldi ve bir merdiven dayayarak dış kapının üzerinden bahçeye atladı.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Kapının her iki tarafındaki yumuşak toprakta merdivenin bıraktığı çukur şeklindeki izlere bakarak. Aynı izler balkonun alt kısmında da bulundu. Ayrıca balkon kenarlığında hafif boya kazıntıları gördük. Demek ki merdiven buraya dayanmıştı.”

“Monceau Parkı geceleri halka kapalı değil mi?”

“Değil. Ayrıca 14 numaralı evi bu parkın içinde inşa etmişler. Oradan buraya geçmek çok kolay.”

Herlock Sholmes biraz düşündükten sonra sordu: “Gelelim hırsızlığa. Bu iş şu anda içinde bulunduğumuz odada oldu, değil mi?”

Telegram : @cinciva

“Evet. On ikinci yüzyıldan kalma bir Meryem Ana biblosuyla gümüş işlemeli rahle arasında bir Yahudi lambası duruyordu. O çalınmış.”

“Hepsi o kadar mı?”

“O kadar.”

“Yaa! Neymiş bu Yahudi lambası?”

“Eskiden kullanılan bakır lambalardan biri. Bir tutamağı var, bir de içinde yağ bulunan haznesi. Bu haznenin iki yerinden birer fitil çıkıyor.”

“Yani pek de kıymetli olmayan bir şey?”

“Doğru, lambanın fazla bir kıymeti yok. Ama içinde gizli bir gözü var ve orada çok kıymetli bir aile mücevheri saklıyoruz. Zümrüt ve yakut süslü altın bir broş, çok kıymetli.”

“Neden orada saklıyorsunuz?”

“Neden diye sormayın. Belki de o gizli gözü kullanmaktan zevk alıyorduk.”

“Bunu başka biri biliyor muydu?”

“Kimse bilmiyordu.”

“Hırsız hariç tabii,” dedi Sholmes. “Yoksa Yahudi lambasını çalmak zahmetine katlanmazdı.”

“Doğru. Ama biz bu gizli gözü tesadüfen keşfetmiştik. O nereden bilebilirdi ki?”

Telegram : @cinciva

“Tesadüfen. Ya uşak sayesinde ya da bir aile dostundan. Bırakalım bunları. İş yargıya intikal etti, değil mi?”

“Elbette. Sorgu hâkimi gerekli araştırmaları yaptı. Tüm büyük gazetelerin polis muhabirleri aynı şekilde olayın üstüne gittiler. Ama size yazdığım gibi bu meselenin çözülmesi için en ufak bir umut yok.”

Sholmes ayağa kalkarak pencereye gitti. Onu ve balkonu gözden geçirdi. Büyüteciyle balkondaki çizikleri inceledi. Sonra Baron d’Imblevalle’e bahçeye çıkmak istediğini söyledi.

Sholmes dışarıda hasır koltuklardan birine oturdu ve dalgın bakışlarını evin damında gezdirdi. Sonra merdivenin yerde bıraktığı izler silinmesin diye oraya yerleştirilen iki ufak tahta sandığın yanına vardı. Sandıkları bulunduğu yerden kaldırdı ve yere diz çöktü. Kamburunu çıkartarak yere yirmi santim kalıncaya kadar burnunu uzattı. Zemini adamakıllı inceledikten sonra bazı yerleri ölçtü. Aynı şeyleri biraz üstünkörü de olsa bahçeye açılan kapıda da yaptı.

İşini bitirdi. Bayan d’Imblevalle’in odasına döndüler.

Sholmes birkaç dakika sustuktan sonra konuşmaya başladı:

“Doğrusu anlattığınız şeyler başından beri beni şaşırttı, çünkü her şey o kadar basit bir hale sokulmuş ki. Örneğin, hırsızlığın şekli. Bir merdiven yerleştiriliyor,

Telegram : @cinciva

pencere pervazlarından biri eğiliyor, belli bir şey çalınıyor ve çekip gidiliyor. Hayır, her şey bu kadar basit olamaz. Her şey çok açık ve çok kesin.”

“Yani?”

“Yani Yahudi lambasının çalmışı Arsen Lüpen’in işi.”

“Arsen Lüpen mi?” diye haykırdı Baron.

“Bu işi bizzat kendi yapmadı. Eve kendisi ya da bir başkası girmedi. Girse girse bir uşak girebilir. Bulunduğu çatı katından terasa çıktı. Oradan yağmur borularına tutunarak odanın bulunduğu yere geldi.”

“Tüm bunlar neyi kanıtlar ki?”

“Arsen Lüpen bir yere girdi mi eli boş çıkmaz.”

“Lambayı çaldı ya!”

“Lambayı çalarken elmas süslü sigara tabakasını ya da şu antika gerdanlığı alıp giderdi hiç değilse. Bunun için elini uzatması yeterdi. Bunu yapmadığına göre ya onları görmedi ya da ilgilenmedi.”

“Ama ardında bıraktığı izler?”

“Hepsi sahte! Şüpheleri başka yere çekmek için hazırlanmış bir senaryo.”

“Balkondaki çizikler?”

“Onlar da sahte, bilerek çizmişler.”

“Merdivenin bıraktığı izler?”

Telegram : @cinciva

“Onlar da! Terasın altındaki dört köşe izlerle bahçe kapısı önündeki izleri inceleyin; şekilleri aynı. Ama buradakiler birbirine paralel, öbür taraftakiler değil. İki oyuk arasındaki mesafeyi ölçün; ikisi de farklı. Terasın altındaki 23, bahçe kapısının önündekiyse 28 santimetre.”

“Bundan ne çıkarıyorsunuz?”

“Şekilleri aynı olduğuna göre her iki taraftaki izler dört köşe kesilmiş tek bir sopayla yapılmış.”

“Yani bu sopa en güçlü kanıtımız olacak?”

“Ben de onu bir defne ağacının altında buldum.” Baron umutlandı. Kırk dakika önce İngiliz ayağını şu kapıdan içeri atmış ve o güne dek ortaya atılan, sözüm ona gerçek kanıtların sahteliğini ortaya çıkarmıştı. Herlock Sholmes’ün varsayımları elle tutulabilir bir başka gerçeği daha ortaya koyuyordu.

“Yanımızda çalışanları suçlamanız biraz ağır kaçmıyor mu?” dedi Barones. “Hizmetçilerimizin hepsi uzun süredir bizimle; hiçbiri bize ihanet etmez.”

“O zaman sizin bana yazdığınız mektupla aynı tarihi taşıyan ve aynı postaneden verilmiş şu mektubu nasıl açıklarsınız?”

Barones’e Arsen Lüpen’in yazmış olduğu mektubu uzattı.

Barones d’Imblevalle ne diyeceğini bilemedi.

Telegram : @cinciva

“Arsen Lüpen. Size mektup yazdığımı nereden öğrendi ki?”

“Siz kimseye bundan bahsetmiş miydiniz?”

“Hiç kimseye bahsetmedim,” dedi Baron. “Bu fikir aklımıza dün akşam, yemek sırasında geldi.”

“Hizmetçiler orada mıydı?”

“Hayır. Sadece çocuklar vardı. Bir de... Hayır. Sophie ile Henriette bizimle masada oturmuyordu, değil mi Suzanne?” Barones d’Imblevalle düşündü:

“Onlar öğretmenle birlikte gitmişti.”

“Öğretmen mi?” diye sordu Sholmes.

“Çocukların eğitmeni, Bayan Alice Demun.”

“Demek ki o yemeği sizinle birlikte yemiyor?”

“Hayır, kendi odasında yer hep.”

Wilson’un aklına bir şey geldi.

“Dostum Herlock Sholmes’e ulaşan mektup herhalde daha önceden postaya verildi, değil mi?”

“Elbette.”

“Onu postaneye kim götürdü?”

“Dominique, benim oda hizmetçim. Yirmi yıldır yanımdadır,” diye karşılık verdi Baron. “Bunlarla uğraşmakla zaman kaybediyoruz.”

Telegram : @cinciva

“Bir şey arıyorsanız zaman kaybetmiş sayılmazsınız,” diye Wilson ahkam kesti.

İlk araştırma sona ermişti. Sherlock odasına çekilmek için izin istedi.

Bir saat sonra, yemek masasında ailenin altı ve sekiz yaşlarındaki şirin kızlarıyla tanıştı. Yemek sırasında az konuşulmuştu. Sholmes Baron’un yakınlık göstermesini hep kısa cevaplarla geçiştirince karı kocaya susmaktan başka seçenek kalmadı. Sonra kahveler geldi. Sholmes kendi kahvesini çabucak içip ayağa kalktı.

Aynı anda içeri bir uşak girerek kendisine bir telgraf uzattı. Dedektif açıp okudu:

Hayranlığımı gizleyemeyeceğim. Bu kadar zamanda ulaştığınız sonuçlar beni şaşırttı.

Arsen Lüpen

Sholmes kızgınlıkla telgrafı Baron’a uzattı:

“Duvarlarınızın gözü kulağı olduğuna artık inanıyor musunuz, bayım?”

“Hiçbir şey anlamıyorum,” diye mırıldandı Baron d’Imblevalle. Çok şaşırmıştı.

“Ben de öyle. Yalnız bildiğim bir şey varsa o da burada onun haberi olmaksızın tek bir hareket yapamayacağımız. Ağzımızdan çıkan her sözcüğü o da duyuyor.”

Telegram : @cinciva

O akşam Wilson görevini yapmış olanlara özgü bir vicdan rahatlığıyla yatağa yattı ve uyumaktan başka bir şey düşünmedi. Nitekim hemen uyuyakaldı. Rüyasında tek başına Lüpen'i kovalıyor ve tutukluyordu. Bu takip o denli canlıydı ki uyanıverdi. Biri yatağına yaklaşmıştı. Hemen tabancasına sarıldı.

"Kıpırdama Lüpen, yoksa ateş ederim!"

"Vay canına! Ne oluyor sana Wilson?"

"Ne? Sen misin, Sholmes? Bana ihtiyacın var mı?"

"Sana bir şey göstermem lazım. Haydi kalk ayağa."

Onu pencereye götürdü.

"Bak. Bahçe kapısının öbür tarafına bak."

"Yani parka mı?"

"Evet, bir şey görüyor musun?"

"Görmüyorum."

"Hayır, bir şeyler görüyorsun."

"Aa, sahiden de. Bir gölge. Hatta iki tane."

"Değil mi? Kapıya doğru yaklaşıyorlar. İşte, oradalar. Vakit kaybetmeyelim."

Karanlıkta tırabzana tutunarak merdivenden aşağı indiler. Bahçeye açılan bir merdiven bulunan bir odaya geldiler.

Telegram : @cinciva

Kapının camından dışarı baktıklarında iki gölgenin hâlâ orada olduğunu gördüler.

“Çok acayip,” dedi Sholmes. “Evden gürültüler geliyor galiba.”

“Evden mi? İmkânsız! Herkes uyuyor.”

“Dinlesene.”

Aynı anda bahçe kapısının olduğu yerden bir ıslık sesi duyuldu ve evden hafif bir ışık yansıdı.

“D’Imblevalleler ışığı yaktılar,” diye mırıldandı Sholmes. “Bizim üzerimizdeki onların odası, değil mi?”

“Herhalde gürültüyü yapan da onlardı,” dedi Wilson. “Belki onlar da kapıyı gözlüyor.”

İkinci bir ıslık sesi daha duyuldu. Bu kez biraz kısıktı. “Anlamıyorum, anlamıyorum,” dedi Sholmes. Kızmıştı.

“Ben de.”

Sholmes anahtarı deliğinde çevirdi ve sürgüyü yana çekerek kapının kanadını dikkatlice açtı.

Üçüncü bir ıslık sesi, bu kez daha tiz ve değişikti. Tepelerindeki gürültü daha da artmıştı.

“Galiba oturma odasının balkonundan geliyor,” diye fısıldadı Sholmes.

Başını kapının aralığından içeri soktu, ama hemen geri çekti. Bu kez Wilson dışarı baktı. Hemen yanlarında

Telegram : @cinciva

balkon kenarına dayalı bir merdiven gördüler.

“Lanet olsun!” diye söylendi Sholmes. “Odada biri var! İyi ki merdiveni gördük. Haydi, hemen merdiveni çekelim.” Aynı anda biri merdivenden aşağı indikten sonra onu sırtladığı gibi bahçe kapısına koşmaya başladı. Suç ortağı onu kapıda bekliyordu. Sholmes’le Wilson hemen peşinden koştular. Merdiveni tam bahçe kapısına dayayacağı sırada adamı yakaladılar. Karşı taraftan iki el silah sesi duyuldu.

“Yaralandın mı?” diye haykırdı Sholmes.

“Hayır,” diye karşılık verdi Wilson.

Ve adama sımsıkı sarılarak onu yakalamaya çalıştı. Adam dönerek bıçağını çekti. Bir eliyle Wilson’u sımsıkı tutarken öbür eliyle bıçağını göğsüne sapladı. Wilson acı içinde yere düştü.

“Lanet olsun!” diye söylendi Sholmes. “Ona bir şey olmuşsa hepsinin canına okurum!”

Wilson’u çimenlere yatırdı ve merdivene koştu, ama çok geçti. Adam parmaklığı aşmış, suç ortağının da yardımıyla kaçıp gitmişti.

“Wilson Wilson, kötü mü yaralandın? Hafif bir sıyrık, değil mi?”

Evin kapıları açıldı. Dışarıya ilk çıkan Baron oldu. Ardından da elindeki mumla uşak gözüktü.

Telegram : @cinciva

“Ne var? Ne oluyor?” diye seslendi Baron. “Bay Wilson yaralandı mı?”

“Yok, hafif bir sıyrık,” diye yineledi Sholmes kendi kendini kandırmak istercesine.

Kan oluktan boşanırcasına akıyordu. Wilson’un yüzü sararmıştı.

Doktor ancak yirmi dakika sonra bıçağın ucunun kalbe dört milimetre kala saplanmış olduğunu saptadı.

“Kalbe dört milimetre yakın mı? Wilson her zaman şanslıdır!” dedi Sholmes adeta kıskanırcasına.

“Şansı varmış, şansı varmış.” diye homurdandı doktor.

“Ayrıca güçlüdür de.”

“Altı hafta yatak istirahati, iki ay da nekahet devri sürer.”

“Daha fazla sürmez mi?”

“Sürmez. Yeter ki komplikasyon çıkmasın.”

“Komplikasyon niye çıksın ki?”

Sholmes iyice sakinleştikten sonra Baron’un odasına geçti.

Gizemli ziyaretçi bu kez alçakgönüllü davranmamıştı. Utanmadan elmas süslü sigara kutusunun ve opal gerdanlığın yanı sıra eline ne geçirmişse alıp gitmişti.

Pencere hâlâ açıktı. Camlardan biri dikkatle kesilmişti. Gün ışığında yapılan araştırmalar sonucunda merdivenin

Telegram : @cinciva

inşaat halindeki evden alındığı, hırsızın da bu yolla kaçtığı ortaya çıktı.

“Uzun lafın kısası,” dedi Baron d’Imblevalle alaylı alaylı, “Yahudi lambasının çalınması da aynen böyle olmuştu.”

“Evet, mahkemenin yorumunu kabul edecek olursak.”

“Yani siz kabul etmiyorsunuz, öyle mi? Peki o zaman bu ikinci hırsızlık birinciyi tamamlamış olmuyor mu?”

“Olmuyor, bayım.”

“Ama nasıl olur? Bu akşamki hırsızlığın dışarıdan yapıldığına dair elinizde kesin kanıt var. Buna rağmen Yahudi lambasının bu civarda oturanlardan biri tarafından çalındığını iddia ediyorsunuz?”

“Bu evde oturanlardan biri tarafından...”

“Bunu nasıl açıklayacaksınız?”

“Açıklamayacağım bayım. Ortada iki gerçek var ve bunlar birbiriyle ilintili. Ben bunları ayrı ayrı inceleyerek bir sentez yapacağım.”

Kendinden o kadar emin, davranışları o kadar mantıklıydı ki Baron pes etmek zorunda kaldı.

“Peki. O zaman müfettişe haber verelim.”

“Kesinlikle olmaz!” dedi İngiliz; heyecanlanmıştı. “Sakın ha! Ben bu kişilerden ancak ihtiyaç duyduğum zaman yardım isterim.”

Telegram : @cinciva

“Ama silahla saldırıya uğradınız?”

“Önemli değil.”

“Dostunuz?”

“O sadece yaralandı. Doktora söyleyin ağzını sıkı tutsun. Mahkemeye karşı tüm sorumluluğu ben üzerime alıyorum.” İki gün hiçbir olay olmadan geçti. Bu arada Sholmes araştırmalarını saplantı denebilecek bir titizlik içinde sürdürdü. Kendi gözlerinin önünde, soğukkanlılıkla yapılan soygunu engelleyememiş olması onu çok hırslandırmıştı. Yorulmak nedir bilmeden bütün evi ve bahçeyi araştırdı. Hizmetçilere sorular sordu. Özellikle mutfakta ve samanlıkta çok zaman kaybetti. En ufak bir ipucu bile elde edememiş olması cesaretini kırmadı.

“Bir şeyler bulacağım,” diye düşündü. “Burada bir şey bulacağım. Sarışın Kadın macerasında olduğu gibi belirsiz bir yol izleyerek hedefe ulaşmayacağım. Bu kez bir savaş ortamındayım. Bu kez düşmanım ele geçmez ve görünmez Lüpen değil, onun suç ortağı. Etiyle buduyla canlı bir varlık! Ve kendisi bu evde. Bu meselede göze çarpmayan bir ayrıntı onu ele geçirmeme yetecektir.”

O ayrıntı tesadüfen karşısına çıktı.

Üçüncü günün öğleden sonrasıydı. Sholmes Baron’un odasının üstündeki çocukların çalışma odasına girerek iki

Telegram : @cinciva

kız kardeşten küçük olanıyla yani Henriette'le karşılaştı. Küçük kız bir makas arıyordu.

"Biliyor musun," dedi. "Ben de geçen akşam sana gelen mektup gibi mektuplar hazırlıyorum."

"Geçen akşam mı?"

"Evet, yemekten yeni kalkmıştık ya. Sana bir kâğıt getirdiler, üzerinde yazılar vardı. Yani bir telgraf. İşte ben de şimdi ona benzer bir şey yapıyorum."

Dışarı çıktı. Kim olsa bunu bir çocuğun anlamsız oyunu olarak algılardı. Nitekim Sholmes de onun söylediklerini önce yarım yamalak dinleyerek işine koyuldu. Derken çocuğun peşinden koştu. Söylediği son cümle kafasına takılmıştı. Kızı merdiven başında yakaladı ve hemen sordu:

"Demek sen de harfleri kâğıda yapıştırıyorsun?"

Henriette gururla açıkladı:

"Tabii, önce sözcükleri kesiyorum, sonra da kâğıda yapıştırıyorum."

"Sana bu oyunu kim öğretti?"

"Öğretmenin nasıl yaptığına baktım. Önce gazeteden kelimeleri kesiyor, sonra da onları yapıştırıyor."

"Sonra ne yapıyor onları?"

"Onlardan mektup ya da telgraf yapıp gönderiyor."

Telegram : @cinciva

Herlock Sholmes çocuğun odasına döndü. Bu bilgi onu çok şaşırtmıştı. Tüm bunlardan bir sonuç çıkarmaya çalıştı.

Şöminenin önünde bir yığın gazete vardı; sayfalarını teker teker açtı ve özen gösterilerek kesilmiş kısımlarda eksilen sözcükleri saptadı. Bunları Henrietta kesmiş olmalıydı. Eğitmen tarafından kesilmiş olanlar da bu yığının içindeydi kuşkusuz. Ama bunu nasıl tespit edecekti?

Herlock, masanın üzerinde duran okul kitaplarını üstünkörü karıştırdı, sonra kitaplıktaki kitaplara göz gezdirdi. Derken bir sevinç çığlığı attı. Bir köşede üst üste sıralanmış eski defterlerin arasında bir çocuk albümüyle resimli bir alfabe buldu. Albümün sayfaları arasında boşluklar vardı.

İyice baktı. Sayfalardan birinde haftanın günleri gösterilmişti. Pazartesi, salı, çarşamba... Cumartesi sözcüğü eksikti. Yahudi lambası bir cumartesi akşamı çalınmıştı. Herlock'un içinde bir şeyler kıpırdanır gibi oldu. Ne zaman önemli bir keşifte bulunsa hep böyle olurdu. Gerçeği bulmaktan doğan baskı ve de emin olmanın yarattığı heyecan onu asla yanıltmazdı.

Albümün sayfalarını dikkatle çevirdi. Acele ediyordu. Biraz sonra yeni bir sürprizle karşılaşacaktı.

Telegram : @cinciva

Sayfalardan birinde sadece büyük harflerle yazılmış cümleler vardı, altında da bir sıra rakam.

Harflerden dokuz ve rakamlardan üçü kesilmişti.

Sholmes onları kesiliş sırasına göre not defterine kaydetti ve şu sonuca ulaştı:

CİAVPNEREF-237

“Çok zor bir bilmece.”

Harfleri tekrar tekrar dizdi, ama anlamlı bir şey elde edemedi.

Derken aklına bir çözüm geldi; kalemiyle sıraladığı sözcükler yavaş yavaş bir anlam kazanmaya başladı. Dönüp dolaşıp mantığa ve gerçeğe dayanan verilere ulaşıyordu.

Albümün bir sayfasında alfabedeki tüm büyük harfler yazılıydı. Buna göre büyük bir olasılıkla, hatta kesinlikle eksilen sözcüklere bu sayfadan alman harfler eklenmişti. O zaman ortaya şöyle bir şey çıkıyordu:

CE . A P VER İN-237

İlk sözcük ortaya çıkmıştı: “Cevap”, bir V’si eksikti. Çünkü o V harfi başka yerde kullanılmıştı.

İkinci sözlükten sonraki harfler ve numara, mektubu yazanın adresi olmalıydı. Önce gün saptanıyor, sonra da EF-237 adresine bir cevap bekleniyordu.

Telegram : @cinciva

Numarası bunun bir adres olabileceğini ifade ediyordu. EF de bu adresin bir parçası olmalıydı. Mektubun gönderileceği gün ise cumartesi olmalıydı. Sholmes albümü karıştırmaya devam etti. Daha sonraki sayfalarda kesilmiş sözcük bulamadı. Artık işi şansa kalmıştı.

“Eğlenceli, değil mi?”

Henriette geri dönmüştü.

İngiliz cevap verdi:

“Evet, eğlenceli. Sende başka kâğıt ya da harf yok mu, ben de yapıştırayım?”

“Kâğıt mı? Yok. Ayrıca, öğretmenim kızar.”

“Öğretmenin mi?”

“Evet, zaten beni azarladı.”

“Niye?”

“Size bunları anlattığım için. İnsan hoşlandığı kişilerin şeylerini başkalarına söylememeliymiş.”

“Çok haklısın.”

Henriette aldığı cevaptan o kadar memnun oldu ki, elbisesine iliştirilmiş ipek çantasından birkaç paçavra, üç düğme, iki kesme şeker ve bir kâğıt parçası çıkararak onları Sholmes’e uzattı.

“Yine de ben sana vereyim, al!”

Kâğıtta bir taksi numarası yazılıydı: 8279.

Telegram : @cinciva

“Bu numara nereden çıktı?”

“Öğretmenim onu çantasından düşürdü.”

“Ne zaman?”

“Pazar günü, kilise ayininde. Bağışta bulunacaktı da.”

“Harika! Şimdi sana azar işitmemen için bir yol göstereceğim: Öğretmenine benimle konuştuğunu söyleme.”

Sholmes, Baron d’Imblevalle’i arayarak eğitmen hakkında etraflı bilgi istedi.

Baron yerinden fırladı:

“Alice Demun mu? Buna gerçekten inanıyor musunuz? Bu nasıl olur? Mümkün değil.”

“Kendisi ne zamandan beri hizmetinizde?”

“Bir yıldan beri, ama ben onun kadar güven duyulabilecek birine rastlamadım.”

“Nasıl oldu da ben onu daha önce fark etmedim?”

“İki günlüğüne izin almıştı.”

“Şimdi?”

“Döner dönmez hasta arkadaşınızı ziyarete gitti. Bir hastabakıcıda olması gereken tüm özelliklere sahip... Şefkatli, nazik. Bay Wilson da ona hayran kalmış.”

Telegram : @cinciva

“Ya!” diyen Sholmes, eski dostunun hatırını sormayı bile aklına getirmedi. Bir süre düşündükten sonra:

“Demek ki pazar sabahından sonra gitti? Yani hırsızlıktan bir gün sonra?” diye sordu.

“Evet.”

Baron aynı soruyu karısına sorduğunda Barones’in cevabı, “Eğitmen her zamanki gibi saat on birde çocuklarla birlikte kiliseye gitti,” oldu.

“Daha önce?”

“Daha önce mi? Hayır ya da durun bakayım. Bu hırsızlık olayı aklımı başımdan aldı. Bir akşam önce, ertesi günü yani pazar sabahı Paris’e gelen bir arkadaşım ziyaret etmek için benden izin istedi. Herhalde ondan şüphelenmiyorsunuzdur?”

“Yok canım. Yine de onu görmek isterdim.”

Wilson’un odasına girdiğinde hemşire gibi gri keten, uzun elbiseli genç bir kadın hastanın üzerine eğilmiş, ona su içiriyordu.

Yüzünü döndüğü zaman Sholmes onun Kuzey Garı’nda kendisiyle konuşan kız olduğunu anladı.

Aralarında soru ya da açıklama içeren herhangi bir konuşma geçmedi.

Alice Demun hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden ciddi, ama nazik bakışlarla ve yüzünde cana yakın bir

Telegram : @cinciva

gülümsemeyle odaya girenleri selamladı. İngiliz konuşmak istedi, bir iki kelime geveledi, ama sonra sustu, Sholmes'ün şaşkın bakışları arasında sırtını dönerek işine koyuldu. İlaç şişelerini yerine kaldırdı ve sargıları sardıktan sonra yine gülümseyerek dedektife baktı.

İngiliz olduğu yerde arkasını döndü, merdivenlerden aşağı indi. Avluda Baron d'Imblevalle'in arabasını görünce bir hamlede Baron'un yanına oturdu ve şoföre küçük kızın kendisine verdiği kâğıtta yazılı adrese, yani Levallois'daki otomobil garajına gitmesini emretti. Pazar sabahı 8279 numaralı arabayı kullanan şoför Dupret henüz gelmemişti. Sholmes arabadan inerek nöbet değişimini bekledi.

Şoför Dupret'nin anlattığına bakılırsa gerçekten de Monceau Parkı'na yakın bir yerde siyahlar giymiş genç bir kadını müşteri olarak almıştı. Kadının yüzünde peçe varmış ve çok heyecanlıymış.

"Elinde bir paket var mıydı?"

"Evet, oldukça uzun bir paket taşıyordu.

"Onu nereye götürdün?"

"Temes Caddesi'ne, Saint-Ferdinand Meydanı'nın köşesine. Orada on dakika kadar kaldı, sonra onu Monceau Parkı'na geri getirdim."

"Temes Caddesi'ndeki evi bana gösterebilir misin?"

Telegram : @cinciva

“Tanrım! Şimdi mi gideceğiz?”

“Daha sonra. Önce Orfevres Rıhtımı 36 numaraya çek!”

Emniyet Müdürlüğü’nde Müfettiş Ganimard’la karşılaşınca sevindi.

“Bay Ganimard, biraz vaktiniz var mı?”

“Söz konusu Lüpen ise yok!”

“Lüpen söz konusu.”

“O zaman yerimden bile kımıldamam.”

“Ne? Yani pes mi ettiniz?”

“İmkânsızlığa karşı pes ediyorum ben. Eşit koşulları olmayan bir mücadeleden yılmışım artık. Siz ne yaparsanız yapın. Beni ilgilendirmez. Lüpen bizden daha güçlü. Bu nedenle benden pas!”

“Ben pas demiyorum.”

“Ama mecbur kalacaksınız. Tıpkı ötekiler gibi.”

“Bunu görmek hoşunuza giderdi, değil mi?.”

“Orası öyle,” dedi Ganimard boş verircesine. “Ama devam etmeye kararlıysanız ben de sizinle geleceğim!” İkisi de taksiye atladı. Şoför onları evin karşısındaki bir kahvede bıraktı. Defne ağaçlarıyla çevrili terasta oturup beklemeye başladılar. Hava kararmaya başlamıştı.

“Garson,” diye seslendi Sholmes. “Yazacak bir şeyiniz var mı?”

Telegram : @cinciva

İki satır yazdıktan sonra garsonu geri çağırdı.

“Şu pusulayı karşıdaki evin kapıcısına ver. Giriş kapısında sigara içmekte olan kasketli adama.”

Kapıcı çıkageldi. Ganimard kendini başmüfettiş olarak tanıttıktan sonra Sholmes adama pazar sabahı bu eve siyahlar giyinmiş genç bir kadının girip girmediğini sordu.

“Siyahlar giyinmiş mi? Evet, saat dokuza doğru. Kendisi hep ikinci kata çıkar.”

“Sık sık gelir mi?”

“Hayır, ama son iki haftadan beri hemen her gün geliyor.”

“Pazardan sonra?”

“Sadece bir kez, bugün hariç.”

“Ne? Bugün de geldi mi?”

“Kendisi yukarıda.”

“Yukarıda mı?”

“On dakikadan beri. Arabası her zaman olduğu gibi Saint Ferdinand Meydanı’nda bekliyor. Kendisine kapıda rastladım.”

“İkinci kattaki kiracı kim?”

“Orada iki kişi oturuyor. Biri Bayan Langeais, modacı. Öbürü bir bey. Bir aydan beri Bresson adı altında bu katta oturuyor.”

Telegram : @cinciva

“Neden ‘adı altında’ diyorsun?”

“Bana öyle geliyor ki asıl adı bu değil. Onun işlerine eşim bakıyor. Gömleklerinin hepsinde başka harfler işlenmiş.”

“Nasıl yaşıyor?”

“Hemen hemen her gün dışarıda. Bazen günlerce eve gelmediği oluyor.”

“Cumartesiyi pazara bağlayan gece buraya geldi mi?”

“Cumartesiyi pazara bağlayan gece mi? Durun bakayım, bir düşüneyim... Evet, cumartesi günü geldi, bir daha evden dışarı çıkmadı.”

“Nasıl bir adam bu?”

“Tarif edemeyeceğim. Her seferinde bir başka türlü... Bazen uzun boylu, bazen kısa boylu gözüküyor. Bazen şişman, bazen zayıf. Bazen esmer bazen sarışın. Ne zaman gelse tanıyamıyorum.”

Ganimard’la Sholmes bakıştılar.

Başmüfettiş, “Bu kesinlikle o!” diye mırıldandı.

Emektar müfettiş heyecanlanmıştı. Yumruklarını sıktı.

O ana kadar soğukkanlılığını muhafaza eden Sholmes’ün bile yüreği küt küt atmaya başladı.

Derken kapıcı onları uyardı:

“İşte, kız çıkıyor. Adamla birlikte.”

Telegram : @cinciva

“Hangisi?”

“Elinde paketi olan.”

“Ama o herif kızla birlikte değil ki? Baksana, kız arabasına yalnız bindi.”

“Ben zaten onları hiçbir zaman bir arada görmedim.”

Sholmes’le Ganimard hesabı ödedikten sonra yerlerinden kalkıp karşı kaldırıma geçtiler. Lüpen aksi yönde yürüyordu. Ganimard:

“Hangisini takip edeceksiniz?” diye sordu.

“Tabii ki adamı.”

“O zaman ben kızın peşinden gideyim.”

Sholmes aklından geçenleri Ganimard’a anlatmak niyetinde değildi.

“Hayır, siz benimle kalın” dedi. “Kızın nerede oturduğunu biliyorum nasıl olsa.”

Araya belirli bir mesafe koyarak Lüpen’in peşine takıldılar. Lüpen arkasına bile bakmadan hızlı hızlı yürüdü. Sağ ayağı aksıyordu.

Ganimard, “Topal numarası yapıyor!” diyerek ekledi. “Yanımızda birkaç polis daha olsaydı onu yakalardık. Gözden kaybetmesek bari!”

Ama Temes Kapısı’na varıncaya kadar etrafta polis göremediler. Surların dışına çıktıktan sonra da kimseden

Telegram : @cinciva

yardım bekleyemezdiler.

Sholmes, “Burada ayrılalım,” diye bir öneride bulundu. “Meydan boş.”

Victor Hugo Bulvarı’ndaydılar. Biri sağda öbürü solda olmak üzere, ağaçlıklı kaldırımlarda yürümeye başladılar. Yirmi dakika sürdü bu takip. Derken Lüpen sağa döndü ve Seine Nehri boyunca dolaşıp durdu. Birden nehrin kıyısına indi. Orada birkaç saniye bekledi. Şimdi ne yaptığı görülmüyordu. Sonra tekrar rıhtıma çıktı ve geri döndü. İngiliz’le Ganimard rıhtım kazıklarının arkasına gizlendiler. Lüpen önlerinden geçip gitti. Elinde paket yoktu artık.

O uzaklaşır uzaklaşmaz bir evin köşesinden bir adam sıyrılarak ağaçların arasında yürümeye başladı.

Sholmes usulca, “Bu da onu takip ediyor galiba,” dedi.

“Ben bu adamı biz buraya gelirken de gördüm sanki.”

Av yeniden başladı. Üçüncü kişinin ortaya çıkışı işleri zorlaştırmıştı. Lüpen geldiği yoldan geri döndü. Temes Kapısı’ndan geçerek Saint-Ferdinand Meydanı’ndaki eve girdi.

Ganimard yetiştiğinde kapıcı kapıyı kapatmak üzereydi.

“Onu gördün, değil mi?”

“Evet, ben koridordaki gaz lambasını söndürdüm. O da kapısını içeriden sürgüledi.”

Telegram : @cinciva

“Yanında kimse yok mu?”

“Yok. Uşağı falan da yok. Yemeğini hep yalnız yer.”

“Burada arka merdiven yok mu?”

“Yok.”

Ganimard Sholmes’e döndü:

“En iyisi ben Lüpen’in evini gözlerken siz Demours Sokağı’ndaki karakoldan müfettişi çağırın. Yazılı pusula da vereyim size.”

“Ya bu arada kaçarsa?”

“Ben buradayım ya!”

“Bire bir, güçler eşit sayılmaz!”

“Ama ben onun evine zorla giremem ki! Öncelikle yasalar izin vermez. Hele böyle gece vakti.”

Sholmes omuz silkti.

“Lüpen’i yakalarsanız kimse size tutuklamanın nasıl olduğunu sormaz. Ayrıca biz önce sadece zili çalacağız. Sonrasını göreceğiz bakalım.”

Merdivenden yukarı çıktılar. Sol taraftaki sahanlıkta iki kanatlı bir kapı çıktı karşılarına. Ganimard zili çaldı.

Ses çıkmadı. Bir daha çaldı. Kimse cevap vermedi.

“İçeri girelim,” diye mırıldandı Sholmes.

“Evet, girelim.”

Telegram : @cinciva

Yine de hareketsiz bir süre beklediler. Yüzlerinde kesin bir eyleme kalkışanların bir anlık kararsızlığı okunmuyordu.

İçeri girmeye çekiniyorlardı. Bir yumrukta yıkabilecekleri şu incecik duvarın arkasında Arsen Lüpen'in bulunması onlara imkânsız gibi geliyordu. Onu o kadar iyi tanıyorlardı ki. Herhalde enayi gibi yakayı ele verecek değildi. Yok, yok.. O, bu kapının arkasında olamazdı. Yandaki evlerden ya da damlardan geçerek özenle hazırlanmış bir geçitten çekip gitmiş olmalıydı. Kendilerine de sadece onun gölgesini görmekten başka iş kalmayacaktı.

İkisinin de tüyleri diken diken oldu. İçeriden bir ses gelmişti. Lüpen oradaydı işte. Şu kapının ardında.

Ne yapsalardı acaba? Öyle kritik bir durumdaydılar ki. Bunca yıl böylesi işlerin içinde yorulmuş iki eski kurt heyecana kapılmıştı. Yürekleri küt küt atıyordu.

Ganimard bir cevap bekler gibi Sholmes'e baktı, sonra yumruğuyla kapıya vurdu.

İçeriden gelen bir ayak sesi duydular.

Ganimard kapıyı sarsmaya devam etti. Aynı anda Sholmes omzuyla yüklenince kapı açılıverdi.

İçeri daldılar.

Telegram : @cinciva

Ama birden durdular. Yan odalardan birinden bir silah sesi geldi. Bir daha... Ve bir vücut yere serildi.

Sholmes'le Ganimard o odaya telaşla girdiklerinde adamı yerde buldular.

Adam debelenirken elindeki tabancayı düşürdü.

Ganimard eğilerek adamın başını çevirdi. Yüzü gözü kan içindeydi. Hem yanağında hem de şakağında birer kurşun yarası vardı. Adeta tanınmaz haldeydi.

Sholmes hemen, "Bu Lüpen değil!" dedi.

"Nereden biliyorsunuz? Adamın suratına bile bakmadınız?"

Dedektif homurdandı:

"Arsen Lüpen intihar edecek adam değildir!"

"Ama deminden beri onu Lüpen diye takip ediyorduk ya."

"Ettik çünkü işimize geliyordu. Çünkü herif bize rüyalarımızda bile rahat vermiyor."

"O zaman bu adam suç ortaklarından biri olmalı."

"Onun adamları da intihar etmez!"

"Peki kim bu adam?"

Cesedi büyük bir dikkatle incelediler. Ceplerinden birinden Sholmes boş bir cüzdan çıkardı. Bir başka

Telegram : @cinciva

cebinde de Ganimard biraz bozuk para buldu. Ama hepsi o kadardı.

Ahşap bir sandıktan sadece çamaşır çıktı. Şöminenin üstüne de bir yığın gazete bırakılmıştı. Ganimard onlara bir göz attı. Hepsinde Yahudi lambasının nasıl çalındığına dair ayrıntılı bilgi vardı.

İki saat sonra Sholmes'le Ganimard, intihar eden adamın kimliğini kanıtlayacak bir ipucu bulamadan evi terk ettiler.

VIII
GEMİ KAZASI

"Beni bu vakada umutsuzluğa sevk eden şey ne, biliyor musun, dostum?" dedi Sholmes, Arsen Lüpen'den gelen telgrafı havada sallarken. "Şu iblisin gözünü benden hiç ayırmaması. Ben kendimi sert bir rejisörün emrindeki tiyatro oyuncusuna benzetiyorum. Şuraya git, şuraya gel, şunu yap diyen güçlü bir iradenin oyuncağı gibiyim sanki. Anlıyor musun, Wilson?"

Telegram : @cinciva

Wilson ateşi kırk, kırk bir derece arasında oynayan birinin anlayabileceği kadar anlayabildi. Söylediklerine kulak verip vermediği de Sholmes'ün umrunda değildi. Dedektif devam etti:

"Bak ne yazıyor:

Arsen Lüpen, Bresson adındaki beyefendinin vefat ettiğini üzülerek bildirir. Cenaze 25 Haziran Perşembe günü resmî bir törenle kaldırılacaktır. Katılanların çelenk göndermemesi rica olunur.

Şimdi, tüm gücümü toparlayıp cesaretimi kaybetmemeliyim. Neyse ki bu tür maskaralıklar bana vız gelir tırıs gider. Böyle bir şeyin ilk etkisi geçtikten sonra hep şu sonuca varmışımdır: 'Şimdilik eğlen bakalım, dostum. Ama yakında yakayı kendin ele vereceksin!' Çünkü Alice Demun'la olan mektuplaşmasını bana açıklayan Lüpen değil. Bu sırrı ben Henriette'in kâğıt oyununa bakarak çözdüm, Wilson!"

Dostunun rahatsız olabileceğine aldırmadan odada sert adımlarla volta atmaya başladı.

"Şu ana kadar takibe aldığım izler kesin olmasa bile onlara bakarak ulaştığım sonuçlar hiç de fena sayılmaz. Önce şu Bay Bresson'un kimliğini araştıracağım. Onun paketi fırlattığı rıhtımda Ganimard'la buluşacağım. O zaman bu beyin neler karıştırdığını ortaya çıkarmış olacağız. Ondan sonraki savaş Alice Demun'la benim

Telegram : @cinciva

aramda gerçekleşecek. Rakibim rüzgârı ters yönden aldı, sen ne diyorsun Wilson? En kısa zamanda da o albümden eksilen H ve O harflerinin ne anlama geldiğini bulacağım. Bence olayın püf noktası burada, Wilson."

Aynı anda odaya eğitmen girdi. Sholmes'ün böyle yüksek sesle konuşması üzerine ona nazikçe, "Bay Sholmes," dedi. "Hastamı uyandırırsanız size kızacağım. Onu rahatsız etmeniz hoş bir şey değil. Doktor kesin istirahat emretti."

Herlock ona şaşkınlıkla baktı. Tıpkı ilk karşılaşmalarında olduğu gibi genç kız gayet sakindi.

"Bana niye öyle bakıyorsunuz, Bay Sholmes? Sebepsiz mi? Yok canım. Mutlaka aklınızdan bir şeyler geçiyor olmalı. Ne geçiyor? Cevap verin, lütfen."

Genç kız o kadar sakindi ki. Bakışlarında öyle bir saflık vardı ki. Yüzündeki gülümseme, davranışlarındaki çekingenlik ve içtenlik Sholmes'ü ister istemez kızdırdı. Onun yanına yaklaşarak kısık bir sesle, "Bresson dün akşam kendini öldürdü," dedi.

Genç kız hiçbir şey anlamamış gibi tekrarladı:

"Bresson dün akşam kendini öldürdü."

Bunu söylerken kılı bile kıpırdamamıştı.

Sholmes öfkesini bastıramadı:

Telegram : @cinciva

“Siz biliyordunuz. Öyle olmasaydı en azından sararırdınız, titrerdiniz, ne bileyim, bir reaksiyon gösterirdiniz. Doğrusu bu kadar güçlü olabileceğinizi hiç tahmin etmezdim,” diyerek daha önce masanın üzerine bıraktığı, içinden harfler çalınmış kitabı eline alıp açtı:

“Söyleyin bakalım, Yahudi lambasının çalınmasından dört gün önce Bresson’a bir mesaj gönderdiniz. Bunu anlamlı kılmak için harfleri ne şekilde sıralamak gerekiyor?”

“Bresson mu? Harfleri sıralamak mı?”

Genç kız kendisine söylenenleri ağır ağır tekrarlamakla yetindi.

Sholmes bastırdı:

“İşte! Sizin kullandığınız harfler bunlardı. Şu kâğıdın üzerine yazın bakalım. Neler anlatmak istemiştiniz?”

“Kullandığım harfler mi? Neler mi anlattım?”

Derken bir kahkaha attı:

“Haa, şimdi anlıyorum! Sizce ben, bir hırsızın suç ortağıyım. Ortada Bresson diye biri var. Bu adam bir lamba çalmış, sonra da intihar etmiş. Ben de onu tanıyormuşum. Kurduğunuz senaryoya diyecek yok doğrusu.”

“Dün akşam Temes Caddesi’ndeki bir evin ikinci katında birini ziyaret ettiniz. Kimdi o?”

Telegram : @cinciva

“Bayan Lariere. Terzim. Yoksa sizce Bresson’la benim terzim aynı kişi mi?”

Sholmes duraksadı. İçine kurt düşmüştü, çünkü kız o kadar sakindi ve öyle rahat konuşuyordu ki...

Bir daha sormaktan kendini alamadı:

“Öğrenmek istediğim bir şey var. Calais’ye ayak bastığım gün karşıma çıktınız ve bu hırsızlık işiyle uğraşmayıp hemen geri dönmem için yalvardınız. Neden?”

Genç kız gülümseyerek yanıtladı:

“Her zaman her şeyi öğrenmek âdetinden vazgeçseniz iyi olur, Bay Sholmes. Bu size bir ders olsun diye bu konuda hiçbir şey söylemek istemiyorum. Şimdi dostunuza eczaneden ilaç almaya gideceğim. Bu arada nöbeti size devrediyorum.” Ve hemen dışarı çıktı.

Sholmes, “Bir kadına yeniliyorum,” diye mırıldandı. “Ağzından bir şey alamadığım gibi o benim ağzımdan çok şey duydu.”

Aynı anda Mavi Elmas olayında Bayan Destange’la konuşmalarını anımsadı. O da Alice Demun ile aynı soğukkanlılığa sahipti. Lüpen’in arkadaşları nedense hep böyle oluyordu!

Hırıltılı bir ses işitti:

“Sholmes... Sholmes...”

Seslenen Wilson’du.

Telegram : @cinciva

“Buyur! Canın mı yanıyor?”

Wilson dudaklarını kıpırdatabilmek için büyük gayret sarf ediyordu. Kekeleyerek konuştu:

“Yoo, Sholmes... Bu, o değil. Hayır. İmkânsız.”

“Ne demek istiyorsun? Bence o. Ne zaman Lüpen’in koruduğu birini görsem sinirlerimi bozuyorlar. Baksana, şu kitap işini ortaya çıkardığımdan da haberi olmuş! Bir saat sonra şimdi olanları öğreneceğinden de hiç kuşkum yok. Bence çoktan haberdar olmuştur. İlaçmış, eczaneymiş... Lüpen’i aramaya gitti!”

Kendini sokağa attı. O sırada Messine Sokağı’ndaki eczanelerden birine giren eğitmeni gördü. Genç kız on dakika sonra dışarı çıktığında elinde biri kâğıda sarılı iki şişe vardı. Sokak boyunca yürümeye başladı. Derken yanına elinde kasketiyle bir dilenci yanaştı. Sadaka ister gibiydi. Alice Demun durdu. Ona para verdikten sonra yürümeye devam etti.

“Aralarında konuştular,” diye geçirdi aklından Sholmes. Bundan o kadar emindi ki taktiğini değiştirmek zorunda kaldı. Kızı kendil haline bırakarak yalancı dilencinin peşine düştü. Bir süre yürüdükten sonra Saint-Ferdinand Meydanı’na vardılar. Adam Bresson’un evinin önüne gelince durdu. Başını yukarı kaldırarak bakışlarını ikinci katın pencerelerinde gezdirdi ve eve girip çıkanları gözledi.

Telegram : @cinciva

Bir saat sonra da Neuilly'ye giden iki katlı tramvaya atladı. Sholmes de aynı tramvaya binerek hemen adamın oturduğu yerin arkasındaki sırada, gazetesine dalmış birinin yanına çöküverdi. Surlara yaklaştıklarında gazete okuyanın yüzü meydana çıktı. Bu Ganimard'dı. Sholmes'e dönerek önlerindeki adamı işaret etti ve kulağına şöyle fısıldadı:

"Bu, dün akşam Bresson'un peşine takılan adam. Bir saattir meydanda dolaşıp duruyordu."

"Bresson olayında yeni bir gelişme var mı?"

"Evet. Onun adına bugün bir mektup geldi."

"Bu sabah mı geldi? O zaman dün akşam postaya verilmiş olmalı. Gönderen kişi Bresson'un öldüğünü daha öğrenmemişti demek."

"Doğru. Mektup sorgu hâkiminde. Ama ben bir kopyasını aldım:

"'Uzlaşmaya yanaşmıyor. Hepsini istiyor. Hem ilk malı, hem de ikinci olaydakini. Yoksa harekete geçecek.' İmza atılmamış. Ancak sizin de gördüğünüz gibi bundan bir şey çıkaramayacağız."

"Sizinle aynı fikirde değilim, Bay Ganimard. Tam aksine, ben bu satırları çok ilginç buluyorum."

"Nasıl yani?"

Telegram : @cinciva

“Kişisel nedenlerden ötürü,” diye yanıtladı Sholmes; meslektaşının sözleri umrunda değil gibiydi.

Tramvay Chateau Sokağı’nda durdu. Burası son duraktı. Sahte dilenci inerek gayet sakin bir şekilde, ağır ağır yoluna devam etti.

Sholmes onu öyle yakından izliyordu ki Ganimard ürktü:

“Herif dönüp bakarsa hapı yuttuk demektir.”

“Dönüp bakmayacak.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“O, Arsen Lüpen’in adamlarından biri. Elleri cebinde yürüdüğüne göre takip edildiğinin farkında. Ayrıca başına bir şey gelmeyeceğinden de emin!”

“Yine de aramızdaki mesafe çok kısa.”

“Kısa sayılmaz. İstese bir dakika içinde sıvışabilir. Bunu kendi de çok iyi biliyor.”

“Baksana! Aşağıdaki kahvenin önünde iki bisikletli polis duruyor. İstesem herifi hemen yakalatırım. Nasıl kaçabilir ki?”

Öndeki adam bu sözleri duydu ve kayıtsızca iki polise yaklaştı.

Ganimard bir küfür savurdu:

“Olacak iş değil! Herifin küstahlığına baksanıza!”

Telegram : @cinciva

Adam, polis memurlarıyla bir şeyler konuştu. Memurlar bisikletlerine atladı, dilenci de üçüncü bir bisiklete bindikten sonra hep birlikte son hızla oradan uzaklaştılar.

Herlock Sholmes bir kahkaha atmaktan kendini alıkoyamadı:

“Ben size söylemedim mi? Bir iki üç! Herif toz oldu gitti. Yalnız başına da değil. Sizin iki memurunuzla. Sizin adamlar Lüpen’e çalışıyor. O yalancı dilencinin kendine ne kadar güvendiğini söylerken haksız mıymışım?”

“Siz hâlâ gülüyorsunuz! Şimdi ne yapacağız? Gülmekten kolay bir şey mi var?”

“Haydi, haydi. Bozulmayın. Merak da etmeyin. Son gülen iyi güler. Şu anda birkaç polise ihtiyacımız olacak.”

“Folenfant, Veuilly Caddesi’nde beni bekliyor.”

“Siz gidin onu alın, sonra birlikte buraya gelin.”

Ganimard ayrıldı.

Sholmes bisikletli üç adamın peşine düştü. Şimdi, bir gün önce Bresson’un geldiği rıhtıma varmışlardı. İngiliz yine dün saklandığı yerdeki bir ağacın arkasında beklemeye başladı. Sahile bir balıkçı sandalı bağlanmıştı. Bresson büyük bir olasılıkla elindeki paketi bu sandala fırlatmıştı. Sholmes oraya doğru yürüdü. Paketi bulacağını umuyordu, çünkü ötekiler bu iş için pek vakit bulamamıştı.

Telegram : @cinciva

Sholmes sandaldaki balıkçıya yanaştı:

“Merhaba!” dedi “Bisikletli üç adam geçti mi buradan?”

Adam hayır anlamında kafasını iki yana salladı. Çok sakin görünüyordu. Sholmes sinirlendi:

“Ama görmüş olmalısınız. Az önce. Üç kişi. İşte şuracıkta durdular.”

Balıkçı suya daldırdığı oltasını çektikten sonra cebinden çıkardığı bir not defterine bir şeyler yazdı. Sonra yazılı yaprağı koparark dedektife uzattı.

Sholmes’ün tüyleri diken diken oldu, çünkü kâğıtta şunlar yazılıydı:

CİAVPNREFVHOC-237

Adam sakince balık tutmaya devam etti. Kafasına geniş kenarlı bir hasır şapka geçirmişti. Ceketiyle yeleğini yanına koymuştu.

Aradan bir dakika geçti. Bitmek bilmez, korkunç ve kahredici tek bir dakika.

Herlock Sholmes durmadan kendi kendine.

“Acaba o mu?” diye soruyordu. Sonunda kararını verdi:

“Elbette o!” diye söylendi. “Başka kim böyle bir tehlike karşısında bu denli sakin kalabilir? Bu harfler onun eline nasıl geçti ki? Bunları nasıl bilebilirdi? Bu haberi ona hiç kuşkusuz Bayan Alice Demun gönderdi!”

Telegram : @cinciva

Dedektifin eli içgüdüyle tabancasına gitti. Öte yandan gözlerini de balıkçının ensesinden ayırmıyordu. Tetiğe dayalı parmağını bir oynattı mı Lüpen öbür dünyayı boylamış demekti.

Balıkçı hiç istifini bozmadı.

Sholmes sinirlenmişti. Avcunun içindeki silahını sıktı. Ateş edip etmemekte kararsızdı. Ederse bu iş burada bitecekti, ama böyle bir kalleşliği kendisine yakıştıramıyordu.

“Şöyle bir kımıldasın bakalım. Kendini korumaya çalışsın. Bir saniye beklerim, sonra ateş ederim,” diye aklından geçirdi.

Aynı anda ayak sesleri duyuldu.

İngiliz başını çevirip baktı. Ganimard’la adamları koşarak geliyordu. Daha fazla beklemedi. Sandaldaki adamın üstüne çullandı. İkisi de yere yuvarlanırken sandalı karaya bağlayan ip kopuverdi.

Lüpen bir yandan debelenirken öte yandan dalga geçmekten geri kalmıyordu:

“Atladınız da ne oldu? Şimdi birbirimizi mi boğacağız? Biri öbürünü etkisiz hale getirdikten sonra ne olacak? Ne siz benim niyetimi bileceksiniz ne de ben sizinkini. Sonra aptal aptal bakışacağız.”

Telegram : @cinciva

Her iki kürek de suya düştü. Sandal akıntıya kapıldı. Karadan bağrışmalar duyuyordu. Lüpen'in çenesi durmuyordu:

"Gördünüz mü ne yaptığınızı? Sizin yaşınızda bir adama hiç yakışıyor mu? Çocuk gibi davranıyorsunuz."

Lüpen kendini dedektifin elinden kurtarmayı başardı.

Çaresizlik içinde kalan Sholmes'ün eli cebine gitti. Aynı anda bir küfür sallamaktan kendini alamadı. Lüpen atik davranmış ve tabancasını alıvermişti.

Bunun üzerine sandalda diz çökerek suda yüzen küreklerden birini yakalamaya çalıştı. Onunla sandalı sahile sürükleyecekti.

"Vay anasını! Küreği alacak!" diye düşündü Lüpen. Sonra yüksek sesle söylendi: "Alın bakalım. Hiç önemli değil. Ben de öbür küreği alır, ters yönde çekerim. Hayat böyledir işte. İstediğin kadar çalış, kader ne isterse o olur. Evet, kaderin dediği olur. Bu kez kader Lüpen'den yana. Yaşasın! Akıntı benden yana."

Ve sandal karadan uzaklaşmaya başladı.

Birden Lüpen, "Dikkat!" diye haykırdı.

Sahilde biri tabancasıyla nişan almıştı. Lüpen sandal içine eğilirken bir silah sesi duyuldu. Kurşun yanı başlarında suya düştü.

Lüpen kahkahayı bastı:

Telegram : @cinciva

“Emektar Ganimard bu! Ayıp ettin, dostum. Korumasız insana ateş açılır mı hiç? Demek Lüpen seni bu kadar korkutuyor. Ama lütfen bir daha ateş etme. Buradaki İngiliz arkadaşımızı yaralayacaksın!”

Sandal içinde öyle bir yer aldı ki Sholmes sahille kendi arasında kaldı:

“Şimdi ateş edebilirsin Ganimard. Kalbini hedef al. Biraz daha sola. Ah, ıskaladın. Bir daha dene bakalım. Ellerin titriyor. Haydi, bir iki üç! Yine ıskaladın. Size oyuncak silah mı veriyorlar?”

Lüpen kendi tabancasını çekip hedef almadan ateş etti. Ganimard elini başına götürdü. Şapkasında bir delik oluşmuştu.

“Buna ne dersin, Ganimard? Benim tabancaya diyecek yok. Ne de olsa İngiliz malı. Üstadımız Herlock Sholmes’ün silahı bu.”

Sholmes ister istemez gülümsedi. Bu adama hayran olmamak elde değildi. Nasıl bir yaratıktı bu? Dokuz canlıydı sanki.

Bu arada sahilde bir sürü insan toplanmıştı. Tabii ki aralarında bir sürü de polis vardı. Bu koşullarda tutuklanması kaçınılmaz olacaktı.

Lüpen İngiliz’e dönerek, “İtiraf edin ki üstadım,” dedi. “Yerinizi dünyada kimseye vermezsiniz. Şimdi en ön locada oturmaktasınız. Önce prolog okunacak. Derken bir

Telegram : @cinciva

anda beşinci sahneye geçiyoruz: ‘Lüpen’in Tutuklanışı’ ya da ‘Kaçışı’ oynanıyor. Şimdi sevgili üstadım, size bir soru sormak istiyorum. Kaçamak yapmadan bana evet veya hayır diye cevap verin. Bu işe burnunuzu sokmaktan artık vazgeçecek misiniz? Henüz zamanınız var, bugüne dek yaptığınız hataları affedebilirim. Ama daha sonrası için bir şey yapamam. Anlaştık mı?”

“Hayır.”

Lüpen’in suratı asıldı. Bu direniş onu kızdırmıştı. Devam etti:

“Ama ısrar ediyorum. Kendimden çok sizi düşündüğüm için ısrar ediyorum, çünkü yaptıklarınızdan ötürü en çok siz pişman olacaksınız. Son kez soruyorum: Evet mi, hayır mı?”

“Hayır.”

Lüpen diz çöktü. Sandalın kaburgasını oluşturan tahtalardan birinin yerini değiştirerek Sholmes’ün anlam veremediği bir şeyler yaptı. Sonra ayağa kalkarak İngiliz’in yanına oturdu ve gevezeliğe devam etti:

“Galiba üstadım, ikimiz de aynı nedenle bu nehre geldik: Bresson’un suya attığı şeyi bulmak için. Aslında ben buraya birkaç arkadaşla buluşmak için gelmiştim, kıyafetimden anlayacaksınız. Hep birlikte Seine Nehri’nin dibinde ufak bir araştırma yapacaktık. Derken sizin gelmekte olduğunuzu haber verdiler. Buna hiç

Telegram : @cinciva

şaşırmadım, çünkü araştırmalarınızdan saat başı haber alıyordum. Nasıl mı? Gayet basit. Murillo Sokağı'nda beni ilgilendirecek en ufak bir gelişme oldu mu beni hemen telefonla uyarıyorlardı. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Sustu. Yana ittiği tahtayı kaldırdı ve sandala fokur fokur su dolmaya başladı.

"Tanrım! Ne yaptım ki böyle oldu? Oysa bu sandalın su almaması için her türlü tedbiri almıştım. Korkmuyorsunuz, değil mi üstadım?"

Sholmes omuz silkti. Lüpen devam etti:

"Bu koşullara rağmen siz, hiç kuşkusuz mücadeleye daha da hırslı devam edeceksiniz. Yerinizde olsam yapmazdım. Sonuç nasıl olsa belli, çünkü tüm kozlar benim elimde. Buluşmamızı herkes duysun ve yenilginizi herkes görsün istiyorum. Kontes Crozon ya da Baron d'Imblevalle gibileri çıkıp da yine bana karşı sizden yardım istemesin diye. Sizce de iyi yapmıyor muyum, üstadım?"

Konuşmasını kesti. Ellerini dürbün gibi yaparak sahile baktı.

"Lanet olsun! Savaş gemisine benzer bir bot bulmuşlar, son hızla üstümüze geliyorlar. Beş dakikaya kadar bize yetişirler. O zaman hapı yuttum demektir. Bir önerim var, üstat! Siz şimdi benim üzerime atılın, ellerimi kollarımı bağlayın ve beni ülkemin adaletine teslim edin. Bu plan hoşunuza gitti mi? O zamana kadar sandalımız batarsa

Telegram : @cinciva

ikimize de vasiyetnamemizi yazmaktan başka çare kalmayacak. Ne diyorsunuz?”

Göz göze geldiler. Bu kez Sholmes her şeyi anladı: Lüpen sandalın dibini kasten delmişti! Ve sular gittikçe yükseliyordu.

Derken topukları ıslandı. Kımıldamadılar.

Az sonra ayak bilekleri de su altında kaldı.

İngiliz cebinden tütün paketini çıkararak kendisine bir sigara sardı ve içmeye başladı.

Lüpen devam etti:

“Aziz üstadım, size yenik düştüğümü alçakgönüllülükle itiraf ettiğimin siz de farkındasınız. Yenik düştüğüm içim bu kez savaş ortamını kendim seçeceğim ve bundan böyle bizzat seçmediğim bir ortamda savaşmayacağım. İtiraf etmeliyim ki bugüne dek tek çekindiğim rakibim Herlock Sholmes olmuştur. Kanıtı da hep yolumun üzerine çıkmış olmasıdır. Bunu burada size içtenlikle söylüyorum: Sizinle böyle oturup konuşabildiğim için çok mutluyum! Ancak bu muhabbetimizi ayak banyosu yaparak sürdürdüğümüz için üzgünüm! Utanç verici bir durum. Ne diyordum? Ayak banyosu mu? Birazdan tamamen ıslanacağız!”

Su şimdi bellerine kadar çıkmıştı ve sandal gittikçe gömülüyordu.

Telegram : @cinciva

Sholmes sigarası ağzında, manzaraya dalmış gibiydi. Yer yerinden oynasa kımıldamaya niyeti yoktu. Bir sürü polisin peşine takılmasına ve etrafının çevrilmesine karşın neşesini kaybetmeyen bu adam karşısında heyecanını belli edecek en ufak bir harekette bulunmamakta ısrarlıydı.

Böyle ufak tefek bir şey için heyecanlanmaya değer miydi? Hergün bir nehirde biri boğulmuyor muydu sanki? Öyleyse bu kez neden herkesin ilgi odağı olmuşlardı? Biri gevezelik ederken öbürünün kılı bile kıpırdamıyordu. Pes etmeyi ikisi de gururuna yediremiyordu..

Bir dakika daha geçerse ikisi de boğulacaktı.

“Merak ettiğim şu:” dedi Lüpen. “Acaba emniyet mensupları gelmeden mi boğulacağız, yoksa geldikten sonra mı? Sandalın neden battığını soran olmayacak nasıl olsa. Üstadım, vasiyetnameyi hazırlama zamanı geldi. Ben varımı yoğumu İngiliz vatandaşı Herlock Sholmes’e bırakıyorum. Ama şu şartla... Vay canına, polis hızla yaklaşıyor! Hele şunlara bir bakın! Seyrederken zevkten dört köşe oluyor insan. Küreklere nasıl da asılmışlar. Oo, Komutan Folenfant, siz misiniz? Bir savaş gemisiyle ava çıkmak harika bir fikir. Aferin! Bir madalya ister miydiniz? Tamam, bir tane ayarlarız. Arkadaşınız Dieuzy nerede yahu? Yandaki sahilde, yüzlerce polis arasında, değil mi? Yani soldaki sahile çıksam karşımda Dieuzy

Telegram : @cinciva

olacak, sağa çıksam orada da Ganimard... Neuilly'de ne kadar adam bulmuşsa toplamış. Zor bir seçim olacak."

Bir anafor oluştu. Sandal kendi etrafında dönmeye başladı. Sholmes ıskarmozlara yapışmak zorunda kaldı.

"Bay Sholmes," dedi Lüpen. "Ceketinizi çıkarırsanız daha rahat yüzersiniz. Olmaz mı? Çıkarmak istemiyor musunuz? Peki, koşullar aynı olsun diye ben de ceketimi giyerim o zaman." Ceketini giyerek tıpkı Sholmes'ün yaptığı gibi, yukarıdan aşağı doğru bütün düğmelerini ilikledi ve sızlandı:

"Yaman adamsınız doğrusu. Yazık ki dik kafalılığınız yüzünden bu pis duruma düştünüz. Tüm seçenekleri değerlendirseniz de bir yararı olmayacak. Aklınızı peynir ekmekle yiyorsunuz."

"Bay Lüpen," dedi sonunda Sholmes sessizliğini bozarak. "Siz çok konuşuyorsunuz. Benimle dalga geçeyim derken sırlarınızı ele veriyorsunuz."

"Yok canım!"

"Demin farkında olmadan bana öğrenmek istediğim bir şeyi açıkladınız."

"Ne? Bilgiye ihtiyacınız vardı da niye bana sormadınız?"

"Gerek kalmadı. Çünkü üç saat sonra Baron ve Barones'e meselenin içyüzünü açıklamış olacağım. O da şu ki..." Sözünü bitiremedi. Sandal bir anda alabora oldu ve ikisi

Telegram : @cinciva

de suya düştü. Az sonra sandal ters dönerek su yüzüne çıktı. Sahilin her iki yakasından sesler yükseldi. Sonra ortalığı korku dolu bir sessizlik kapladı, derken yine bağrışmalar başladı. Batanlardan biri yüzeye çıkmıştı.

Bu Herlock Sholmes'tü.

İngiliz çok iyi bir yüzücüydü. Düzgün kulaçlarla Folenfant'ın teknesine doğru yüzdü.

"Dayan, Sholmes," diye bağırdı biri. "Buradayız. Sakın kendini bırakma. Lüpen'e daha sonra bakarız... Onu yakaladık sayılır. Biraz daha, Sholmes. Şu ipe tutun."

İngiliz, kendine savrulan halatı yakaladı. Tekneye çıkar çıkmaz ardından bir ses işitti:

"Meselenin içyüzünü çözeceksiniz, üstadım. Hatta şu ana kadar çözemediğinize hayret ediyorum. İyi ama sonra? Bunun size ne yararı olacak? Tam o anda zaten savaşı kaybetmiş olacaksınız."

Ters dönen sandalın üstüne Lüpen ata biner gibi oturduktan sonra gevezeliğini sürdürdü. Karşısındakini inandıracağını sanıyordu.

"Düşünsenize üstadım, yapılacak hiçbir şey yok, ama hiçbir şey. Kaybettiniz sayılır."

Folenfant ona doğru nişan aldı:

"Teslim ol, Lüpen."

"Çok kabasın, Folenfant. Sözümü kestin. Ne diyordum..."

Telegram : @cinciva

“Teslim ol, Lüpen.”

“Folenfant, insan ancak hayatı tehlikedeyse teslim olur. Küçük de olsa bir tehlikede olduğuma sen de inanmıyorsun ya!”

“Son kez söylüyorum Lüpen, teslim ol!”

“Bak Folenfant, beni öldürmeye hiç niyetin yok. Ama belki yaralarsın. Kaçacağım diye korkuyorsun, ama ya aldığım yaradan ötürü ölürsem? O zaman çok vicdan azabı çekersin! Yaşlanınca bile bu acıdan kurtulamazsın.”

Folenfant ateş etti.

Lüpen sallandı, bir an için sandala yapıştı, sonra kendini nehrin derinliklerine bıraktı.

Bütün bu olaylar bittiğinde saat üçtü. Herlock Sholmes, Baron ve Barones d’Imblevalle’den bir randevu aldıktan sonra söz verdiği gibi saat tam altıda Murillo Sokağı’ndaki evin kapısını çaldı. Neuilly’deki otelciden kiraladığı kısa bir pantolon, bir yün gömlek ve dar bir ceket giymişti. Başına da bir kasket geçirmişti. Koltuğunun altında da iple bağlanmış bir paket vardı.

İçeri girdiklerinde dedektif odayı uzun adımlarla ölçtü. Davranışı o kadar komikti ki karı koca gülmemek için kendilerini zor zaptettiler.

Sholmes kamburunu çıkartarak, düşünceli düşünceli, mekanik hareketlerle pencereyle kapı arasında gidip

Telegram : @cinciva

gelmeye başladı. Her defasında aynı yöne doğruluyordu.

Derken durdu. Masadan bir şey alıp inceledi, sonra gezintisini sürdürdü. Daha sonra karı kocanın önünde durarak sordu:

“Eğitmen burada mı?”

“Evet, bahçede çocuklarla oynuyor.”

“Baron hazretleri, şimdi konuşacaklarımızı eğitmenin de duymasını istiyorum.”

“İyi ama...”

“Biraz sabırlı olun efendim. Şimdi gerçeği tüm ayrıntılarıyla size açıklayacağım.”

“Peki, Suzanne sana zahmet olmazsa...”

Barones ayağa kalkıp dışarı çıktı, az sonra Alice Demun’la birlikte döndü. Alice her zamankinden daha solgun görünüyordu ancak niye çağrıldığını sormadı bile. Masanın başına gelip durdu.

Sholmes onu görmezlikten geldi ve Baron’a dönerek kararlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Araştırmalarımın ilk gününden bu yana bazen görüşlerimde şüpheye düşmüş bile olsam ilk fikrimden hiç caymadım. Yahudi lambası bu evde oturanlardan biri tarafından çalındı.”

“Kim çaldı?”

Telegram : @cinciva

“Çalanı biliyorum.”

“Kanıtlarınız?”

“Elimdeki kanıtlar onun tutuklanmasına yeter.”

“Sadece tutuklanmasıyla iş bitmez. Bize...”

“Lambayı geri mi versin? O zaten bende.”

“Opal gerdanlık? Tütün kutusu?”

“Gerdanlık da, tütün kutusu da, hepsi bende.

Sholmes, zaferini perçinleyen tiratlara girmekten hoşlanırdı. Baron’la eşi gerçekten şaşırmıştı. Merakla ona bakarken ses çıkarmıyorlardı ki bu da dedektif hesabına büyük bir iltifattı.

Sholmes son üç günde yaptıklarını en ince ayrıntılarına kadar anlattı. Albümü nasıl bulduğunu, kesilen harflerden nasıl anlam çıkardığını, Bresson’un Seine Nehri kenarındaki gezintisini ve sonra intihar edişini ve Lüpen’e karşı sandalda verdiği savaşı... Sonunda Lüpen’in ortadan yok oluşunu da anlattı ve sustu.

Baron alçak sesle mırıldandı:

“O zaman bize suçlunun adını söyleyin. Kimi suçluyorsunuz?”

“Şu alfabeden harfleri kesen ve şu pusulayla Arsen Lüpen’le haberleşen kişi.”

Telegram : @cinciva

“Haberleştiği kimsenin Arsen Lüpen olduğunu nereden biliyorsunuz?”

“Arsen Lüpen’in kendisinden.”

Baron’a ıslak ve buruşuk bir pusula uzattı. Bu, Lüpen’in sandaldayken not defterinden yırtıp üzerine bir şeyler karaladığı kâğıttı.

“Bunu bana vermek ve kendini tanıtmak zorunda değildi aslında. Böyle çocukça bir hareketle bana istediğim bilgiyi verdi.”

“Neymiş bu bilgi? Ben hâlâ bir şey anlamıyorum.” Sholmes bu kez eline bir kurşun kalem alarak harflerin üzerinden gitti:

CİAVPNREFVHOC-237

“Eee?” diye sordu Baron d’Imblevalle. “Bu sizin bize daha önce gösterdiğiniz simgeler.”

“Hayır. Bu formülü iyice gözden geçirmiş olsaydınız ilkinden farklı olduğunu görürdünüz.”

“Neymiş o fark?”

“Burada dört harf daha fazla. H, O, C ve F.”

“Gerçekten öyle. Farkına varmadım.”

“Bu iki harfi ‘CE AP VERİN’e eklerseniz, geriye sadece E, C, H ve O harfleri kalıyor.”

“Yani?”

Telegram : @cinciva

“Yani ortaya ECHO sözcüğü çıkıyor. Buna F de eklenince, ‘Echo de France’ adını buluyoruz. Bu, Lüpen’in resmî gazetesidir. Haberleşmelerini hep o yolla yapar. 237 numarası cevap gönderenin başvuracağı numaradır. İşte o kadar uğraştığım bilmecenin çözümü bu. *Echo de France*’dan geliyorum.”

“Peki ne buldunuz?”

“Arsen Lüpen’in ve suç ortaklarının ayrıntılı öyküsünü.”

Ardından Sholmes elindeki yedi gazetenin dördüncü sayfalarını masa üzerine yayarak bunlardan yedi satır oluşturdu:

1. ARS. Lüp. Yardım İst. H.540.

2. 540. Açıkl. bekliyorum. A.L.

3. A.L. Düşmanın elindeyim. Mahvoldum.

4. 540. Adres yazın. Gereğini yaparım.

5. A.L. Mutrillo.

6. 540. Saat üçte, Parkta. Menekşe.

7. 237. Tamam. Cumart. ve pazar sabahı parktayım.

Baron d’Imblevalle, “Siz de buna ayrıntılı öykü diyorsunuz,” diye söylendi.

“Biraz dikkat etseniz siz de benimle aynı fikirde olursunuz. Önce 540 imzasıyla bir hanımefendi Arsen Lüpen’den yardım istiyor. Lüpen açıklama bekliyor. Hanımefendi düşmanın elinde olduğunu ve yardım

Telegram : @cinciva

gelmezse mahvolacağını ima ediyor. Lüpen tedirgin. Tanımadığı bir kimseyle buluşmaktan çekindiği için adres istiyor. Hanımefendi dört gün tereddüt ediyor. Gazetedeki tarihlere dikkat edin! Sonunda mecbur kalıyor, Bresson'un da tehditlerine dayanamayarak bulunduğu sokağın adını bildiriyor: Murillo! Ertesi günü Lüpen saat üçte Monceau Parkı'nda olacağını bildirerek karşısındakini tanıyabilmesi için elinde bir demet menekşeyle gelmesini istiyor. Derken sekiz gün süreyle bu haberleşme kesiliyor. Artık Arsen Lüpen'le bu hanımefendi haberleşmeye gerek görmüyor. Çünkü ya buluşuyorlar ya da doğrudan doğruya mektuplaşıyorlar. Plan hazırlanıyor: Bresson'un isteklerini yerine getirmek için hanımefendi, Yahudi lambasını çalacaktır. Sadece gününü saptamak gerekiyor. Hanımefendi çok dikkatli davranarak alfabeden kesip yapıştırdığı harflerle haberleşiyor. Ve cumartesi akşamı lambayı çalacağını bildirirken: 'CEVAP VERİN-237' diye yazıyor. Lüpen anladığını ve pazar sabahı parkta bekleyeceğini bildiriyor. Pazar sabahı hırsızlık gerçekleşmiştir artık."

"Gerçekten de hepsi birbirini tamamlıyor," diye kafa salladı baron. "Öykü kusursuz."

"Hırsızlık gerçekleşiyor. Hanımefendi, pazar sabahı evden çıkıp gidiyor. Yaptıklarını Lüpen'e anlatıyor ve Yahudi lambasını Bresson'a götürüyor. Olaylar tam Lüpen'in istediği gibi gelişiyor. Açık bir pencere, yerde

Telegram : @cinciva

merdiven izleri, balkonda boya çizikleri adaleti yanıltmaya yeterli oluyor ve olay alelade bir hırsızlık olarak görülüyor. Hanımefendi de güvende oluyor.”

“Tamam,” dedi Baron. “Hepsini kabul ediyorum. Ama ikinci hırsızlık...”

“İkinci hırsızlık birincisinden ilham alınarak yapıldı. Gazeteler Yahudi lambasının nasıl çalındığını yazınca birinin aklına bunu tekrarlamak geldi. Böylelikle o ana kadar çalınmamış olan diğer eşyayı çalacaktı. Ve bu kez uydurma değil de gerçek bir hırsızlık meydana geldi.”

“Bunu yapan Lüpen’di tabii.”

“Hayır, Lüpen böyle bir aptallık yapmaz. Lüpen bir adama ‘Evet’ ya da ‘Hayır’ dedirtmek için silahla ateş etmez.”

“Bunu kim yaptı o zaman?”

“Hiç kuşkusuz Bresson. Ve şantaj yaptığı hanımın da bundan haberi yoktu. Bu eve Bresson girdi. Ben peşine düştüm. Bu arada zavallı Wilson’u yaraladı.”

“Emin misiniz?”

“Kalıbımı basarım. Bresson intihar etmeden önce suç ortaklarından biri ona bir mektup yazdı. Bu adam Lüpen’le evinizden çalınan tüm eşyalar hakkında görüştü. Lüpen ondan hem Yahudi lambasını hem de ikinci hırsızlıkta çalınan öteki eşyaları istedi. Ayrıca Bresson’u

Telegram : @cinciva

takibe aldı. Bresson dün akşam nehir boyunca gezinirken peşine, tıpkı bizim gibi, Lüpen'in de bir adamı takılmıştı."

"Bresson, Seine Nehri kenarında ne arıyordu?"

"Araştırmalarımın nasıl sonuçlandığını bilmek istiyordu."

"Bunu kimden öğrenecekti?"

"Aynı hanımefendiden. Yahudi lambası ortaya çıkarsa bu hanımefendinin sırrı da ortaya çıkmış olacaktı. Bunun üzerine Bresson çalmış olduğu ve kendini töhmet altında bırakabilecek olan tüm eşyayı bir paket yaparak nehre fırlattı. Tehlike geçtikten sonra gidip onları oradan alacaktı. Hem benim tarafımdan hem de Ganimard tarafından takip edildiğinin farkındaydı. Bu arada hiç kuşkusuz bir sürü yasa dışı eylemde bulunmuştu ki bunun acısına katlanamayarak kendini öldürdü."

"Peki bu paketin içinde ne vardı?"

"Yahudi lambasıyla öteki eşyalar."

"Onlar sizde değil öyleyse?"

"Lüpen ortadan kaybolduktan sonra ben yüzerek Bresson'un eşyaları suya attığı yere vardım. Ve orada sizden çalınan eşyaların tümünü bezle sarılı şu paketin içinde buldum. İşte hepsi masada."

Tek bir laf etmeden Baron paketin ipini kesip içinden çıkan paçavralar arasından lambayı çıkardı. Tabanındaki

Telegram : @cinciva

vidayı gevşettikten sonra onu elleri arasında tutarak iki eşit parçaya ayırdı. Zümrüt ve yakut süslü altın broş ortaya çıkıverdi. Hiçbirine bir şey olmamıştı.

Sahneye konulan bu oyunda gerçekler gayet basit bir şekilde açıklığa kavuşturulmuştu ancak insanı huzursuz eden bir şey vardı. Tüm suçlamalar doğrudan doğruya eğitmene yönelik olduğu halde ve de Sholmes'ün lafı dönüp dolaştırıp hep onu suçlamasına karşın genç kız susuyordu. Onun bu anlamlı suskunluğu havayı daha da bulandırmaktaydı.

Kendisini şüpheli konumuna sokan sokan bu müthiş ipuçları karşısında eğitmenin kılı bile kıpırdamamıştı. Bakışlarındaki saflığı ve açıklığı bozacak ne bir üzüntü ne de bir korku okunuyordu yüzünde. Acaba ne düşünüyordu? Kendini savunması söylendiği zaman ve Sholmes'ün gitgide sıkmakta olduğu cendereden sıyrılma vakti geldiğinde acaba ne söyleyecekti?

Kaldı ki o an gelip çatmıştı işte ve genç kız hâlâ susuyordu.

"Konuşun! Konuşsanıza!" diye haykırdı Baron d'Imblevalle.

Genç kız susuyordu.

Adam diretti:

"Tek bir kelime yeter. Ağzınızdan bunu yapmadığınıza dair tek bir kelime çıksın inanacağım!"

Telegram : @cinciva

Ama o kelime çıkmadı.

Baron sinirli sinirli odanın içinde dolaşmaya başladı, sonra Sholmes'ün karşısına geçti:

"Olmaz, bayım! Bunun gerçek olduğuna inanamam! Bu dünyada olmadık hırsızlıklar yapıldı hep. Ama ben bu kızı bir yıldır tanıyorum. bu hırsızlığı o yapmış olamaz!"

Elini İngiliz'in omzuna koydu:

"Size gelince bayım, yanılmadığınızdan emin misiniz?" Sholmes önce, vereceği cevabı henüz hazırlamamış bir öğrenci gibi tereddüt etti. Sonra gülümseyerek karşılık verdi:

"Bu lambanın içinde harika bir mücevher bulunduğunu ancak evinizde yaşayan bir insan bilebilirdi."

"Aklım ermiyor," diye mırıldandı Baron.

"Kendisine siz sorun."

Baron genç kıza o denli güveniyordu ki o zamana kadar bu soruyu sorma cesaretini kendinde bulamamıştı. Ama yine de emin olmalıydı.

Yanına yaklaştı ve gözlerinin içine bakarak:

"Siz mi yaptınız? Mücevheri siz mi aldınız? Arsen Lüpen'le haberleşip mücevheri çalan siz miydiniz?"

"Bendim!"

Telegram : @cinciva

Başını öne eğmedi. Yüzünde ne pişmanlık ne de utanç vardı.

“Nasıl olur!” diye mırıldandı Baron. “Hiç ummazdım Şüpheleneceğim en son kişi siz olabilirdiniz... Bunu nasıl yaptınız?”

“Bay Sholmes’ün anlattığı gibi. Cumartesiyi pazara bağlayan gece bu odaya girdim, lambayı aldım ve ertesi sabah onu adama götürdüm.”

“Olmaz öyle şey!” diye atıldı Baron. “Bu anlattığınız doğru olamaz!”

“Olamaz mı? Neden olmasın?”

“Çünkü o sabah bu odanın kapısını sürgülü vaziyette buldum.”

Genç kız kızardı, soğukkanlılığını kaybetti. Yardım istiyormuşçasına Sholmes’e baktı. Dedektif Baron’un itirazlarından çok, genç kızın allak bullak olmasına şaşırmıştı. Neden cevap vermiyordu? Sholmes’ün açıklamalarıyla suçunu itiraf etmek zorunda kalırken de acaba bir şey mi gizliyordu? Gerçek başka mıydı?

Baron devam etti:

“Bu kapı kapalıydı. Bir akşam önce ben kendim sürgülemiştim. Siz, iddia ettiğiniz gibi bu kapıdan girdiyseniz o zaman size birisi bu kapıyı içeriden açmış

Telegram : @cinciva

olmalı. Ya da bu odadan. Ama her iki odada da benden ve karımdan başka kimse yoktu.”

Sholmes elleriyle yüzünü kapattı. Birden kafasında bir şimşek çaktı. Sanki bir sis kalkmış ve her şey bütün açıklığıyla ortaya çıkmıştı. Utanmıştı çünkü teorisi tamamen yanlıştı.

Alice Demun suçsuzdu. Şimdi her şeyi net bir şekilde görebiliyordu. Her şeyi biliyordu.

Başını kaldırdı, birkaç saniye sonra bakışları Barones’inkiyle çarpıştı.

Kadın solgundu. Böyle bir solgunluğa ancak hayati önemi olan durumlarda rastlanırdı. Saklamaya uğraştığı elleri titriyordu.

“Az sonra kendini ele verecek,” diye düşündü Sholmes.

Onunla kocasının arasına geçti; kendi hatası yüzünden karı kocanın arasına girecek bir felaketi önlemek istiyordu. Ama Baron’a bakınca dehşet içinde kaldı. O da tıpkı kendisi gibi gerçeği bir anda kavramıştı. O da her şeyi görmüştü. O da her şeyi anlamıştı.

Alice Demun hâlâ gerçekleri saklamak istercesine umutsuzca ısrar etti:

“Haklısınız, bayım. Size doğru söylemedim. Ben bu kapıdan girmedim. Önce avluya çıktım, oradan bahçeye geçtim, sonra bir merdivenle.”

Telegram : @cinciva

Bütün bunları söylerken insanüstü bir çaba harcıyordu, ama boşuna! Yalan söylediği sesinden belli oluyordu. Bu saf yaratığın bakışları artık sakin değildi. Yüzündeki doğruluk ifadesi kaybolup gitmişti. Başını öne eğdi, yenik düşmüştü!

Ortalıktaki sessizlik dehşet vericiydi. Barones d'Imblevalle susuyordu. Yüzü ölü gibi sararmıştı. İçine düştüğü korku ve dehşetten donakalmıştı. Baron çelişkili duygular içindeydi. Mutluluğunun yıkılışına inanmak istemiyor gibiydi. Sonunda kendini toparladı:

"Anlat!" dedi. "Anlat hepsini."

Kadının yüzü acıdan büzülmüştü. Çok kısık bir sesle, "Sana anlatacak bir şeyim yok, kocacığım," dedi. "Yani..."

"Hanımefendi beni kurtardı. Kendini kurban etme pahasına. Bana olan sevgisinden... Yine de suçlu olduğunu söylüyor."

"Seni neden kurtardı? Kimden?"

"Bir adamdan."

"Bresson'dan mı?"

"Evet. Beni tehdit ediyordu. Onu bir arkadaşımın evinde tanıdım. O zaman sözlerine kanacak kadar aptaldım. Hayır! Affetmeyeceğin bir şey yapmadım. Ama ona iki mektup yazdım. O mektupları az sonra göreceksin. Onları

Telegram : @cinciva

geri satın aldım. Nasıl aldığımı da biliyorsun. Ahh, Tanrı günahlarımı bağışlasın. O kadar çok gözyaşı döktüm ki...”

“Sen! Sen yaptın ha, Suzanne!”

Yumruklarını sıkarak havaya kaldırdı. Vursa mıydı, öldürse miydi... Ama kolları aşağı düştü ve mırıldandı:

“Suzanne! Sen ha! Bu nasıl olur!”

Barones kesik kesik cümlelerle yürekler acısı öyküsünü anlatmaya başladı: Bresson’un alçaklığını, bugüne dek çektiği vicdan azabını ve Alice’in fedakârlığını... Genç kız onun içine düştüğü çaresizliği fark etmiş ve sırrını ağzından almıştı. Durumu hemen Lüpen’e yazmış ve ondan yardım istemişti. Baronesi Bresson’un şantajından kurtarmak için hep birlikte o hırsızlık senaryosunu hazırlamışlardı.”

Baron d’Imblevall allak bullak olmuştu:

“Sen... Suzanne! Sen nasıl yaptın bu işi...”

Aynı akşam ‘Ville-de-Londres’ adındaki yolcu vapuru Calais ile Dover arasındaki sakin sular üzerinde ağır ağır yol almaktaydı. Gece karanlık ve sakindi. Suskun bulutlar yükseklerde seyrediyordu. Yoğun sis dağıldıkça ay ışığı ve yıldızlar da görünür oldu.

Yolcuların çoğu kamaralarında ya da salondaydı. Deniz tutmasından korkmayanlar güverteye çıkmış, şezlonglara

Telegram : @cinciva

uzanarak battaniyeleri dizlerine çekmişti. Arada sırada yanmakta olan bir sigaranın ateşi görülüyor, etraftaki sessizliği bozmaya cesaret edemeyenler de çok kısık sesle konuşuyordu.

Güvertede düzenli adımlarla volta atan biri tahta kanepelerden birine uzanmış olan yolcunun kımıldadığını fark edince, önünde durdu:

“Galiba uyuyordunuz, Bayan Alice?”

“Hayır hayır, Bay Sholmes. Canım uyumak istemiyor. Düşünüyordum da...”

“Hangi konuda? Sorsam ayıp mı olur?”

“Barones d’Imblevalle’i düşünüyorum. Çok üzgün olmalı. Hayatı mahvoldu.”

“Yok canım. Hiç de öyle değil,” dedi Sholmes. “Yaptığı hata affedilmez değildi. Baron onu affedecek. En azından biz ayrılırken karısına artık kızgın bakmıyordu.”

“Belki... Ama unutması zaman alacak. Barones hâlâ üzülüyor.”

“Onu çok mu seviyorsunuz?”

“Çok. Sizin gözlerinize bakarken ve korkudan titrerken gülümsemesi bana güç verdi. O anda oradan kaybolmak istedim.”

“Ondan ayrıldığınız için mutsuz musunuz?”

Telegram : @cinciva

Alice üzüntülü bir sesle cevap verdi:

“Çok mutsuzum. Artık ne bir akrabam var ne de bir arkadaşım. Ondan başka kimsem yoktu.”

“Merak etmeyin, arkadaş edinirsiniz,” dedi İngiliz. Genç kızın üzüntüsünden oldukça etkilenmişti. “Benim tanıdıklarım var. Çok da nüfuzum. Bundan böyle durumunuzdan dolayı artık yakınmayacağınıza garanti verebilirim.”

“Olabilir. Ama Barones d’Imblevall’i bir daha göremeyeceğim.”

Konuşmayı daha fazla uzatmadılar. Herlock Sholmes güvertede biraz daha dolaştıktan sonra genç kızın yanına oturdu.

Sis dağılmıştı. Gökteki bulutlar da gitmişti. Yıldızlar parlıyordu.

Sholmes yağmurluğunun cebinden piposunu çıkardı ve tütünle doldurdu. Yakmak için dört kibrit kullandı, ama fayda etmedi. Kibriti bittiği için birkaç adım ötedeki bir beye yaklaşarak, “Ateşiniz var mı?” diye sordu.

Adam cebinden kutusunu çıkararak bir kibrit çaktı. Sholmes o ışıkta Arsen Lüpen’in yüzünü tanıdı.

İngiliz hafifçe irkilmeseydi Lüpen güvertede olduğundan onun haberi bulunduğuna inanacaktı. Ancak dedektif

Telegram : @cinciva

piposunu yakarken sanki başka hiçbir şey umrunda değildi.

“Nasılsınız, Bay Lüpen? Sağlığınız yerinde mi?”

Doğrusu böylesi bir soğukkanlılık alkışlanmalıydı. “Bravo!” dedi Lüpen.

“Bravo mu? O niye?”

“O niyesi falan var mı? Nehre düştüğümüzü bildiğiniz halde karşınıza bir hayalet çıkmış gibi ürktünüz, ama ona rağmen İngilizlere özgü gururunuzla bunu belli etmediniz. Gel de hayran olma!”

“Yok canım. Siz sandaldan düşerken bunu kurşunlara hedef olmamak için, kasten yaptığınızı biliyordum.”

“Ve başıma gelenlere aldırış etmeden yüzüp gittiniz?”

“Başınıza gelenlere mi? Biliyordum. Bir kilometre ötedeki sahilde beş yüz kişi toplanmıştı. Ölümden kurtulsanız bile onların eline düşecektiniz.”

“Yine de buradayım.”

“Bay Lüpen, bu dünyada beni şaşırtan sadece iki kişi var: Biri ben, öbürü siz!”

Barışmışlardı.

Sholmes, Lüpen’e karşı mücadelesinden yenik çıkmamıştı aslında ve Lüpen hep onun en çetin rakibi olarak kalacaktı. Nitekim bu meselede de başı çekmişti.

Telegram : @cinciva

Ancak dedektif ne yapıp edip Yahudi lambasını bulmuştu..

Bu seferki zaferi belki o kadar parlak sayılmazdı, özellikle kamu önünde. Çünkü Sholmes bazı konularda susmak zorunda kalmıştı. Yahudi lambasını bulduğunu söylerken onu kimin çaldığını bildirmemişti. Lüpen'le Sholmes arasındaki savaşı kaybeden de yoktu kazanan da. Aslında ikisini de kutlamak gerekirdi.

İki rakip silahlarını indirmiş, iki candan arkadaş gibi sohbete daldılar. Her biri karşısındakini takdir etmekten kendini alamıyordu.

Sholmes'in ricası üzerine Lüpen nasıl kaçtığını anlattı:

"Eğer buna kaçış denirse..." diye başladı: "Çok basitti! Arkadaşlarım beni bekliyordu, çünkü lambayı sudan çıkaracaktık. Yarım saat kadar ters çevrili sandalın altında kaldım. Folenfant'la Ganimard sahilde cesedimi arayadursun, ben sandalın üstüne çıktım. Adamlarım motorla yanaşıp beni aldılar ve beş yüz kişinin gözleri önünde kaçtım."

"Çok güzel!" dedi Sholmes. "İyi başarmışsınız! Demek şimdi işiniz İngiltere'de?"

"Evet, görülecek bir iki hesabım var da. Haa, unutuyordum. Baron d'Imblevalle ne âlemde?"

"Her şeyi öğrendi."

Telegram : @cinciva

“Ah, aziz üstadım! Ben size ne demiştim? Olan oldu, artık bu talihsizliğe bir çare bulamayız. Benim metotlarımla çalışsaydık daha iyi olmaz mıydı? Bir iki gün daha sabretseydiniz, ben Bresson’dan Yahudi lambasıyla öteki mücevherleri alıp d’Imblevalle’lere zaten gönderecektim. Böylelikle karı koca ölünceye kadar mutlu kalacaklardı. Oysa...”

“Oysa,” diye dalga geçti Sholmes, “Sizin koruduğunuz bir aileyi mutsuzluğa boğarak bir çuval inciri berbat ettim.”

“Tanrım! Korudumsa kabahat mi işledim? Her zaman çalacak, aldatacak ya da kötü şeyler yapacak değilim ya!”

“Demek iyi şeyler de yapıyorsunuz?”

“Vakit buldukça. Hoşuma da gidiyor. Bu macerada benim yardım sever, kurtarıcı ve iyi adam, sizinse çaresizlik, gözyaşı ve kötülük getiren kötü adam rolüne soyunmamız ne komik, değil mi?”

“Gözyaşı mözyaşı! Bırakın artık şunları!” diye karşı çıktı İngiliz.

“Gerçek ama! D’Imblevalle’lerin yuvası yıkıldı ve Alice Demun hâlâ gözyaşı döküyor.”

“Kendisi orada daha fazla kalamazdı. Ganimard işin farkına varacaktı ve eninde sonunda kabak yine Barones’in başına patlayacaktı.”

Telegram : @cinciva

“Size katılıyorum üstadım, ama tüm bunlar kimin suçu?” Önlerinden iki adam geçti. Sholmes heyecanlanmıştı. Lüpen’e sordu:

“Bu beyleri tanıyor musunuz?”

“Biri geminin kaptanı.”

“Öbürü?”

“Bilmiyorum.”

“O, Bay Austin Gilett’dir. Ülkenizde Bay Dudouis neyse Bay Austin de Londra’da odur.”

“Çok şanslıyım! Zahmet olmazsa beni onunla tanıştırır mısınız? Bay Dudouis benim en iyi arkadaşlarımdan biridir. Bay Austin için de aynı şeyi söylemeyi isterdim.”

İki adam geri döndü.

Sholmes Lüpen’e baktı, “Eee, tanıştırayım mı?” diyerek ayağa kalktı. Rakibini bileğinden yakalamış, parmaklarıyla mengene gibi sıkıştırıyordu.

“Niye o kadar sıkıyorsunuz, üstadım? Peşinizden geliyorum işte.”

Ve gerçekten Sholmes’ün onu sürüklemesine izin verdi. Diğer iki adam uzaklaştı.

Sholmes hızlı yürüyordu. Tırnaklan adeta Lüpen’in derisine batıyordu.

“Haydi haydi...” dedi o karanlıkta. “Haydi! Daha çabuk!”

Telegram : @cinciva

Ama birden durdu. Alice Demun peşlerinden geliyordu.

“Bunu niye yapıyorsunuz, hanımefendi? Bizimle gelmenize gerek yok.”

Lüpen karşılık verdi:

“Üstadım, kendi isteğiyle gelmiyor. Siz nasıl bileğimden sımsıkı tutuyorsanız ben de onun bileğinden sımsıkı tutuyorum.”

“Niye?”

“Niye mi? Ama ben onu da tanıştırmak istiyorum. Yahudi lambası öyküsünde onun rolü benimkinden daha önemli. Hem Arsen Lüpen’in, hem de Bresson’un suç ortağı olarak Barones’le olan ilişkileri İngiltere yargısını çok yakından ilgilendirecek. Böylelikle sizin ne kadar yüksek ruhlu ve yardım sever biri olduğunuz dillerden düşmeyecek, azizim!”

İngiliz onun bileğini serbest bıraktı. Lüpen de Alice’inkini. Bir an hiç kımıldamadan bekleştiler. Sonra Sholmes gidip sandalyesine oturdu. Lüpen’le genç kız da yerlerine geçtiler.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Lüpen, “Bakın üstadım,” dedi, “Ne yaparsak yapalım hiçbir zaman aynı tarafta olmayacağız. Siz çitin bir tarafında olacaksınız, ben öbür tarafında. Birbirimizi görünce selamlaşacağız, tokalaşacağız, biraz da sohbet edeceğiz... Ama o çit hep aramızda olacak. Siz hep dedektif Herlock Sholmes

Telegram : @cinciva

olarak kalacaksınız, ben de hırsız Arsen Lüpen. Ve daima Herlock Sholmes istese de istemese de dedektif içgüdüsüyle hırsızın peşini bırakmayarak ilk fırsatta dişini etine geçirecek. Arsen Lüpen de hep hırsızlık içgüdüsüne uyarak dedektifin elinden kaçmak için elinden geleni yapacak. Tıpkı şimdi olduğu gibi! Hah! Hah! Hah!"

Kahkahası şakrak, acımasız ve çirkindi. Derken ciddileşti ve genç kıza döndü, "En kritik zamanda bile sizi ele vermediğime şahitsiniz," dedi. "Arsen Lüpen hiç kimseyi ele vermez. Hele cesaretine hayran olduğu birini asla. Sizi ne kadar takdir ettiğimi ve sevdiğimi söylememe izin verin lütfen."

Cüzdanından kartvizitini çıkardı ve ortasından yırtarak ikiye ayırdı. Yarısını genç kıza uzatarak aynı ciddiyet ve saygıyla, "Bay Sholmes size yardım edemezse, hanımefendi," dedi. "Leydi Strongborough'a gidin. Oturduğu yeri kolayca bulursunuz. Kendisine şu yarım kartı verin ve 'sadık dostunuzdan' deyin. Sizi bir kardeş gibi kabul edecektir."

"Teşekkür ederim," dedi Alice. "Yarın o hanımefendiye gideceğim."

Lüpen görevini yapmış olmanın sevinciyle İngiliz'e döndü:

Telegram : @cinciva

“Ee, üstadım. Size iyi geceler dilerim. Daha bir saatlik yolumuz var. Biraz dinleneyim.”

Kanepeye uzanarak kollarını başının arkasına dayadı.

Ufukta yeni doğan günün ışığı etrafı gittikçe daha da aydınlatıyordu..

Yolcular güverteyi doldurmaya başladı.

Bay Austin Gilett yanında iki adamla önlerinden geçti. Sholmes onları tanıdı, İngiliz polisiydiler.

Ama Lüpen rahat kanepesinde mışıl mışıl uyuyordu.

-SON-

Telegram : @cinciva